P. G. WODEHOUSE

KÜLÖNÖS VÉGRENDELET

P.G.WODEHOUSE

Különös végrendelet

HAXEL KIADÓ
Budapest
1998

A mű eredeti címe:
P.G.Wodehouse: Frosen Assets

Fordította: Vitéz Ágnes
Illusztrálta: Kelemen Czakó Rita

I. fejezet

Az őrmester, aki az ütött-kopott kis párizsi rendőrőrsön rendíthetetlen nyugalommal ült íróasztala mögött, úgy festett, mint egy szép, nagy tányér kocsonya. A Roget-féle értelmező szótárban a megfelelő szócikk alatt úgy szerepelt volna, mint „akit nehezen kavar fel vagy rendít meg bármely külső hatás”, s ebben a vonatkozásában szöges ellentéte volt az asztala előtt toporgó magas fiatalembernek, akinek viselkedése leginkább egy izgő-mozgó sajtkukacéhoz volt hasonlatos. A stiliszta a „feldúlt” szót alkalmazná Jerry Shoesmith állapotának bemutatására, az elfogulatlan külső szemlélő pedig azt hihetné, hogy az említett fiatalember egy súlyos testi sértés elkövetésének első számú gyanúsítottja.

A helyzet azonban nem így állt. Jerry Shoesmith izgatottságának oka sokkal prózaibb volt ennél. Azért jött Párizsban töltött utolsó estéjén az őrszobába, hogy bejelentse a hatóságnak: eltűnt a tárcája, melyben a párizsi tartózkodása idejére kölcsönkapott lakas kulcsait tartotta. S az a kérdés izgatta fel ily nagyon, hogy amennyiben nem kerül elő a fent említett tárgy, vajon hol fogja tölteni az éjszakát.

Noha már néhány perce az őrmester íróasztala előtt álldogált, még nem sikerült előrehaladást elérnie abban, hogy dilemmáját megossza a hatóság képviselőjével. Az őrmester, aki, amikor a fiatalember a helyiségbe lépett, hivatali okmányok pecsételésével foglalatoskodott, s tette ezt harci dobok megszólaltatását megszégyenítő ritmusban, szemmel láthatóan nem mutatott érdeklődést a külvilág iránt. Bármilyen kellemetlen volt is félbeszakítania a dobpergést, Jerry úgy érezte, ennek előbb vagy utóbb meg kell történnie.

– Elnézést – mondta –, azaz inkább: pardon, monsieur – mivel, amennyire tőle tellett, igyekezett az ország nyelvét használni.

Az őrmester felnézett. Ha meg is lepődött azon, hogy emberi hangot hall, noha úgy hitte egyedül van a pecsétjével, nem adta jelét. Arca nem volt berendezkedve érzelmek kimutatására.

– Uram?

– A tárcámról van szó. Elvesztettem.

– Szomszéd szoba. A rendőrbiztos titkárának irodája.

– De most voltam ott, és ő mondta, hogy ide kell jönnöm.

– Nagyon helyesen. Ön bejelenti neki, aztán bejelenti nekem.

– Tehát, ha most majd bejelentem neki, akkor ő majd bejelenti nekem, hogy jelentsem be önnek?

– Pontosan.

– Úgy érti, menjek át oda?

– Úgy bizony.

– És ő majd visszaküld önhöz?

– Ahogy mondja.

– És aztán ön visszaküld hozzá?

– Ez a szokásos eljárás eltűnt vagyontárgyak esetében.

Jerry nyelt egyet Enyhe borzongás – az őrmester anyanyelvén *frisson* – futott végig rajta. Be kellett látnia, hogy a francia bürokráciával áll szemben, melyhez hasonlítva az angol vagy az amerikai hivatal csak nyeretlen kétéves. Ahol a szabályok és rendelkezések tekintetében London és New York csak a felszínt kapargatta, ott ezek a gallok a dolgok legmélyére hatoltak. Szakértők becslése szerint egy másodosztályú francia hivatalnok, aki szívét-lelkét beleadja a munkába, több hajszálat változtat ősszé és

több ügyféllel tépeti ki immáron megőszült hajaszálait, mint bármelyik külföldi kollégája.

– Ez elképesztő! – mondta Jerry lenyűgözve. – Ez pont olyan, mintha csön-csön gyűrűt játszanánk.

Az őrmester közölte, hogy nem ismeri a szóban forgó játékot, és még soha életében nem is játszott ilyet.

– Pedig játszania kellene – biztosította Jerry. – Nagyon menne magának. Még amatőr bajnok is lehetne, bár kemény vetélytársra akadna a rendőrbiztos titkárában. No, és mi történik, miután ön átküldött hozzá? Ő majd Brigitte Bardot-hoz küld?

Az őrmester – türelmesen, hiszen béketűrő ember volt – elmagyarázta, hogy Mademoiselle Bardot nem tartozik a francia rendőrség kötelékébe, s mint ilyen, nem vesz részt annak munkájában. Jerry megköszönte a tájékoztatást.

– Nos, akkor ha már úgyis volt olyan szíves és rám figyelt, engedje meg, hogy megismételjem: elveszett a tárcám. Benne volt a pénzem és a kulcsaim. Kész szerencse, hogy az útlevelemet és a menettérti jegyemet a kabátom belső zsebében tartom, máskülönben azokat is elvesztettem volna. Holnap pedig vissza kell mennem Londonba.

– Maga angol?

– Igen.

– Egész tűrhetően beszél franciául.

– Hát itt-ott ragadt rám. Meg sokat olvasok franciául.

– Értem. A kiejtése hagy ugyan némi kívánnivalót maga után, de meg tudja magát értetni. Folytassa kérem, írja le, milyen volt a tárcája.

– Kérem. Szóval ez a pénztárca és a kulcstartó bizonyos keveréke. Az egyik oldalon pénztartó rekesz van, a másikon pedig kulcstartó karabinerek. Nagyon praktikus, amíg el nem veszíti az ember.

– Ha ezt elveszíti, mindent elveszít.

– Úgy, ahogy mondja.

– Ez kellemetlen helyzetbe hozza az embert.

– Nagy igazsága van, uram. Pontosan abba hozza az embert.

Az őrmester szórakozottan lepecsételt még néhány papírt mintha másutt járnának a gondolatai.

– Hol veszítette el a tárcát? Ezt kell elsődlegesen tisztázni. Ugyanis amikor az ember azt állítja, hogy elveszített valamit, azzal azt mondja, hogy az a valami egy adott időpontban és helyen még megvolt, s hogy egy másik időpontban és helyen már nem volt meg. Emlékezete szerint mikor volt még meg és mikor…

– Nem volt már meg?

– Pontosan.

Jerry eltűnődött

– Nos, a moziban még meg kellett lennie, mert elővettem, hogy kifizessem a jegyemet. Lehet hogy ott ejtettem el.

– Melyik moziban?

– Amelyik itt van ebben az utcában.

Az őrmester most először mutatott némi halvány érdeklődést.

– Ismerem azt a mozit. Mikor nem vagyok szolgálatban, néha magam is elmegyek oda. Legutóbb a múlt héten voltam. Most mit adnak?

– Nem emlékszem a film címére, de Caroline Jasmine játszik benne. Egy kis virágárus lányról szól, akiből nagy filmcsillag lesz, mert olyan lenyűgöző a tekintete. Egy napon aztán kiderül, hogy az egyik szeme üvegből van, és ez romba dönti a karrierjét.

– Ó, akkor műsorváltozás volt. Az a film, amit én láttam, egy szegény ártatlan leánykáról szól, aki találkozik egy nagyon gazdag, de nagyon züllött férfival. A férfi beleszeret s a lány odaadja magát neki abban a reményben, hogy sikerül megváltoztatnia. A kapcsolat

hatására azonban szajha lesz belőle, miközben a férfi, akit a lány eredeti tisztasága megbánásra késztet, kolostorba vonul. Jót nevettem rajta. Szép kis kavarodás. Jerry egyetértett azzal, hogy bizonyos kuszaság jelei fedezhetők fel a történetben, de egysíkú észjárása visszaterelte gondolatait az eredeti témához. Semmi sem lehet élvezetesebb, mint a Művészetről folytatott eszmecsere valakivel, aki ilyen nyilvánvalóan értő kritikus, de az üzlet az üzlet.

Megzavarva partnerét az éppen újrakezdett pecsételésben a beszélgetést ismét vesztesége tárgyára terelte.

– A tárcára visszatérve…

– Ó, igen.

– Arról beszéltünk, hogy elvesztettem, ha még emlékszik.

– Nem felejtettem el. Miből készült a tárcája?

– Bőrből.

– Milyen bőrből?

– Krokodilbőrből.

– Színe?

– Gesztenyebarna.

– Méret?

– Körülbelül 15 cm széles.

– Volt rajta monogram?

– G.S., arany betűkkel.

Az őrmesternek ekkor eszébe jutott, hogy egy, a leírásnak pontosan megfelelő tárcát hoztak hozza alig negyedórája azzal, hogy az utcában működő moziban találták. Öntudatos francia hivatalnok lévén azonban ilyen semmiségtől nem hagyta zavartatni magát a hivatalos eljárás módszeres lefolytatásában. Visszatért a vizsgálathoz.

– A tárcában, amelyről beszél… benne voltak a kulcsai?

Jerry igyekezett emlékeztetni az őrmestert, hogy éppen ez képezte az eddig oly módszeresen folytatott eljárás tárgyát, s az őrmester megértően bólintott.

– Hány kulcs volt benne?

– Kettő.

– Milyen ajtóhoz való kulcsok voltak ezek?

– ?? – Ja! már értem. A lakásom kulcsai.

– Lakása van Párizsban?

– Elnézését kérem, kissé pontatlanul használtam a birtokost. A lakást a nagybátyámtól kaptam kölcsön. Ő tartja fenn, és hétvégeken átugrik ide.

Az őrmester olyannyira megfeledkezett magáról, hogy füttyentésre ragadtatta magát.

– Gazdag lehet a nagybátyja.

– Az. Ügyvéd, s ezek a jogi cápák mindig tehetősek.

– És kölcsönadta magának a lakását?

– Igen. Amikor megemlítettem előtte, hogy Párizsba jövök, azt mondta, használhatom a lakást, hogy megtakarítsam a szállodaköltséget. Nagyon kellemes megoldásnak találtam ezt, egészen ma estig, amikor is kiderült, hogy nem tudok bejutni abba az átkozott lakásba.

– Mivel elvesztette a kulcsokat?

– Igen, ez az ok. De nem szabad azt hinnie, hogy vonakodtam volna bejutni, mert nem vonakodtam. Nagyon is rajta voltam.

Az őrmester további papírokat látott el pecsétjével. Lendületes stílusa volt, aminek Jerry más körülmények között feltétlen csodálattal adózott volna.

– Mekkorák voltak a kulcsok?

– Egy nagy, egy kicsi.

Az őrmester csücsörített.

– Ez kissé elnagyolt jellemzés, nem gondolja? Nem adna konkrétabb leírást?

– A kicsi lapos volt, a nagy pedig hengeres.

– Hengeres?

– Hát, olyasmi. Mint bármely más kulcs.

– Mint bármely más kulcs… Ezzel nem segített sokat A kisebbik tolla rovátkolt volt?

– Hogy mondja?

– Azt kérdeztem, rovátkolt volt-e a kisebbik tolla. Ez elég világos, nem?

– Nem.

– Nem rovátkolt?

– Nem tudom.

Az őrmester felvonta a szemöldökét:

– Nahát uram. Azt kérdezem magától, hogy rovátkolt volt-e a kulcs tolla, mire azt mondja, nem. Most meg egyszerre azt állítja, hogy nem tudja. Így aztán nem jutunk előbbre.

– Nem úgy értettem, hogy NEM, nem rovátkolt hanem, hogy NEM, nem elég világos.

– Márpedig ennél jobban aligha világíthattam volna meg – mondta az őrmester mereven. – Egy kulcs tolla vagy rovátkolt vagy nem.

– De hát azt sem tudom, mi az a kulcs-toll!

Az őrmester mélyen beszívta a levegőt. Kétkedni látszott.

– Nem tudja, mi az a kulcs-toll? – Zsebéből egy kulcscsomót vett elő. – Nézzen ide, látja? Ez a kulcs-toll, vagyis a kulcsnak azon része, amelyet a kulcslyukba illesztünk. No, most már meg tudja mondani, hogy a magáé rovátkolt tollú volt-e?

– Nem.

Az őrmester arcára elégedettség ült ki, már amennyire ezt vonásai engedték.

– Ahal – mondta. – Most talán majd jutunk valamire. Szóval NEM rovátkolt?

– Nem tudom. Azt kérdezte, meg tudom-e mondani, hogy a kulcs rovátkolt-e, és én erre azt mondom, hogy nem tudom megmondani. Felőlem akár az is lehet. Nézze kérem – mondta kétségbeesetten – biztos, hogy fontos ez?

Az őrmester a szemöldökét ráncolta. Rendszerető ember volt, és nem tudta leküzdeni magában azt az érzést, hogy látogatója nehéz ember.

– Ezekben a dolgokban szabályszerűen kell eljárnunk. Rendnek kell lenni. De, ha óhajtja, egyelőre eltekinthetünk a kulcstól. Téljünk a pénz kérdésére. Mennyi volt a tárcában?

– Nem sok.

– Nem fejtené ki bővebben?

– Úgy emlékszem, volt benne egy ezres és némi kis apró, mondjuk kétszáz frank.

– Tehát ezerkétszáz frank és két kulcs, egy nagy, valamint egy kisebb, előbbi tolla vagy rovátkolt vagy sem. Kielégítőnek tartja a tárca tartalmának leírását?

– Igen.

– És ugye bőrből volt a tárca?

– Igen.

– Krokodilbőrből?

– Igen.

– Színét tekintve gesztenyebama?

– Igen.

– 15 cm széles?

– Igen.

– Arany G.S. monogrammal?

– Igen.

– Itt van nálam – mondta az őrmester kinyitván a fiókját – Mindvégig az járt a fejemben, hogy ez lehet az. Szíves tájékoztatására közlöm, hogy a kulcs-toll rovátkolt – folytatta félbeszakítva Jerry elragadtatott kiáltását. Kiürítette a tárcát és megszámolta a tartalmát.

– Ezerkétszázhúsz frank, nem ezerkétszáz, mint ahogy állította. Vonalzót vett elő és megmérte a tárcát

– Nem 15 cm, hanem 13,5 – morogta fejcsóválva. – De hát nem akarok én kukacoskodni. Mindjárt írok egy jelentést, azt majd alá kell írnia.

Három papírlapot vett elő, közéjük helyezett két indigót, s nagy gonddal körmölni kezdett, mint egy túltáplált iskolásfiú, aki a házi feladatán dolgozik.

– Neve?

– Gerald Shoesmith.

– Gerald… ez a vezetékneve?

– Nem, ez a keresztnevem.

– Ebben az esetben úgy kellett volna mondania Zoosmet, Gerald.

– Nem kaphatnám meg a tárcámat, hogy elmehessek végre? Szeretnék ágyba kerülni.

– Mindent a maga idejében uram. Állandó lakcíme?

– Halsey Chambers 3, Halsey Court, London.

– H-a-l-l-s-e-a?

– H-a-l-s-e-y.

– Két hiba, javítva. Kora?

– Huszonhét

– Foglalkozása?

– Újságíró. Riporter. Tulajdonképpen pillanatnyilag a Borsos Történetek szerkesztője vagyok.

– Tehát mondhatjuk, hogy a sajtó képviselője? – Az őrmester folytatta az írást, s közben a bajusza alatt mormogott. Jerry elkapott egy-két szót: „… aki nem tudta megmondani, hogy a kulcs tolla rovátkolt-e”. Befejezte és átolvasta a jelentést olyan lassan és alaposan, ahogy egy tudós böngészi a holt-tengeri tekercseket – Iiigen, úgy látom, minden a legnagyobb rendben van.

– Na de kérem! – kiáltott fel, amikor Jerry, miután aláírta az elébe tolt papírlapokat, mohón a tárca után

nyúlt. – Csak ne olyan hevesen! A vagyontárgyhoz csak akkor juthat hozzá, ha már mindent elrendeztünk, annak rendje és módja szerint.

– De mintha az imént azt mondta volna, hogy minden a legnagyobb rendben van.

– Persze, de még hiányzik az illetékbélyeg, amit az aláírt jelentésre kell ragasztani.

– És az mennyibe kerül?

– Húsz frank.

– Ott van maga előtt, vegye el belőle.

– De ez a tárca tartalmához tartozik.

– Na és? Vegye ki!

Az őrmester döbbenten nézett Jerryre. A szabályok ilyen durva megsértését valószínűleg még soha senki sem merte javasolni neki.

– Hogy elvegyek húsz frankot a tárcából? – suttogta rekedten.

– Miért ne?

– Az lehetetlen. És mit csinálok, ha panaszt tesz, amikor visszakapja, hogy az az összeg hiányzik a tárcájából?

– Eszembe sem jutna ilyet tenni.

– Az ember azt sohasem tudhatja. A dolgokat szabályszerűen kell intézni.

– És ráérősen.

– Parancsol?

– Semmi. Csak arra gondoltam, milyen jó hogy nem kell sietni.

– Egész éjszaka itt leszek.

– Én is, úgy tűnik… – Jerry ajkait elnyújtott nyögés hagyta el. – Mondja, ugye nincs ellenére, ha egy percre kezembe temetem az arcom? Remélem, a szabályok nem tiltják meg azoknak a szegény ördögöknek, akiket az ön irodájába vezet a rossz sorsuk, hogy kezükre hajtsák a fejüket. Megeshet hogy majd sírok is egy picit,

persze csak ha nem tilos. Egyetlen perc múlva ismét a rendelkezésére állok.

A szünet csak alig valamivel volt hosszabb az említett intervallumnál. Amikor felnézett, Jerry sokkal jobb hangulatban volt

– Tudom már! Eszembe jutott. Adjon kölcsön húsz frankot!

– A saját pénzemből?

– Kamatostul adom meg. Jelentős kamatot ígérhetek, írok önnek egy ígérvényt mondjuk kétszáz frankról, és azt kiveheti a tárcából. Tulajdonképpen még az sincs ellenemre, hogy az összeget megemeljem, mondjuk ezer frankra…

Mondandója végére Jerry hangja elakadt. Az őrmester kővé dermedt arccal nézett rá.

– Szóval meg akar vesztegetni?

– Nem, á, dehogyis, persze hogy nem. Csak megpróbálom hálámat kifejezni a szolgálataiért.

– Amikor szolgálatban vagyok, nem teszek szolgálatot senkinek – válaszolta az őrmester ridegen. – Én a törvényt szolgálom.

– És micsoda törvényt! Önelégült felhülyék törvényét.

– Mit merészel!

– Hallotta.

– Igen, uram, hallottam, és ha nem vigyáz, letartóztatom hatósági közeg inzultálása miatt.

– Én nem inzultáltam önt. Nem azt mondtam, hogy ön félhülye – mondta Jerry szíve legmélyén érezve, hogy ha azt tette volna, a legocsmányabb talpnyalás vétkét vette volna magára. – Én a törvényre panaszkodtam. Azt pedig nem ön írta, igaz?

– De én szerzek érvényt a törvénynek.

– Ezt tanúsíthatom. A legmesszebbmenőkig.

– Az ön viselkedése és stílusa a garázdaság tényállását súrolja, uram. Tulajdonképpen megtehetném, hogy csavargásért előállíttatom.

– Én nem vagyok csavargó.

– Nincs pénze.

– Persze hogy nincs, hiszen magánál van. Szíves engedelmével ismételten a tenyerembe hajtanám a fejem.

Újra csend szállt az irodára, sértődött csend. Az íróasztal mindkét vége felől.

Az őrmester jelentőségteljesen folytatta a pecsételést, és Jerry, miután felemelte a fejét, rágyújtott. Aztán hirtelen akkorát kiáltott, hogy az őrmester a papír helyett véletlenül a hüvelykujjára csapott stemplijével.

– Megvan! Miért is nem gondoltunk erre előbb?! Nézze. De jól figyeljen, mert azt hiszem, megtaláltam a minden felet kielégítő megoldást. Az ön követelése velem szemben húsz frank az illetékbélyegre. Igaz? A tárcában ezerkétszázhúsz frank van. Egyetértünk? Nos, akkor elmondom, mit kell tennie. Változtassa meg a jelentést és a tárcában levő összeg feltüntetésénél írjon be ezerkétszázat vegye el a húsz frankot, helyezze el a nemzeti kincstárban, és mindenki boldog lesz. Na mi ez, ha nem konstruktív javaslat?

Az őrmester a hüvelykujját szopta, ami még mindig fájdalmat okozott szegénynek. Sértődöttsége elmúlt, de még nyilvánvalóan habozott.

– Megváltoztatni a jelentést? De hát már megírtam, és ön alá is írta.

– Írjon egy másikat.

– Elhasználtam az összes indigómat.

– Szerezzen másikat.

– De rendes dolog az, amit maga itt javasol nekem?

– Tegyen egy próbát. Emlékezzen csak, mit mondott az a fickó *„De l'audance, et encore de l'audance, et toujours de l'audance".**

**Hallgatás, és megint hallgatás, és mindig csak hallgatás.*

Az őrmester még ingadozott néhány másodpercig. Aztán felkelt.

– Le kell előbb magam fedezni. Nem tudnék ilyesmit tenni hivatalos jóváhagyás nélül. Bocsásson meg, kérem – azzal kivonult az ajtón, amely a rendőrbiztos titkárának szobájába vezetett.

2.

A titkár fontoskodó kis ember volt, szemüveget és lekonyuló bajuszt viselt. Bosszúsan nézett fel, amikor nyílt az ajtaja, ingerültségét kétségkívül az okozta, hogy megzavarták egy rendkívül csinos hölggyel folytatott megbeszélésében. A hölgy csak néhány perce lépett be hozzá, kicsi, élénk, mozgékony lány volt, pisze orral, nagy, fényes barna szemű eleven teremtés, aki azonnal mély hatást tett rá.

Mind e tulajdonságok mély hatást tettek az őrmesterre is. És az a gondolat futott át azon, amit hát nagyjából az agyának nevezhetnénk, hogy egyeseknek mindenben mázlijuk van. Itt van például ez a titkár, aki a másik nem egy ragyogó képviselőjével folytatott kellemes csevegés élvezetében lubickol, miközben ő, az őrmester egy olyan hisztis fiatalembert kapott ki, aki tiszteletlenül beszél Franciaország törvénykezéséről, és ráadásul még a kulcs-tollak tekintetében is tájékozatlan, ha ugyan nem egyenesen tudatlan. De mivel eszébe ötlött, hogy hivatalos ügyben jár, leküzdötte feltörő önsajnálatát.

– Sajnálom, hogy meg kell önt zavarnom – mondta –, de a rendőrbiztos úr távollétében szeretném, ha ön döntene egy igen fontos kérdésben, amely munkám során felmerült. Az úriember, akit az imént küldött át hozzám, az, aki a tárcáját vesztette el…

– Oh, igen az az angol újságíró, Gerald Zoosmet.

– Zoosmet, Gerald – javította ki az őrmester.

A lánynak, aki eközben a sminkjét igazgatta, megállt kezében a rúzs, érdeklődve figyelt.

– Zoosmet? Tényleg azt mondta, Zoosmet?

– Igen, kisasszony.

– Az lehetetlen. Ilyen név nincs.

– Na de megbocsásson, kisasszony, itt van ezen a papíron. A fiatalember személyesen adta meg a nevét. Le is betűzte.

A lány ránézett a papírra, és izgatottan felnevetett.

– Oh, Shoesmith.

– Pontosan, kisasszony. Mint ahogy mondottam.

– És még Gerald is. A kutyafáját, én ismerek egy Shoesmith-t. Olyan nagydarab? Izmos?

– Igen, kisasszony, olyan meglehetős.

– Vöröses haja van és zöldes szeme?

– Igen, kisasszony.

– És egy drága bárány?

Az őrmester ízlelgette ezt egy darabig, mintha nem lett volna benne biztos, hogy ez a megtisztelő elnevezés odaadományozható-e olyasvalakinek, aki elítélőleg

beszél a törvényről, és gyakorlatilag semmit sem tud a kulcs-tollakról. Végül aztán megenyhült.

– A fiatalember ugyan meggondolatlanul beszél, és hamar felkapja a vizet, de alapjában véve nyájasnak mondható.

– És azt mondják, újságíró? Akkor biztosan az, akire gondolok. A hajón találkoztam vele két évvel ezelőtt New Yorkból jövet. Kiderült, hogy a bátyám egyik legjobb barátja, így aztán jóba lettünk. Nem mondta, hogy mivel foglalkozik mostanság?

– Szerkesztőnek mondta magát

– Kíváncsi vagyok, mit szerkeszt. Talán valamelyik intellektuális hetilapot. Ha az ember beszél vele, nem is hinné, de elejtett egy-két gondolatot, amikor a hajón voltunk, aminek következtében az a benyomásom támadt, hogy ez a fiatalember egy entellektüel.

– Valóban, kisasszony?

– Érdekli az irodalom, a művészetek, meg minden ilyesmi. Mesélte nekem, hogy dolgozott az Új Diplomatának és a Csütörtöki Tallózónak is, ezt pedig csak kiművelt emberfők tehetik.

– Semmi kétség, kisasszony.

– De félre ne értsenek. Ha azt mondom, entellektüel, nem úgy értem, hogy az a felsőbbrendű, procc fajta. Ezzel a fiúval nincs semmi gond. Ha volna, nem lenne a bátyám barátja, mert az én testvérem rendkívül igényes e tekintetben. Tehát csak azt akarom mondani, hogy a megtévesztő külső igazi mélységeket takar.

– Valóban, kisasszony, ez gyakorta előfordul.

A titkár közbeavatkozott, méghozzá meglehetősen fagyos hangon. Úgy érezte, hogy ez a kis csevely túl meghitté kezd válni. Olyanná, mintha egy békebeli kávézó teraszán folyna, és nagy volt a veszélye annak, hogy őt egyszerűen kihagyják belőle.

– Mintha a tanácsomat akarta volna kérni valamely ügyben, őrmester – mondta, és az őrmester azonnal elértette a célzást. Nem pirult el, mivel orcái már amúgy is lángoltak, de kissé megremegett, mint a kocsonya a vad téli szélben.

– Igen, uram. Felmerült egy probléma. Mit gondol, uram, kivehető-e egy elveszett tárgyból, amelyben pénz van, a jelentésre ragasztandó illetékbélyegre szükséges összeg?

– Zoosmet úrnál nincsen pénz?

– Egy fillér sem, uram. A kérdéses tárgy – egy tárca, krokodilbőrből, színét tekintve gesztenyebarna, szélessége 13,5 cm – tartalmazza teljes vagyonát.

– Ebben az esetben természetesen.

– Megváltoztathatom az összeg megjelölését a jelentésben, hogy elkerüljük a későbbi felszólamlásokat?

– Nincs ellene kifogásom.

– És tudna nekem kölcsönözni két indigót?

– A legnagyobb örömmel.

– Köszönöm, uram.

– Hé, biztos úr – szólt utána a lány, amint az őrmester elindult az ajtó felé –, próbálja meg feltartani Zoosmet urat, míg én itt végzek a titkár úrral. Szeretnék vele beszélni.

– Majd rajta leszek, kisasszony.

Az őrmester elvánszorgott, a titkár pedig ismét látogatójához fordult

– Nos kisasszony, mit tehetek önért? Óhajtja egyébként hogy angolul folytassuk a társalgást? Folyékonyan beszélek angolul.

– Az nagyon nagy segítség volna. Két évi párizsi tartózkodás után ugyan már elég jól beszélek franciául, de a francia valahogy mindig csiklandozza az orromat. Ön is így érez, amikor angolul beszél?

– Nem kisasszony, még nem figyeltem meg ilyesmit. De volna talán olyan jó, hogy rátérne a tárgyra? Ön is – mint barátja, Zoosmet úr – elvesztett valamit?

– Igen, én…

– Csak egy pillanat, elnézését kérem. Az ilyen dolgokban szabályszerűen kell eljárnunk. Megtudhatnám a nevét?

– Kay Christopher.

– Christopher, K. A Kay minek a rövidítése?

– Azt hiszem, ha belegondolunk, a Katherine rövidítése, de engem mindig csak Kaynek szólítottak. K-A-Y. Eléggé szokványos név Amerikában.

– Ön amerikai?

– Igen.

– Munkavégzés céljából tartózkodik Párizsban?

– Igen, a New York Herald Tribune-nak dolgozom.

– Rendkívül tekintélyes lap. Magam is azt olvasom angoltudásom javítása érdekeben. És mit veszített el?

– A bátyámat.

A titkár hunyorított. Inkább valami kis pulikutya megnevezésére számított.

– Már két napja nem kerül elő. Tudja, együtt lakunk egy bérelt lakásban, és két napja feltűnt nekem, hogy mintha nem lenne jelen. Vártam egy kicsit, de mivel nem hallottam felőle hírt, úgy gondoltam, legjobb lesz, ha eljövök a rendőrségre.

– Tudakozódott a kórházakban?

– Mindegyikben. Nem is látták.

A titkár meg akarta említeni a hullaházat, de aztán meggondolta magát.

– Azt mondja, két napja?

– Csaknem. Én korán megyek dolgozni, ő későn fekszik le, szóval lehet, hogy már a szobájában volt, mikor tegnapelőtt reggel elmentem hazulról, de éjszaka egészen biztosan nem volt ott és nem volt meg a

következő reggel sem. Ekkor támadt az az érzésem, hogy tennem kell valamit. Higgye el, nem vagyok az a pánikolós fajta, mert előfordult már máskor is, hogy kirepült a fészekből, de eddig mindig visszajött… tudja, az ember kissé ideges lesz, ha már két nap eltelt és semmi hír.

– Teljesen érthető. Az aggodalom elkerülhetetlen. Biztosíthatom, hogy a rendőrség minden tőle telhetőt megtesz. Mi a fivére neve?

– Edmund Biffen Christopher. Edmund Biffen.

– Bifön. Furcsa név. Azt hiszem, még sohasem hallottam.

– A keresztapja után kapta.

– Értem.

– És érdekes módon nem is annyira a Biffen ellen van kifogása, mint inkább az Edmund ellen. Azt mondja, az Edmund egy kövér öregurat juttat eszébe, aki protézist visel dupla tokája fölött.

– Valóban? – mondta a titkár, miközben kissé megrándult a szája széle. Az ő keresztneve is Edmund volt, és eddig a pillanatig igen elégedett volt vele.

– Szerencsére mindenki Biffnek szólítja.

– Értem. Kora?

– Huszonkilenc. Kábé egy hét múlva lesz harminc. Elég idős már ahhoz, hogy benőjön a feje lágya, nem gondolja?

– Mi a foglalkozása?

– New Yorkban volt tudósító, míg egy napon hirtelen elhatározással Párizsba jött. Regényt ír, csak nem nagyon halad vele. Valahogy nem tudja kielégíteni saját művészi igényeit. Folyton a szemöldökét dörzsöli és azt morogja: „Ezt az átkozott izét rendbe kellene tenni”. Tudja, hogy van az, ha az ember manapság regényt ír. Ha nem olyan, mint amit a kiskölykök a kerítésre firkálnak, a kutya sem figyel oda.

– Mondhatjuk akkor, hogy foglalkozása regényíró?

– Ha nem bánja, hogy egy kicsit szépítjük a tényeket.

– Tudna leírást adni a külsejéről?

Kay nevetett. Szép csengő nevetése van, gondolta a titkár.

– Hát persze – mondta – Mi sem egyszerűbb. Úgy néz ki, mint egy dakszli.

– Tessék?

– Tényleg. Markáns, szögletes vonások. Élénk viselkedés, barna szem, barna öltöny, barna cipő. Hosszú orr, szinte semmi toka. Pont mint egy dakszli.

– Értem. És milyen volt a hangulata?

– Kitűnő.

– Nem voltak pénzügyi gondjai?

– Ezidőtájt kevesebb, mint máskor. Az a bizonyos keresztapa, akiről már volt szó, nemrégiben halt meg, milliókat hagyva maga után, és Biff úgy gondolja, hogy egy kisebb örökségnek ő is várományosa. Azt mondja ez a legkevesebb, amit megtehet azok után, hogy Edmund névre kereszteltette.

A tiktár köhécselt.

– Úgy gondolja tehát hogy az öngyilkosság lehetőségét kizárhatjuk.

– Tejó ég, hát persze! Biff semmiképpen sem tenne ilyet. Legalábbis amíg szőkék élnek a földön.

– Kedveli a szőke hölgyeket?

– Él-hal értük. Inkább attól félek, hogy titokban elvett egyet feleségül. Nem állna távol tőle az ilyesmi. De hát reméljük a legjobbakat

– Úgy van, kisasszony. Csak úgy lehet. Nos, azt hiszem, nincs is több kérdésem. Kérem, legyen olyan szíves, fáradjon át az őrmesterhez, és ismételje el neki, amit itt nekem elmondott.

– Muszáj? Nem maradhatna ez kettőnk között?

– Ez a hivatalos eljárás. Nem, ne arra! Az az ajtó a rendőrbiztos, az őrmester és az én számomra van fenntartva. Fáradjon ki az utcára, és az onnan nyíló ajtón át menjen be hozzá.

3.

Az őrmester visszatért Jerryhez. Úgy viselkedett, mint egy diplomata, aki a Kancelláriát hetek óta aggasztó problémára találta meg a megoldást.

– Minden rendben van. Lefedeztem magam.

– Hála Istennek. Tudja, volt egy olyan érzésem, hogy ez sikerül önnek. Itt megy egy ember – mondtam magamnak amikor kiment –, aki le fogja fedezni magát.

– A rendőrbiztos titkára biztosított affelől, hogy nincs akadálya annak, amit ön javasolt. Hát tessék – mondta az őrmester néhány perccel később, ahogy lassan befejezte az írást, lassan átolvasta művét és lassan átnyújtotta az asztal felett – írja alá kérem. Jól nyomja rá a tollat az indigó miatt… Köszönöm.

Ráragasztotta a jelentésre az okmánybélyeget, lepecsételte, és az asztalán fekvő irathalmaz tetejére dobta. Kinyitotta a fiókját, elővette a tárcát, kivett belőle húsz frankot, visszatette a fiókba, azt meg bezárta.

– Nos, minden rendben van. Itt egy példány a jelentésből. Az eredeti és egy másolat az irattáré.

Úgy látszott, befejezettnek tekinti az ügyet, így hát Jerry kötelességének tartotta, hogy rávilágítson még egy apró tennivalóra.

– De hát nem adta vissza a tárcámat!

Halvány mosoly futott át az őrmester arcán. Hogy milyen keveset tudnak az emberek a hivatalos eljárásról!

– Azért majd jelentkeznie kell három nap múlva az elveszett tárgyak osztályán, Rue Bourdillion 36. – mondta olyan hangsúllyal, mint aki jó hírt közöl.

Jerry haját tépve pattant fel.

– Három nap! De hát holnap vissza kell utaznom Londonba!

– Igen, emlékszem, már említette.

– És hol alszom ma éjjel?

– Oh – így az őrmester, láthatólag elismerve, hogy ebben van valami.

Aztán visszatért a pecsételéshez.

II. fejezet

Kay úgy döntött, nem megy be az őrmesterhez. Az a néhány perc, amit együtt töltött vele a rendőrbiztos titkáránál azt sejttette, hogy ebből az emberből kevés együttérzést vagy vigaszt sikerülne kicsikarnia. Ebben természetesen tévedett, mert például remekül elszórakoztatta volna őt az őrmester azzal, hogy átadja neki azt a hatalmas tudást, amely a kulcs-tollakról gyülemlett fel benne, de hát ezt Kay persze nem tudhatta. Megállt az utcán az őrmester ajtaja mellett, remélve, hogy Jerry hamarosan végez nála.

Kellemes emlékei voltak a fiatalemberről, és az a lehetőség, hogy ismét találkozhat vele, felvidította. A fedélzeti ismeretségek általában nem tartósak, de az a találkozás valahogy az elmúlt két évben nam akart kimenni a fejéből. Jóleső érzéssel tekintett a viszontlátás elé.

Amikor Jerry jó idő múlva megjelent, kissé tántorgott. Szemei szinte vérben forogtak, lábai remegtek, és alig kapott levegőt. Ha egy üldözéstől kifáradt, fújtató szarvasbika járt volna arra véletlenségből, összeölelkezett volna Jerryvel, mert fajtája egyik jeles képviselőjét látta volna benne.

Kay lelkesen üdvözölte.

– Szép jó napot Jerry – kiáltotta. – Legyen üdvözölve, Zoosmet.

Jerry rémülten maga elé kapta a kezét.

– Csak nem az őrmesterhez akar bemenni? Ne tegye! Odabent az őrület tanyázik. – Aztán hirtelen félbeszakította saját monológját, s a lányra bámult a rendőrlámpa kék fényében. – Mit mondott? – Közelebb lépett. – Jóságos ég! – kiáltotta, szemeit a csigák által kultivált módon kidüllesztve.

Amíg a lány meg nem szólalt, csak egy távoli, ködös női alakot látott a halálnál is rosszabb sors határán lebegve – már tudniillik, hogy egybezárva lenni a rendőrőrmesterrel, akinek beszélgetési módszere még a legerősebb jellemű férfiakat is kifordította volna magukból, s egyetlen célja volt, hogy megmentse a nőt, amíg nem késő. De aztán felfogta, hogy nem idegen, hanem egy nagyon is kedves ismerős, akivel holdfényes éjszakákon át sétált és fedélzeti sakkot játszott verőfényes délutánokon; akivel együtt üldögélt a fedélzeti nyugágyban a délelőtti levest szürcsölgetve. Az őrmesterrel folytatott csörte után azt hitte, soha többé semmi nem tudja elhitetni vele, hogy az életben van napfény, nevetés, boldogság, de ez a lány, s az a tény, hogy így elétoppant a sötét párizsi utca aszfaltján, csodát tett.

Kay mély benyomást tett rá azalatt a néhány nap alatt, míg a Mauritánián utaztak, és hiába érvelt volna a cinikus bölcselő azzal, hogy egy ilyen tengeri utazás mindenkit megszépít. Valamint azt is hiába tette volna hozzá ugyanaz a cinikus bölcselő, hogy jelenlegi állapotában Jerry számára bárki vonzónak tűnt volna. Ez a dolog mélyebb húrokat pengetett. Furcsa érzések kavarogtak benne, és közben csengettyűszót vélt hallani.

– Nahát! Maga…?

– Ezt nem szeretem. Akkor mondják, ha időt akarnak nyerni, amíg az illető neve beugrik.

– Csak nem gondolja, hogy elfelejtettem a nevét?

– Nem látom be, miért ne felejthette volna el. Hiszen két éve, hogy találkoztunk, és öt együtt töltött nap után soha többe nem láttuk egymást. Amikor Cherbourg-nál elváltunk, azt mondta, tartanunk kell a kapcsolatot. De aztán mégsem tartotta.

– Hogy tehettem volna? Maga Párizsban volt, engem meg Londonhoz kötött a munkám.

– Örülök, hogy sikerült munkát találnia. Annak idején eléggé aggódott hogy munkanélküli lesz. De azért írhatott volna.

– Nem tudtam a címét.

– Én sem a magáét.

– És, mi a címe?

– Rue Jacob 16. Nézzen be hozzám egyszer.

– Holnap vissza kell mennem Londonba.

– Olyanok vagyunk, mint két, éjszaka egymás mellett elhaladó hajó. Mikor lesz ismét Párizsban?

– Egy év múlva.

– Kár. Reméltem, hogy láthatjuk még egymást a közeljövőben. Hogy él, mióta nem találkoztunk? Remekül, ugye?

– Igen, azaz nem.

– Hát ezt azért el kellene döntenie.

– Most remekül, de mielőtt összefutottunk, igencsak elcsigázott voltam.

– Még most is annak látszik, de lehet, hogy ezt csak a kék fény teszi. Miért nem megyünk el valahová egy kávéra? Semmi értelme, hogy itt álldogáljunk a huzatos utcán.

Jerry sóhajtott. Jelenlegi helyzetében a legolcsóbb csésze kávé is meghaladta fizetőképességét.

– Semmit sem szeretnék jobban. De sajnos nem tudnám meghívni.

– Miért, nem kapta vissza a tárcáját?

Jerry keserűen felnevetett. A seb újra felszakadt.

– Ha ismerné az őrmestert, nem kerdezne ilyet. Hogy kaphatnám vissza, ha egyszer az ő karmai között van? De honnan tudja, hogy elvesztettem a tárcámat?

– A szomszéd szobában csevegtem a titkárral, amikor az őrmester berontott és elmesélte a történetet.

– Á, szóval mégis találkozott az őrmesterrel. Ennek örülök, mert ha nem ismerné, nehéz lenne megértetni magával. Igen, nála van a tárcám, és nem adja ki. Addig nem juthatok hozzá, míg három nap múlva nem jelentkezem az elveszett tárgyak osztályán.

– Hiába, ilyenek a franciák. Mi volt benne?

– Minden pénzem és annak a lakásnak a kulcsai, ahol megszálltam.

– S ahová most nem is tud bejutni?

– Ahová most nem is tudok bejutni.

– A házfelügyelő sem tudja beengedni?

– Nincs házfelügyelő. Ez egy garzonház. Nagyon jópofa, ha az ember be tud jutni a bejárati ajtón. De,ez most az az eset amikor az ember nem tud bejutni. Így aztán a kávézás ki van zárva.

– Ugyan már, ez nevetséges, majd én fizetek.

A Shoesmithek mindig is büszke fajta volt és normális körülmények között Jerry sohasem engedte volna meg, hogy a másik nem képviselője fizesse a számlát, de ez nem volt normális eset. Úgy érezte, hogy az őrmesterrel töltött fél óra után erősítésre van szüksége.

– Tényleg megtenné? – kérdezte mohón, s már érezte a gőzölgő kávé aromáját. – De egy csepp konyak már nem fér bele, ugye?

– Dehogynem. Nincs korlátozás.

– Ha majd újra civilizált körülmények közé kerülök, természetesen megtérítem a kiadásait.

– Szó sem lehet róla, a vendégem.

– Ez igazán kedves magától.

2.

A bisztró, amit a szomszéd utcában találtak, az egyszerű bádog-pultos-műmárvány-asztalos fajtából való volt telve taxisofőrökkel és munkásokkal, akik szemmel láthatóan csatornatisztítás közben tartottak kávészünetet. Jerry számára azonban olyan fényűzést jelentett, amilyet Kubla Kán tündérkastélyként emleget. Amint elhelyezkedett a még az őrmester irodájában az ügyfelek rendelkezésére állónál is keményebb székben, a hála hulláma öntötte el e dőzsölés finanszírozója iránt. Hány lány lett volna ilyen vendégszerető egy viszonylagos idegennel szemben? De éppen ez volt az, ami olyan nagyon tetszett neki Kayben már a hajón is: kedvessége, melegsége és angyali együttérzése. Milyen kedvesen vigasztalta, amikor elmesélte neki, hogy elbocsátották tudósítói állásából. Milyen tapintatos volt, amikor Jerry egy rossz mozdulattal elvesztette a fedélzeti teniszbajnokság páros döntőjét. Vagy amikor a hajó kultúrműsorainak rendezője rávette, hogy lépjen fel az egyik esti koncerten! Jerry iszonyúan ideges volt, a lány meg tartotta benne a lelket: „Nem lesz semmi baj" mondogatta, bár ebben az esetben tévedett, mert Jerry előadása még az ottani színvonalhoz képest is rémes volt.

– Említette – kezdte a társalgást Jerry, mikor meghozták a kávét s a konyak névre hallgató borzalmas, maró löttyöt –, hogy a rendőrbiztos titkáránál járt. Mi történt? Elvesztett valamit?

– Furcsa egy lé ez – válaszolta Kay, a konyakot hörpölgetve. – Mintha gyapjúöltönyök folttisztítására rendszeresített folyadék lenne. De határozottan tiszteletet parancsoló. Hogy elvesztettem-e valamit? Naná. Biffet.

Jerry bámult.

– Biffet? Úgy érti Biffet? A bátyját Biffet?

– Az én életemben csak egyetlen Biff van, bár lehet hogy ön szerint az is sok, és ebben az esetben azt kell mondjam, egyetértek. Eltűnt. Elpárolgott. Már két napja.

– Jóságos ég, most biztosan nagyon aggódik.

– Nem különösebben. Biztosan visszajön, ha késztetése lesz rá. Valószínűleg iszik valahol – mondta Kay testvéri elfogulatlansággal, és Jerry érezte, hogy igaza lehet. New Yorkban tudósítóként töltött napjai során sokat találkozott Biffel, és úgy megszerette, mintha testvérek lennének, mindazonáltal nem hunyhatott szemet a fiú hibái felett. A könnyelmű volt a legkifejezőbb jelző, amit az ember Edmund Biffen Christopher jellemzésére adhatott. Viselkedése szóbeszéd tárgya volt azokban a körökben is, ahol pedig az ilyen viselkedés egyáltalán nem volt ritka, és hedonizmusa Manhattan legmegveszekedettebb élvhajhászait is kalapemelésre késztette.

– Biff sohasem vetette meg a mulatozást.

– Ma sem veti meg.

– A párizsi élet nem változtatta meg?

– Azt gondolta, meg fogja?

– Meg kellene nősülnie.

– Ha volna olyan feleség, aki elviseli. Ilyenek nem szaladgálnak errefelé csőstül. Egy éve már azt hittem, megtalálta az igazit. Linda Rome-nak hívták a lányt. Pont megfelelő lett volna a számára – nyugodt, csendes, eszes lány, vasakaratú és komoly. Megregulázta volna. De ehelyett sajnos felbontotta az eljegyzést.

– Miért?

– Túlságosan is eszes volt. Bármennyire is szeretem Biffet nem ajánlanám férjül egyetlen lánynak sem, hacsak nem volna az illető börtönőr és mellékfoglalkozására nézve bolhaidomár. Egy hétköznapi teremtést megőrjítene. Linda biztosan kézben tudta

volna tartani, megváltoztatta volna, és nagyon sajnálom, hogy nem csinálta végig, amit elkezdett. De hagyjuk Biffet, foglalkozzunk inkább a maga helyzetével. Mert azt senki emberfia nem állíthatja, hogy a maga helyzete nem izgalmas. Hogyan jut vissza Londonba, ha semmi pénze sincs?

– Ezzel a részével nincs gond. Megvan az útlevelem és a retúrjegyem is.

– De ha nem tud bemenni a lakásába, és szállodába sem mehet, hol fog aludni ma éjjel? Gondolkozott már ezen?

– És nem is keveset. Valószínűleg sátort verek a Bois-ban, vagy egy padon alszom valahol.

– Oh, ennél azért valami jobbat kellene kitalálnunk. Ne beszéljen most egy pillanatig. Gondolkodni akarok.

Kay csendben gondolkodott, Jerry pedig nézte őt a csészéje felett. Nem mintha remélt volna valamit, mert tudta, hogy a probléma megoldhatatlan, hanem mert olyan jól esett nézni a lányt. Képes lett volna ezentúl csak ezzel foglalkozni egész életében.

– Megvan!

Érzelemhullám öntötte el Jerryt. Háta mögött kitört a franciák között oly szokásos hangos veszekedés, a levegő remegett a taxisofőrök által egymás fejéhez vagdosott jókívánságoktól, de Jerry alig hallotta őket. Elbűvölte az a felfedezés, hogy Kay nemcsak a leghelyesebb lány, aki valaha fedélzeti teniszt játszott vagy tologatta a fedélzeti sakkbábukat, hanem esze is van, méghozzá olyan, hogy azt a legelmélyültebb gondolkodó is megirigyelhetné. Tudatosult benne valami furcsa érzés, ami ahhoz lehetne hasonlítható, amit a lírai költészetben ábrázolt, harmaton és paradicsomi tejen élő költő érezhet, és nem volt szüksége arra, hogy valamelyik bulvárlap Szív-postájának szakértője megmagyarázza neki mit is jelent ez. Maga is meg tudta

állapítani, hogy vele szemben az a lány ül, akit egész felnőtt életében keresett. Volt valami a lány személyiségében – a megjelenésében, ahogy a haja kigöndörödött kalapkája alól, ahogy a kávéját itta, ahogy a hangja áthatolt azon, akihez beszélt, és azonmód fel is kavarta az illetőt –, amitől a gondolat, hogy itt kell hagynia őt és el kell utaznia, a világon a legelviselhetetlenebb dolognak tűnt. Izgatottan előrehajolt, kilöttyintve némi kávét, és már éppen szavakba akarta önteni a benne dúló érzeményeket azzal a céllal, hogy – amint azt munkahelyén, a Tilbury Kiadóban mondani szokták – átfogó képet adjon a lánynak, amikor Kay megszólalt.

– Tudom már, hol fog aludni. Henrynél.

– Ki az a Henry?

– Henry Blake-Somerset. A Brit Követségen dolgozik. Ő majd elszállásolja magát. Nem lakik messze. Ha befejezte a kávélöttyentést, mehetünk is.

3.

Ha Henry Blake-Somersettől, aki éppen híg whiskyjét iszogatta lefekvés előtt, egy kíváncsi riporter megkérdezte volna, mit szeretne legkevésbé ezen a késői órán, minden bizonnyal azt válaszolta volna, hogy semmitől sem viszolyog jobban, minthogy egy elszállásolásra vágyó vadidegen ember megzavarja kellemes egyedüllétét. Fárasztó napja volt, ami gyakran megesik a diplomáciai testület alacsony rangú tagjaival. Olyan nap, amikor semmi sem sikerül, és a felettesek minden dühüket a beosztottakon töltik ki, a beosztottak pedig, mivel alattuk nincs senki, akiknek ezt visszaadhatnák, nem tehetnek egyebet, mint hogy csendesen szenvednek. Ebből kifolyólag mikor ajtót

nyitott, senki sem tévesztette volna össze egy népszínmű vidám fogadósával, sokkal inkább hasonlított Machbethre, amikor a véreskezű király meglátja Banquo szellemét.

– Szia, Hank – üdvözölte Kay a maga elfogulatlan módján. – Remélem, még nem aludtál.

– Éppen lefekvéshez készülődtem – válaszolta Henry kissé rideg hangon.

– Na látod, pont ezt szeretné tenni Jerry is. Azért hoztam el hozzád, hogy menedéket találjon nálad. Bajban van szegény. Ja, bocsánat, el is felejtettem, Shoesmith úr. Blake-Somerset úr.

– Üdvözlöm! – mondta Jerry kitörő hálával.

– Üdvözlőm – mondta Henry sokkal kevésbé lelkesen.

– Meg kell jegyeznem – mondta Kay –, hogy Shoesmith úr pillanatnyilag Zoosmeet néven fut, de azért ne gondolj rosszat róla. Ez az egy módja van, hogy titkos papírokat juttasson a Miniszterelnökhöz. Hol is tartottam? Ja, hogy bajban van. Mondja el élete történetét, Jerry.

Jerry nekifogott, de nem igazán könnyed stílusban, mivel vendéglátója szemében az együttérzés nyomait sem látta. Henry Blake-Somerset alacsony, vékony fiatalember volt, de igen jóvágású. Ahogy azt Jerry egy könyvben olvasta egyszer: lakkozott eleganciájú. Sima, csillogó szőke haja volt, orra arisztokratikusan ívelt, szeme hideg-kék. Kay azt említette, hogy a követségen dolgozik – és ez látszott is rajta. Jerry egy feltörekvő fiatal diplomatával állt szemben, aki mindent tudott a protokollról, egyezmények aláírásáról, és szemöldöke egyetlen rándításával helyre tudta rakni a kémeket. Az a gondolat fordult meg a fejében, hogyha útitársat kellene választania egy hosszú gyalogtúrára, Henry Blake-Somerset csak egy hordó bor elfogyasztása után jöhetne

számításba. Mindezzel szemben állt azonban az a tény, hogy Henrynek volt egy szabad ágya. Ez mindenért kárpótolta.

– Látod, ugye – mondta Kay, miután Jerry befejezte az elveszett tárca történetét –, hogy ő az a Bárkáról kiküldött galamb, amelyik nem talált magának pihenőhelyet. És ha nem teszed meg ezt a cserkészi jócselekedetet, hamarosan még nehezebb helyzetbe kerül. Alhatna a vendégszobában.

Henry a lelkesedés legkisebb jelét sem mutatva válaszolta, hogy tulajdonkeppen igen, alhatna.

– Hát persze! Ez itt szegény már lerágja a körmét. Na jó, hagylak benneteket, hogy elhelyezkedjetek. Jó éjszakát, Jerry. Ha holnap munkáltatóimnak a legjobb formámat akarom nyújtani, el kell mennem, hogy aludjak is valamit.

Távozását hosszú csend követte. Jerry azért hallgatott, mert Kayre gondolt, Henry pedig azért, mert Jerryn járt az esze. Mivel olyan fiatalember volt, akinek megvoltak a maga szokásai és igen nagyra értékelte az angol mondást „az én házam az én váram”, nem volt túl boldog a ténytől, hogy egy vadidegen ember csak úgy ráront. Ha maga lett volna, felhörpintette volna a whiskyjét, felhúzta volna a vekkert, megmosta volna a fogát, gargalizált volna kicsit és ágyba bújt volna, hogy másnap frissen, fitten és tettre készen lásson követségi feladatainak. És akkor tessék! Nem bámulta kifejezetten Jerryt, de viselkedése akkor sem lett volna távolság tartóbb, ha a fiatalember történetesen egy erősen elfátyolozott egzotikus illatot árasztó nő lett volna, akit éppen azon kaptak, hogy titkos dokumentumokat emelt el a követség széfjéből.

Akárhogyis – bár nagyon nem volt ínyére –, mégiscsak házigazda volt.

– Megkínálhatom egy itallal, Shoesmith úr? – mondta kényszeredetten.

– Köszönöm – válaszolta Jerry, de amint kimondta, azonnal meg is bánta. Ráébredt hogy ivás közben beszélgetni kell, és ehhez igazán nem volt kedve. A szerelem köszöntött rá ezen az estén, és szeretett volna egyedül maradni a gondolataival. Egyáltalán nem volt kedve semmiségekről csevegni egy olyan emberrel, aki szemmel láthatólag nem kedvelte őt. – Szörnyű, hogy így magára törtem – mondta bocsánatkérően.

– Igazan semmiség – mondta Henry, de ez úgy hangzott mintha inkább azt mondta volna: Hát bizony az. Kortyolt a whiskyjéből. – Örülök, hogy segíthetek – mondta, miközben ha nem is csikorgatta a fogát, de igen közel állt hozzá, hogy azt tegye.

– Már éppen sátort akartam verni a Bois-ban, amikor Christopher kisasszonynak az az ötlete támadt, hogy magánál helyezzen el.

– Valóban? – Henry hangjában érződött, mit gondol valójában Kay hirtelen támadt ötleteiről. – Régi barátja Kaynek?

– Nem igazán. – Jerry találkozásuk óta nem először kívánta, hogy bárcsak valamivel kevésbé volna vendéglátója szeme világító és fagyos. Vagy ha már világító és fagyos, legalább ne fixírozná őt vele olyan kellemetlen intenzitással, mert ettől úgy érezte magát, mint egy nem kívánatos hangya az uzsonnás tányérban. – Ugyanazon a hajón utaztunk New Yorkból jövet két éve, és akkor néhányszor találkoztunk. Ma pedig összefutottunk a rendőségen.

– Miért volt Kay a rendőrségen?

– Azt akarta kérni a rendőröktől, hogy keressék meg a bátyját. A fiú valószínűleg eltűnt.

Ha egyáltalán lehetséges az, hogy valaki whisky-szódát igyék gúnyos mosollyal az ajakán, akkor Henry azt tette.

– Valószínűleg nagy ivászatot rendez valahol.

– Ez volt Miss Christopher teóriája is.

– Helyesen. A fickó egy tipikus amerikai playboy.

– Azt hiszem, bátran nevezhetjük annak. De én nagyon kedvelem.

– Hát ismeri?

– Felettébb.

– Mintha azt mondta volna, hogy Ön és Miss Christopher épphogy csak ismerősök.

Ezt a megfogalmazást Jerry visszataszítónak találta, de el kellett ismernie, hogy pillanatnyilag megfelel a valóságnak.

– Igen.

– Mégis, mintha közeli kapcsolatban állna a családdal.

– Biff és én sokat találkoztunk New Yorkban. Egy helybéli újságnál dolgozott, én pedig egy londoni újság tudósítója voltam. Gyakran ruccantunk ki együtt.

– Miss Christopher is magukkal tartott?

– Nem. Egyáltalán nem is találkoztam vele, míg New Yorkban éltem. Azt hiszem, ő mással töltötte az idejét Miért kérdi?

– Oh, csak úgy. Úgy tűnt hogy igazán nagyszerűen kijönnek egymással. Azt is észrevettem, hogy a keresztnevén szólítja magát

– Nem ez az általanos manapság? A legtöbb fiatal lány elhagyja a MISTER-t.

– Igazán? Ezt azért nem mondanám.

– Én így tapasztalom. Lehet hogy a Mister Shoesmith-t nyelvtörőnek találják. Maga sem tudná kimondani, tízszer gyors egymásutánban.

Henry Blake-Somerset szemmel láthatóan nem óhajtotta megpróbálni. Zordan kortyolt egyet a whisky-szódából, majd olyan sokáig hallgatott, hogy Jerry eltűnődött, vajon nem aludt-e el.

– Szóval Ön és Miss Christopher amolyan fedélzeti ismerősök – szólalt meg végül, hirtelen kiszakítva magát a merengésből, és Jerry újfent elborzadt a megfogalmazáson. – Arra gondoltam, talán találkoztak azóta is.

– Oh, nem.

– Véletlenül sem futott össze vele párizsi tartózkodása alatt?

– Nem.

– Mennyi ideig tartott a hajóút?

– Öt napig.

– És a keresztnevén szólítja magát!

Jerry kissé ideges lett

– Nos, magát is a keresztnevén szólítja.

– Hát abban nincs semmi különös – mondta Henry felemelkedve –, mivel jegyben járunk. Ugye megbocsát, ha most lefekszem. A követségen nagyon korán kezdődik a munkaidő.

4.

Henry azon állítása, hogy a követség alkalmazottai korai órán kezdik a munkát, szigorúan akkurátusnak bizonyult. Amikor Jerry felébredt, egyedül találta magát. Éppen a reggelihez készülődött, amikor megszólalt a telefon.

Kay hangja csendült a dróton át.

– Hank?

– Nem, már elment. Jerry beszél.

– Akkor jó, mert úgyis magával akartam beszélni. Reggelizett már?

– Éppen most kezdtem hozzá.

– Ne kímélje a lekvárt. Nagyon finom. Hank Skóciából hozatja. Figyeljen, azért hívom, mert kaptam Bifftől egy táviratot.

– Tényleg? Na és hol van?

– Átment Londonba, a Barribault Hotelban szállt meg. Mintha meg tudna egy olyan helyet fizetni, az a kis majom. Megtenné, hogy amikor visszamegy, szakít egy kis időt rá, és felkeresi?

– Természetesen.

– Kérdezze meg tőle, hogy mit képzel, hogy csak úgy szó nélkül lelép. Mondja meg neki, hogy az őrületbe kergetett az aggodalom, hogy agyon nyugtatóztak, és a fejemen jégtömlővel nyomom az ágyat. Úgy beszéljen vele, mint egy erkölcsprédikátor, és szórasson vele hamut a fejére. Viszlát!

– Várjon még! Ne tegye le!

– Mennem kell. Dolgozom. Na jó, kap öt másodpercet. Halljuk, mi nyomja a lelkét?

Jerry hangja fenyegető és vádló volt. Olyan ember hangja, aki magyarázatot óhajt és nem fogad el kibúvókat.

– Tudja maga azt nagyon jól, hogy mi nyomja. Miért nem mondta, hogy ez a Blake-Somerset borzalom a vőlegénye?

– Azt mondja, borzalom?

– Igen, azt mondom.

– Ez úgy hangzik, mintha nem kedvelte volna meg Hanket.

– Tényleg nem.

– Mi a baj szegény fickóval?

– Az, hogy szörnyű. Nem alkalmas emberi fogyasztásra.

– Meg kell mondjam, megdöbbent, hogy így beszél arról az emberről, aki vendégül látta, s akinek az asztalánál éppen most lakomázik.

– Nem lakomázom, csak egy könnyű kontinentális reggelit eszem. De most nem erről van szó.

– Hanem, miről van szó?

– Arról van szó, hogy maga nem megy feleségül sem hozzá, sem máshoz. Maga hozzám jön feleségül.

A drót másik végén csend volt. Talán egy negyed másodpercig tartott, de Jerry inkább egy negyedórának érezte. Aztán Kay megszólalt.

– Mit mondott?

– Azt mondtam, hozzám jön feleségül.

– Igen, volt egy olyan érzésem, mintha tényleg azt mondta volna. És biztosan azt hitte hogy elájultam. Mint Mrs. Sanders.

– Ki?

– Mrs. Sanders. Mister Sanders felesége. Pickwick Klub. Tanú a Pickwick kontra Bardell ügyben. Azt vallotta a bírónak, hogy elájult, amikor Mr. Sanders felszólította, tűzze ki esküvőjük napját, és azt gondolta, mindenki aki úrihölgynek tartja magát, hasonló körülmények között hasonlóképpen cselekedett volna. Nos, én nem ájultam el, de be kell vallanom, hogy bizonyos mértékig meglepődtem. Biztos benne, hogy ezt nekem akarta mondani?

– Szeretem. És biztos vagyok benne, hogy attól a pillanattól fogva szeretem, ahogy megláttam. Nem is értem, hogy miért nem jöttem erre rá már korábban – mondta Jerry azzal az enyhén ideges hangsúllyal, amelyet a férfiak akkor használnak, amikor rájönnek, hogy óvatlanságuk folytán valami fontos dolog elkerülte a figyelmüket. – Szeretem, szeretem. Tehát?

– Mit tehát?

– Hozzám jön feleségül?

– Magából a lekvár beszél, Zoosmet. A fejébe szállt. Figyelmeztetnem kellett volna magát. Jóember, hiszen alig ismer engem.

– Dehogynem ismerem.

– Öt nap alatt egy óceánjárón…

– Az már majdnem olyan, mint öt év a szárazföldön. Nem felejthette el azokat a napokat.

– Soha nem is tudnám elfelejteni, ahogy a hajókoncerten énekelt.

– Ne vicceljen ezzel. Én komolyan beszélek.

– Maga őrült.

– Igen, őrülten szeretem. Tehát?

– Folyton azt mondogatja; tehát? Ez minden bizonnyal azt jelenti, hogy a véleményemet akarja hallani. No akkor figyeljen: maga a legnagyobb bókot mondta nekem, amelyet egy nő egy férfitól csak kaphat, de én még mindig azt tartom, hogy maga nem egészen komplett. Egyszerűen nem lehet valakivel, akit a jósorsa egy másik emberhez köt, így beszélni. Mit szólna Henry, ha hallaná? Valószínűleg nagyon irritálná a dolog, és még az is meglehet, hogy máskor nem hívná meg magát reggelire. Viszlát – mondta hirtelen – Rohannom kell. Jerry visszatért a reggelizőasztalhoz, és mélabúsan vett a tálból egy kanál lekvárt. Ahogy Kay megmondta, nagyon finom volt, származási helyének díszére vált, de sajna vajmi kevéssé volt képes Jerry összetört lelkét helyrehozni. Egy lelombozódott Zoosmet Gerald volt az, aki végzett a kávéskanna még megmaradt tartalmával, majd rágyújtott reggeli utáni cigarettájára. Henry Blake-Somersetre gondolt, s a gondolatai nem voltak valami udvariasak. Ha valaki ebben a pillanatban közölte volna vele, hogy Henry a Rue Faubourg St. Honoré 37 számú házban, feladatának teljesítése közben, rálépett egy paktum tervezetre és kitörte a nyakát, hozsannázásban tört volna ki, mint a kerubok és szeráfok.

III. fejezet

A Mayfair szívében elhelyezkedő Barribault Hotel valószínűleg a maga nemében a legjobb és legdrágább intézmény Londonban. Az elsősorban indiai maharadzsák, texasi olajmágnások, és a pénzüket számolatlanul szóró plutokraták vendéglátására hivatott szálloda – mivel az említett urak a meglehetősen türelmetlen fajtából valók, akik amit akarnak azonnal akarják, és nyűgösek lesznek, ha nem kapják meg elég gyorsan – nagy figyelmet fordít arra, hogy a szobaszerviz pontos és hatékony legyen. Következésképpen mindössze néhány perccel azután, hogy Edmund Biffen Christopher a Jerry londoni visszatérését követő reggelen leadta rendelését a reggelire, a pincér egy megterített zsúrkocsit tolt harmadik emeleti szobájába.

Kay bátyjára tökéletesen illett az a jellemzés, amelyet a lány a rendőrbiztos titkára kedvéért vázolt fel. Nemcsak hogy úgy nézett ki mint egy dakszli, hanem egyenesen dakszlibb volt, mint sok dakszli. Ha az ember ránézett, úgy érezte, a Természet eljátszott a gondolattal, hogy egy fent említett fajtájú kutyát alkosson, de aztán ahogy jobban meggondolta, mégis inkább úgy döntött, hogy létrehoz valamit, aminek olyan ugyan az arca, de nem annyira vízszintes, és nincs farka. Biff egy csaknem ugatásként ható „Hahó"-val üdvözölte a pincért, aki „Jó reggelt, uram”-mal válaszolt. – A reggelije – tette hozzá némileg feleslegesen, mivel ekkorra már kolbász és sült szalonna illata lengte be a szo.bát

Biff az asztalt vizsgálva megállapította, hogy a Barribault nem szűkmarkú. Volt ott minden, kávé, szalonna, kolbász, az ember szeme jólesően pihenhetett

meg a pirítóson, vajon, lekváron, de volt ott cukor, só, paprika, tejszín, mustár és narancslé is. A pókerjátékos azt mondaná: full. Biffnek mégis hiányzott valami.

– Nem jött posta?

– Uram?

– Egy táviratot várok. Már meg kellett érkeznie.

– Kérdezzem meg a portán?

– Tegye csak azt. Christopher névre.

A pincér a telefonhoz ment, kapcsolatot létesített a portával, és miután visszatette a kagylót, jó hírrel tért vissza, s ez szemmel láthatóan egész lényét tetőtől talpig felvillanyozta.

– Van távirat az Ön számára. Már fel is küldték.

Biff sajnálatára nem tudott rosszallóan csettinteni a nyelvével, mivel egy falat kolbász volt a szájában, de határozottan neheztelni látszott.

– Miért nem küldték már fel korábban, hogy fújódnának fel? Majd megöl az izgalom.

– Biztosan kitette a „Ne zavarjanak" táblát az ajtajára, uram.

Biff igazságos lélek volt. Belátta a megjegyzés jogosságát. A Barribault Hotel nem volt figyelmetlen a vendégeivel és mivel nem esett folt a becsületén, felmentést érdemelt a vádak alól.

– Magának teljesen igaza van, valóban kitettem. Nagyon rég nem voltam Londonban. Tegnap éjjel későig kimaradtam és kissé elhajoltam. Maga Londonban lakik?

– A külvárosban uram. Valley Fieldsben.

– Az szép hely?

– Nagyon, uram.

– Van kis kert meg minden?

– Igen, uram.

– Az a jó. Az elmúlt három évben Párizsban laktam. Ismeri egyáltalán Párizst?

– Nem, uram. Azt mondják, csinos város.

– Nos, sok szempontból egészen jó hely. A tavasz a boulevard-okon, meg minden. De mindenki franciául beszél! Puszta affektálás, mindig is annak tartottam. Tudja, mi lenne maga Párizsban?

– Nem, uram.

– Egy garçon, az lenne. Ezeket meg itt úgy hívnák: saucissons, és ahol maga lakik, azt banlieu-nak mondanák. Ez is mutatja, mivel kellene szembenéznie, ha ott akarna letelepedni. Ami a nyelvet illeti idétlen hely. Ismeri New Yorkot?

– Nem, uram.

– Akkor maga nem is élt egyáltalán. Az aztán a hely! Ott mindig történik valami. Eszement voltam, hogy eljöttem onnan. Jó állásom volt a World-Telegram-nál, mindenkit ismertem, mindenhová elmehettem, ezer barátom volt, és biztos lehettem benne, hogy kielégíttetik a napi nevetés-szükségletem. Tudja, milyen volt ott az élet? Mint egy nagyszerű, édes dal, olyan volt, és én félkegyelmű, engedtem magammal elhitetni, hogy az óceán másik oldalán még jobb lehet. Az a sok hírverés, amit Párizsról meg a bal partról hallottam, beugratott és átjöttem, hogy megírjam a nagy regényemet. Írt már maga regényt?

– Nem, uram.

– Nagyon okosan. Nagyon próbára teszi az ember életerejét és állóképességét. Addig tökéletesen rendben van, hogy az ember hátradől a székben egy pipával a kezében és egy kis valamivel a poharában, és kitalálja a dolgot de azután jön az írás. Ez a bökkenő. Nagyon nehéz hozzálátni is meg előrejutni is vele. Ha már az előrejutásnál tartunk, hogy kézbesítik a postát ebben a kócerájban? Ökrösszekérrel? Már órák óta…. Oh! Elhallgatott, mert kopogtak az ajtón. – Entrez – kiáltotta – Ó bocsánat, a mindenségit, azt akartam mondani: Jöjjön be!

Egy fiú lépett be, tálcán borítékot hozott, megkapta a borravalóját és távozott. Biff kissé remegő kézzel tépte fel a borítékot, a csigáéhoz hasonlatos kidülledő szemekkel átfutotta a tartalmát és egy fuldoklót megszégyenítő kiáltás kíséretében előtörő nevetéssel süllyedt vissza a székébe. A pincér együttérző aggodalommal figyelte. Ismeretségük rövid volt ugyan, azonban a pincér is, mint mindenki más, aki találkozott vele, úgy tekintett Biffre, mint kedves barátra, akinek a kétségbeesése most elkeserítette. Őszintén aggódott érte. Unokahúga, aki vele lakott, munkaadójától nemrégiben kapott ajándékba egy fajtatiszta boxert és éppen előző nap fordult elő, hogy ehhez hasonlóan viselkedett az oktalan állat, miközben csaknem mindenét kihányta, mert túl sokat evett kedvenc csemegéjéből, a fagylaltból.

– Csak nem beteg, uram? – kérdezte aggódva.

Biff meglepetten nézett rá.

– Ki? Én? Nem mondanám. Soha életemben nem voltam még jobban.

– Már attól tartottam, uram, hogy rossz hírt kapott. Biff felállt és kedvesen megtapogatta a pincér ragyogóan fehér inge elejét. Szemei különösen csillogtak. – Pincér! – mondta. – Elmondok magának valamit, mivel úgy látom, érdekli a dolog. Kétlem, hogy valaki valaha is jobb hírt kapott volna. Rózsaszínű felhőben szállok a földöntúli boldogság óceánja felett, miközben hárfák és harsonák zengik a magukét és ezer meg ezer hang háromszoros hurrát harsog. Pincér… De miért is ez a merev formalitás? Szólíthatlak George-nak?

– Nem ez a nevem, uram.

– Mi a neved?

– William, uram.

– Nem haragszol ha Billnek hívlak?

– Egyáltalán nem, uram, bár általában Willie-nek szólítanak.

Biff örömtől ragyogó arcán egy pillanatra szigorú kifejezés jelent meg. – Ezt az uramozást szeretném, ha abbahagynád. Antidemokratikus. Nem szeretem. Haverok között a keresztnevet kell használni, nem gondolod, pajtás? És persze ezt nem kell olyan szigorúan venni, hogy mindjárt az első nevet, mert akkor Edmundnak kellene szólítanod, és erre vonatkozóan minden bizonnyal te is úgy érzel, mint én, hogy tudniillik kevés ennél idétlenebb név van a világon. Egyszóval legyen Biff, Willie.

– Ahogy gondolja, uram.

– Ahogy gondolja, mi?

– Ahogy gondolod, Biff. – mondta a pincér láthatóan kínos erőfeszítéssel.

Biff felkelt a székből s érzelmektől hevülten járkált fel-alá, miközben a virslik avagy saucissons az időleges feledés homályába merültek.

– Így már jobb. Igen, Willie, öregfiú. Engem Edmund Biffen Christophernek kereszteltek a keresztapám után. De egy pillanatig se sajnálj érte, ugyanis ha nem kereszteltek volna Edmund Biffen Christophernek, akkor te most, barátocskám, nem egy milliomossal csevegnél. Igen, jól hallottad. Azt mondtam: milliomossal. És az a milliomos bizony én vagyok, öregfiú. Erről szól a távirat. A keresztapám, aki egy nagymenő volt és Edmund Biffen Pykenak hívták, nemregiben beadta a kulcsot és egy másik világba költözött. A teljes vagyonát pedig rám hagyta. A teljes vagyona pedig, édes öregem, több, mint amit egy hónap alatt el tudnál verni.

Pillanatnyi csendet követően – Az áldóját! – felkiáltás töltötte be a szobát. A pincértől szokatlanok voltak e szavak, mert általában súlyt helyezett arra, hogy a

népies megnyilvánulásoktól tartózkodjék. Az a tény,

hogy most nem tette, megmutatta, mennyire mélyen felkavarta a hír. Ódivatú ember volt, ötvenes évei közepén járt, s úgy festett, mint aki munkaidő után külvárosi otthonában kertészkedik, és vasárnaponként a külvárosi templomban perselyez, s a helyzet valóban így is állt. William Albert Pilbeamnek hívták, volt egy Percy nevű fia, aki magánnyomozó-irodát vezetett, s egy unokahúga, aki a Mammuth Kiadó Vállalat elnökének titkárnője volt, de mindez nem befolyásolta megjelenését. Tátott szájjal, döbbenten meredt Biffre.

– Az áldóját! – mondta. – Ez olyan, mintha megnyerte volna a főnyereményt.

Biff nem is érthetett volna vele jobban egyet.

– Pontosan, mintha megnyertem volna a főnyereményt – mondta. – Mivel oly kicsi volt az esélye, hogy én legyek a befutó, hogy most is alig akarom elhinni, s valahogy most is az az érzésem, hogy lennie kell valahol egy csapdának. A néhai Pyke igen puritán ember volt, s az én viselkedésemet és cselekedeteimet rendkívül elítélte, egyetlen esetet kivéve, amikor megmentettem a vízbefúlástól Long Island-i otthonában. Valahogy nem bírta, ha letartóztattak, amiért bárokban verekedtem, ami gyakorta megtörtént. Mindig kifizette értem az óvadékot – és ezt nagyra becsültem benne –, de az azért látszott rajta, hogy nem teszik neki a dolog. Ferde szemmel nézett rám, Willie, öregfiú, s amikor azt bizonygattam, hogy a fiúk már csak ilyenek, és hogy

csak egyszer fiatal az ember, semmi jel nem mutatott arra, hogy az érveim hatottak volna rá. Mondd csak, Willie, te is sokszor keveredsz verekedésbe szórakozóhelyen?

Mr. Pilbeam válasza negatív volt.

– Még ha beborozol, akkor sem?

Látnivaló volt hogy Mr. Pilbeam nem szokott beborozni. Sőt mint rávilágított teljesen absztinens volt. – Jóságos ég! – mondta Biff megütközve. Valahol agyának legmélyebb zugában sejtette, hogy vannak ilyen emberek, de azt sohasem gondolta volna, hogy találkozik is eggyel. – Úgy érted, hogy ebben a zavaros, háború utáni világban, limonádéval és árpanyákkal élsz? Hát, nem lehet könnyű. Bár, ha jobban meggondolom, el kell ismerni, hogy bizonyos kellemetlenségektől megkíméled magad. Egy idő után terhessé válik, ha bekasztlizzák az embert, miközben mindig attól kell tartani, hogy az öregúr ezúttal nem váltja ki az embert. De tudod, hogy van az. Esténként szeretem azt a korty valamit, és sajnos, ha egyszer belemelegszem, elvesztem józan ítélőképességemet Ezért vagyok most Londonban. Kissé sietve kellett távoznom Párizsból, mivel behúztam egyet egy rendőrnek.

Mr. Pilbeam erre azt válaszolta:

– Szentséges ég! – majd hozzátette, hogy az erős bor bizony megtréfálja az embert, mire Biff azt mondta, hogy egyáltalán nem bánja, ha a bor egy kicsit megtréfálja, de azért az nem volna baj, ha nem vezetné olyan kalandokba, melyeknek az a vége, hogy az ember inzultálja a rendőrséget.

– Vitába keveredtem egy fickóval egy bárban és az eset csúcspontján éppen fejbe akartam kólintani az illetőt, de ez a flic* beleavatkozott s az ő feje volt az,

*zsaru

amelybe kólintottam. Hiba volt, most már belátom. De olyan udvariatlanul viselkedett, én meg mint említettem, felhajtottam néhány pohárral. Sikerült elmenekülnöm, de úgy ítéltem meg, jobb, ha a következő géppel átugrom Londonba, anélkül, hogy a csomagolással bajlódnék, még mielőtt a hatóságok figyelni kezdik a határátkelőhelyeket. Londonba érve táviratoztam a New York-i ügyvédemnek, hogy nincs-e a láthatáron némi kis örökség szegény elhunyt keresztapám után. És tessék: kiderül, hogy enyém az egész. Mint mondod, akárha megütöttem volna a főnyereményt. A legtöbb, amit reméltem, talán ha ezer dollár volt, de még abban sem bíztam igazán. – Elhallgatott és szemrehányó tekintettel nézett Mr. Pilbeamre, aki az ajtó felé oldalgott – Itt akarsz hagyni?

Mr. Pilbeam elmagyarázta, hogy nagyon szívesen maradna, és hallgatná tovább a beszámolót mert már ez a rövid összefoglaló is lenyűgözte, de a kötelesség elszólítja. A szállodapincér nem a maga ura, nem rendelkezik az idejével.

Biff megnyugtatta, hogy megérti a dolgot.

– Nehéz nap a munkában, he? Akkor persze nem tartóztathatlak. Nem akarsz fenékbe billenteni, mielőtt távozol?

– Uram???

– Később majd mesélhetnéd az unokáidnak, hogy fenékbe billentettél egy milliomost. Nem? Hát te tudod, öregfiú. Na jó, majd adok egy autogramot.

Az ajtó becsukódott. Biff visszatért a reggelijéhez és a virslik és szalonnák történetében virsli soha még olyan ízletes, szalonna soha még olyan ropogósra sült és kívánatos nem volt mint ezúttal. A lekvárnak szintén volt valami aromája, amellyel még Henry Blake-Somerset import Dundeeja sem vetekedhetett. Éppen az utolsó,

bőségesen megkent pirítóst majszolta, amikor megszólalt a telefon.

– Biff?

– Igen.

– Á! Helló, Biff! Jerry Shoesmith beszél.

Biff megeresztett egy örömteli kiáltást. Sok New York-i barátja közül mindig is Jerry állt hozzá a legközelebb.

– Nahát! Mit csinálsz Londonban? Már nem tudósítasz New Yorkból?

– Nem. Azt az állást két éve elvesztettem. Becsületsértési perbe kevertem az újságot és ezért kirúgtak.

– Sajnálom. Hát ez bizony szomorú.

– Az én hibám volt. Nem mintha ettől jobb lenne.

– És most mit csinálsz?

– Tilbury egyik újságjának szerkesztője vagyok. Ne kérdezd, melyiké.

– Persze, hogy nem kérdezem. Eszembe nem jutna. Melyiké?

– A Borsos Históriáké.

– A nemjóját! De hát az egy undorító szennylap! Széplányok meg botrányok, mi? De hiszen ez nem a te műfajod!

– Tényleg nem. Utálom is. De nem azért hívtalak, hogy a problémáimról beszéljek veled. Találkoznunk kell.

– Szerintem is, Jerry, öregfiú. Jerry, a lehető legkülönlegesebb dolog történt velem. Figyelj, ettől eltátod a szádat A keresztapám…

– Majd később elmondod. Át tudnál jönni hozzám öt óra körül?

– Naná. Hova menjek?

– Halsey Chambers 3. Halsey Courtban. Csak egy ugrás a Barribaulttól.

– Ott leszek. Miért nem tudod most elmondani, miért hívtál?

– Dolgoznom kell.

– Ó… Dolgozni? – Mondta Biff enyhe undorral. Az említett tevékenység olyan idegesítő szokás volt, amit, ha csak lehetett, elkerült.

Letette a kagylót és visszatért a lekváros pirítóshoz.

2.

Amikor Jerry délután ötkor kinyitotta Halsey Court 3. ajtaját és Biffet a küszöbön találta, el volt szánva, hogy azonnal beszél a fejével, amint arra Kay utasította. Méghozzá úgy beszél vele, ahogy egy igazi erkölcscsősz teszi, aki pedig sokkal szigorúbb és félelmetesebb, mint egy átlagos, mindennapi csősz. A következő heti Borsos Történetek összeállítása közbe iktatott szünetekben számos jó gondolat ötlött eszébe arról, mit is mondjon, amitől majd erre a megátalkodott orcára szégyenpír ül ki, és éppen hangot akart adni az említett gondolatoknak, amikor Biff mutatóujját felemelve megakadályozta ebben.

– Tudom, Jerry, öreg fiú, tudom. Milyen régen nem találkoztunk, milyen jól nézek ki, és mindent tudni akarsz, és mi is lett azzal a hogyishívjákkal, és így tovább, és a többi. De nincs időnk erre a színjátékra. Vegyük úgy, hogy a kötelező napirendi pontokat teljesítettük, és térjünk a tárgyra. Vess ide egy pillantást – mondta Biff, és Jerry orra alá dugta a táviratot. Jerry elvette, egyre tágabbra nyíló szemmel elolvasta, vett egy mély lélegzetet újra elolvasta, majd megint mélyet lélegzett.

– Uram Isten! – mondta végül.

– Magam is pont így érzem.

– Nahát! Megáll az ész!
– Magam is pont ezt mondtam.
– Ki az a megboldogult Pyke?
– A keresztapám.
– Sokat hagyott hátra?
– Milliókat.
– S mind te kapod?
– Az utolsó centig.
– De hiszen ez csodálatos!
– Hát nem mondom, hogy nem vagyok megelégedve.
– Milyen érzés milliomosnak lenni?

Biff morfondírozott egy kissé. Még nem elemezte lelkiállapotát, de nem esett nehezére, hogy hozzávetőlegesen megfogalmazza, mit is érez.

– Furcsa érzés. Majdnem olyan, mint mikor az ember gyorsliften megy felfelé és félúton észreveszi, hogy a belei a harmadikon maradtak. Elég nehéz tudomásul venni, hogy ezentúl a legfelsőbb társadalmi osztály tagja vagy, és hogy a pénz már nem téma többé.

– El tudom képzelni.

– De amikor végre tudatosul, valami dagályos szeretethullám önti el az embert az egész emberiség iránt, mint szilveszterkor a második üveg után. Az ember ég a vágytól, hogy valami jót tegyen. Eszedbe jut az a sok szerencsétlen, aki nem milliomos, és a szíved vérzik értük. El akarod halmozni őket aranytól duzzadó erszényekkel, hogy napfényt hozz sivár életükbe, ha érted, hogy mire gondolok.

– Értem.

– Vegyünk például téged. Egy fiatalember, aki egy olyan szennylapnál dolgozik, amelyet minden tisztességesen gondolkodó ember szégyell, ha megtalálják nála, egy fiatalember, aki nem remélhet egyebet, mint nyomorgó öregkort, melynek vége halál a csatornában.

– Ezt a jövőt olvasod ki a tenyeremből, he?

– Ezt. Halál a csatornában – mondta Biff határozottan. – És mindez miért? Mert nincs elég tőkéd. Ma az ember nem juthat egyről a kettőre tőke nélkül. Magamon is ezt vettem észre. Mindig tele voltam ötletekkel, tervekkel, de sohasem volt pénzem, hogy megvalósít sam őket. Egészen mostanáig. Neked is egy tele erszényre van csak szükséged, Jerry, öregfiú. Le körmölök neked egy csekkre tízezer fontot.

– Mi?

– Csa..ak nyelvbotlás volt Húszat akartam mondani. – Te felajánlasz nekem húszezer fontot?

– Csak indulásnak. Van ott még, ahonnan ez jön, ha szükséged van rá. Csak szólnod kell. Végül is haverok vagyunk, ezt az ember nem felejtheti el.

Jerry megrázta a fejét

– Nem, köszönöm, Biff. Szörnyen rendes tőled, de ezúttal valaki más sivár életébe kell napfényt hoznod. Én más akarok lenni.

– Hogy érted azt hogy más?

– Én akarok lenni az a különös figura az ismeretségi körödben, aki nem rohamoz meg és nem ajánlja fel, hogy megosztja veled az örökséget. Mit válaszolnál arra a kérdésre, hogy hány barátod van?

– Elég sok.

– Nos, hát nekem elhiheted, mind akarja majd a maga részét.

– Kivéve téged?

– Kivéve engem.

– Nagyon kiábrándító – mondta Biff, és egy pillanatig csend volt, míg eltöprengett Jerry különös hozzállásán. Ő maga sohasem foglalkozott sokat a pénz kérdésével. Ha volt pénze, oké, adott a barátainak kölcsön, ha nem volt hát ő kért a haveroktól. Ilyen egyszerű volt ez. – Biztos vagy benne, hogy nem tudlak rábeszélni?

– Meglehetősen.
– Nincs mit tenni?
– Nincs.
– Húszezer nem sok.
– Nekem sok. Megmondom, mit teszek, mivel régi barátom vagy. Ha majd meghaltam a csatornában, kifizetheted a temetést.
– Rendben. Megegyeztünk. De mondhatom, nem lesz könnyű megszabadulni attól a sok pénztől, ha mindenki olyan kevéssé óhajt csak együttműködni, mint te.
– Ne aggódj, óhajtanak majd – igyekezett Jerry megnyugtatni. – Ölelésre tárt karokkal fognak sorfalat állni, mint a szállodai alkalmazottak, amikor a tehetős vendég távozik. Mikor kapod meg a pénzt?
– Na, most megfogtál. Erről nem szól a távirat. Csak azt írják… de hiszen olvastad. És van itt valami, amiről szeretném a véleményed hallani. Nem vettél észre valami vészjóslót a táviratban? A végén?
– Úgy érted, amikor arról ír, hogy a vagyonkezelő feltételeinek való megfelelés esetén örökölsz? Igen, láttam. Kíváncsi vagyok, mit jelent.
– Én is. Milyen vagyonkezelő? Melyik vagyonkezelő? Nem szeretem a dolgot. Azt írják: levél megy, úgyhogy azt hiszem, abban lesz a magyarázat, de valahogy nyugtalan vagyok miatta. Képzeld el, ha ez is egy olyan mókás végrendelet, amelyiknek a végén van egy alig olvasható záradék, hogy lilára kell festetnem a hajamat vagy egy mogyorót kell a Piccadillyn végiggörgetnem az orrommal.
– A néhai Pyke olyan ember volt, akitől kitelik egy ilyen vicces végrendelet?
– Nem tűnt olybá nekem. Amint azt egy kapitális fickónak mondottam ma reggel a szállodában, az elhunyt igen puritán volt. Bevándorló volt, de az évek során tipikus amerikai nagytőkéssé vált még a

szükséges hidegszürke szem és előrenyúló áll is megvolt hozzá. Semmi frivol nem volt benne, amíg ismertem. De az már három éve volt és hallottam valakitől, hogy kissé excentrikus lett, mióta visszavonult az üzleti életből. Azt mondják, hogy az ilyen pénzemberekkel ez gyakorta előfordul, ha már nem járnak be az irodába. Nincs mivel kitölteniük az idejüket. És azután már csak azt veszed észre, hogy háromszögletű kalapban járnak, kezüket a mellényük nyílásába dugják, és közlik, hogy ők Napóleon. Vagy babákat vágnak ki papírból, és azt terjesztik, hogy Erzsébet királynő írta Shakespeare drámáit.

– Nagyon szeretett téged?

– Ha szeretett is, nem mutatta. Te is tudod, mennyire nem, még abból az időből, amikor New Yorkban voltunk. Engem időnként elvitt a rendőrség. Na, olyankor pokollá tette az életemet. Olyan volt, mint egy kisebb ószövetségi próféta, aki az emberek bűneit ostorozza. Azt mondogatta, hogy kigyógyít engem ebből, ha addig él is. A végén már mintha rögeszméjévé vált volna.

– Nagyon különös.

– Nagyon.

– De reméljük, minden rendben lesz.

– Ó, bármi történik is, minden rendben lesz, mert ha mogyorót kell is görgetnem, hát én boldogan megteszem. Nem engedem, hogy egy ilyen kis semmiség álljon közém és a bankszámlám közé.

– Ez aztán a lelkület! Én nem aggódnék emiatt a vagyonkezelő dolog miatt Biztosan arról van csak szó, hogy nem kapod meg a tőkét közvetlenül készpénzben, hanem csak a kamatokat, és az egész majd mondjuk negyven vagy ötvenéves korodban lesz a tiéd.

– Ami, ha számításba vesszük, hogy Pyke millióinak már a négy százaléka is mintegy évi kétszázezer körül

van, nekem tökéletesen megfelel. Kétszázezerrel elleszek. Csak az a baj ezekkel a jogi ügyletekkel, hogy mindig sokat kell várni mielőtt a füst felszáll. Hónapokba is telhet, míg kapok egy fillért, és időközben a készletek nagyon kifogyhatnak. Nem olcsó a Barribaultban lakni.

– Mi az ördög késztetett arra, hogy oda menj?

– Úgy éreztem, oda kell mennem. Most már persze sajnálom, mert rövid ott tartózkodásom alatt a tárcám úgy lelapult, mintha valamely divatos fogyókúrának vetette volna alá magát. De nem apadt ki még minden forrás. Van egy képem odaát Párizsban. Tombolán nyertem, és eltettem a szűkösebb időkre. Értesz a képekhez?

– Kicsit sem.

– Nos, ez egy Boudin, és eléggé értékes. Fel fogom hívni Kayt, a húgomat – beszéltem már róla? közös lakásunk van –, hogy küldje el, és akkor eladom és újra megfelelő anyagi helyzetbe kerülök.

– És amíg arra vársz, hogy eladhasd, miért nem költözöl ide hozzám?

– Idejöhetek? Komolyan?

– Feltéve, hogy bírod a piszkot.

A Halsey Court noha Mayfairben volt nem számított igazán elit környéknek. Kis zsákutca volt ahol macskák nyivákoltak, banánhéj és régi, összegyűrt újságpapír hevert a járdán. A Halsey Chambers lakásai sem voltak különbek a siralmas környéknél. A Tilbury Kiadó nem fizette meg a jelentéktelen szerkesztőcskéket valami busásan, s az ütött-kopott kis szoba, amelyben pillanatnyilag tartózkodtak, hűen tükrözte Jerry anyagi eszközeinek szerény mivoltát. Biff azonban nem talált benne kivetnivalót.

– Miféle piszkot? – mondta. – Szerintem meghitt kis lakás. Látnod kellett volna az én fészkemet egy

szombati buli után. Kösz, Jerry. Itt leszek, mielőtt a nap lemegy. Nagyon rendes dolog tőled.

– Szívesen teszem.

– Még ma este kijelentkezem a Barribaultból. Erről jut eszembe – mondta Biff, mert hirtelen eszébe jutott valami, ami reggel óta zavarta, van itt egy dolog, amit igazán megvilágíthatnál. Te ma felhívtál engem a Barribault-ban. Igazam van? Honnan a csudából tudtad, hogy ott vagyok?

– Kay mondta.

Biff nagyot nézett. Nem tudta a dolgot mire vélni.

– Szedd össze magad, Jerry, öregfiú, és ha ez vicc akart lenni, akkor felejtsd el. Kay nem mondhatta. Kay Párizsban van.

– Én is Párizsban voltam. Tegnap jöttem haza.

– Nahát megáll az eszem! De van itt még valami. Hogy találkoztál Kayjel? És honnan tudtad, hogy Kay az, amikor találkoztál vele? Hiszen még soha életedben nem láttad.

– De láttam. Két év ezelőtt ugyanazon a hajón jöttünk át New Yorkból. Tegnapelőtt este meg a rendőrségen találkoztunk.

Ez felkeltette Biff érdeklődését, hiszen maga is régi patronáltja volt a rendőrségnek.

– Elítélték, mi? Végül is becserkészték a zsaruk, mi? Szavai felháborították Jerryt. Mint sok más szerelmes fiatalember, ő is sértőnek találta a fivér hangnemét, amelyet a szeretett lénnyel kapcsolatban megengedett magának.

– Szó sincs róla. Én azt jelentettem be a rendőrségen, hogy elvesztettem a tárcámat, ő pedig azt, hogy elvesztett téged. Nagyon aggódott miattad. Szörnyen aggódott.

Egyetlen erkölcsprédikátor sem lehetett volna szigorúbb, de Biff jelét sem mutatta a megbánásnak.

– Ó! Csakugyan? Nos, én is rendkívül aggódom miatta. Biztosan nem mesélte neked, de az a lány éppen a nyakát készül kitörni… mi bajod?

– Semmi – válaszolt Jerry. Mindössze megborzongott Kay nyakának ilyen kontextusban való emlegetésétől.

– Eljegyezte magát egy igen kellemetlen fráterrel, aki egyszerűen nem teheti boldoggá. Egy szörnyű ángliussal… Bocs, elfelejtettem, hogy te is az vagy.

– Ne szabadkozz. Valakinek annak is kell lennie. Mármint ángliusnak.

– A pasas a Brit Nagykövetségen van, és Blake-Somersetnek hívják, biztosan nem ismered.

– Ellenkezőleg. Nemcsak hogy ismerem, de nála is aludtam, és ettem a kenyerét meg a lekvárját. Nem tudtam bemenni a lakásomba, és Kay rávette, hogy szállásoljon el aznap éjszakára. Nem látszott valami lelkesnek a fiatalúr.

– Nem csoda. Neked is az volt a benyomásod, hogy egy kellemetlen fráter?

– Csaknem azonnal, hogy megismertem.

– Egyszerűen nem értem, Kay mit eszik rajta.

– Ezen már én is gondolkodtam.

– Na látod. A lányok furcsák. Linda is elképesztett néha. Találkoztál már Tilbury unokahúgával, Linda Rome-mal?

– Nem. Kay említette a nevét, de még soha sem találkoztunk.

– A menyasszonyom volt.

– Igen, Kay elmondta.

– Elmondta? Nos, amit azért valószínűleg nem mondott el, az az, hogy Linda Rome volt az egyetlen lány, akit valaha szerettem, ami tekintettel arra, hogy az említett ifjú hölgy barna hajú, igen említésre méltó tény. Bálványoztam őt, Jerry, öregfiú, és amikor kidobott, az életem teljesen üres lett.

– Ez nem is látszott rajtad.

– Nem, mert álarc mögé rejtettem a bánatom. De elhiheted nekem, hogy így történt Egy összetört embert látsz magad előtt, akinek nincs miért élnie.

– Kivéve Pyke millióit.

– Ja, azok – legyintett megvetően Biff. Mélabús hallgatásba burkolódzott, de hamarosan ismét megszólalt, ezúttal valamivel vidámabban.

– Jerry, öregfiú.

– Igen?

– Mondjak neked valamit? Lindán töprengtem, és egy érdekes következtetésre jutottam. Azt hiszem, elég nagy az esély arra, hogy a jelenlegi, megváltozott körülmények között a nap ismét rám ragyogjon. Most, hogy enyémek lettek azok a milliók – ezt plusz vonzerőnek is nevezhetjük, esetleg újra fontolja a dolgot.

– Lehetséges.

– Tanulmányoztad valaha közelebbről a női nemet?

– Nem igazán.

– Én igen. És tudom, gyakorta megesik, hogy ha egy nő kiadós fenékberúgással kísérve kiadja egy férfi útját, később egészen másképpen tekint rá, ha rájön, hogy a férfi legalább ötvenhét menő cégnél többségi részvényes. Biztos vagyok benne, ha Linda megtudja, mi az ábra, felejteni fog és megbocsát. Igazam van vagy nem?

– Igen, hacsak nem csináltál valami annyira helytelent, amivel örökre megbántottad. Miért adta ki az utadat?

– Hja, a szőkék, Jerry, öregfiú. Akkoriban csüggtem a szőkéken, és ez nem tetszett neki. Mondhatnám, nagyon nem tetszett neki. Tudod, milyen Linda.

– Nem, nem tudom. Sose láttam.

– Tényleg. Elfelejtettem. Hát ő olyan nyugodt, csendes teremtés, akiről azt gondolnád, hogy soha semmi sem hozza ki a sodrából, de ő és a dinamitrúd abban hasonlítanak egymásra, hogy ha a körülmények úgy hozzák, fülsiketítő robajjal robbannak, minden irányban szétdúlva, megsemmisítve a környezetüket. Így tett akkor is, amikor vacsorázás közben kapott egy szőkével, akit ha jól emlékszem, Mabelnek hívtak. De ennek már egy éve. És egy év hosszú idő, Jerry.

– Az.

– Azóta akár meg is gondolhatta magát.

– A lányokra ez eléggé jellemző.

– Különösen, ha értésére adom, hogy végeztem a szőkékkel egyszer s mindenkorra. Tudod, mit csinálok? Felkeresem, és kipuhatolom, mi a véleménye a dolgokról. Csak az a baj, hogy nem tudom a címét. Volt egy lakása Chelsea-ben, de már nem lakik ott és nincs benne a telefonkönyvben sem. Anyagi eszközeim pedig nem teszik lehetővé, hogy detektívet és vérebeket fogadjak. Tanácstalan vagyok.

– Na hallod, ez tökéletesen egyszerű. Azt mondtad, a lány Tilbury unokahúga. Kérdezd meg Tilburyt!

Biff az állát vakargatta.

– Köztünk szólva, öreg fiú, nem igazán vágyom rá, hogy találkozzam Tilburyvel.

– Akkor kérdezd meg a titkárnőjét, ő biztosan tudja.

– Istenem, Jerry, te egy észlény vagy. Pontosan azt fogom tenni. Máris megyek és meglátogatom azt a nőszemélyt. Időközben te meg felhívhatnád Kayt és elmondhatnád neki a jó hírt. És kérlek, ne feledkezz meg a képről. Győzd meg Kayt, hogy azonnal szükségem van a festményre, különben nem tudom fedezni a költségeimet. Mindjárt megadom a számát. Harapunk valamit, ha végeztem a titkárnőnél?

– Sajnos nem megy, a nagybátyámmal vacsorázom. – Vigyél magaddal.

– Nem bírnád az öreget. Ügyvéd. Shoesmith, Shoesmith, Shoesmith és Shoesmith, Lincoln's Inn Fields. Rendkívüli képességekkel rendelkező, ámde száraz, unalmas és rideg ember, egyáltalán nem a te eseted. Figyelj, ha még ott akarod találni azt a titkárnőt sietned kellene, máskülönben elmegy, mielőtt odaérnél. – Azonnal indulok. Mondd csak, hol van a Tilbury Kiadó?

– A Fleet Streeten, úgy középtájon.

– Mit gondolsz, fennáll annak a veszélye, hogy Tilbury ott téblából még ilyenkor az irodájában?

– Már biztosan órákkal ezelőtt elment. Miért nem akarsz vele találkozni?

– Elmondom. Észrevettél már életed folyamán egy nagyon különös dolgot? Arra célzok, hogy az ember nem tehet mindenkinek a kedvére. Vegyük például ezt az esetet. Edmund Biffen Pyke végső rendelkezése vagy nevezd ahogy akarod, engem igazán boldoggá tett, ugyanakkor attól tartok, szörnyű megrázkódtatást jelent Tilbury számára. Tilbury ugyanis az öregur fívére, és minden bizonnyal jelentős részére számított a hagyatéknak, ha nem az egészre. Így attól tartok, kissé nehezen viselte a dolgot. Ha már tudja, megeshet hogy megüti szegényt a guta, ha meglát. Bár elég jól el van eresztve, és ez a kis plusz pénz ide vagy oda, igazán nem számíthat. Mindig nézzük a dolgok derűs oldalát, s ezzel a filozofikus végszóval Biff távozott. Magára maradva Jerry pillanatnyi késlekedés nélkül feltárcsázta a számot, amelyet Biff megadott. A kilátás, hogy ismét hallhatja Kay hangját, nagyon vonzó volt számára.

– Kay? – mondta néhány perc múlva.

A hang, amely válaszolt nem Kay hangja volt. Hanem Henry Blake-Somerseté.

– Ki beszél?

– Ó, jó napot Mr. Blake-Somerset. Jerry Soesmith vagyok. Beszélhetnék Miss Christopherrel?

– Miss Christopher nem tartózkodik itthon – mondta Henry olyan hidegen, mintha éppen valamely gyanús személytől tagadná meg a vízumot.

Ez nem volt teljesen igaz, mert Kay a másik szobában öltözködött, mivel éppen vacsorázni készültek. De Henry nem volt abban a hangulatban, hogy az igazsággal bíbelődjék. A legrosszabbtól tartott. Első pillanattól kezdve, hogy megjelentek a küszöbén, gyanúsnak találta jegyesének és ennek a Shoesmith fickónak a kapcsolatát, mivel szemmel láthatóan kitűnően megértették egymást. Most meg ez a hívás, ez a titkos, vészjósló, alattomos hívás – nos, ez végképp megszilárdította a gyanúját. Szeme hidegen csillogott sápadt arcában, ahogy lecsapta a kagylót.

Kay felöltözve, teljes díszben bújt elő a másik szobából.

– Ki telefonált?

– Téves kapcsolás – válaszolta Henry.

IV. fejezet

Azt a Tilburyt, akiről számos esetben történt említés e krónikában, s aki Jerry Shoesmith és Gwendoline Gibbs, azaz William Albert Pilbeam unokahúgának főnöke volt, igazából Lord Tilburyként kellene emlegetni, mivel már jó néhány éve annak, hogy egy kegyes uralkodó bárói címet adományozott neki jutalmul, amiért elárasztotta Nagy Britanniát a legvisszataszítóbb napilapokkal, heti és havi folyóiratokkal, amelyek csak napvilágot láttak, amióta Caxton feltalálta a nyomtatást. Tilbury alapítója és egyben tulajdonosa volt a Mammuth Kiadó Vállalatnak, és azokban a percekben, amikor Jerry és Biff találkozása zajlott, irodájában éppen levelet diktált Gwendolin Gibbsnek. És ránézésre megállapítható volt, hogy ezt azzal a szerelemtől csillogó tekintettel és szerelemtől fűtött hangon tette, amelyet a költő habozás nélkül a párjukat hívó gerlékéhez hasonlítana.

Lord Tilbury alacsony, köpcös férfi volt arcán gyakorta éktelenkedtek pattanások, különösen, ha rákot evett. De nincsen olyan törvény, amely megtiltaná, hogy alacsony, köpcös férfiak, még ha pattanásosak is, szerelmesek legyenek karcsú, szőke hölgyekbe, márpedig kevés Gwendoline-nál karcsúbb és szőkébb hölgy van a világon. Ráadásul Tilbury abban a sokak által veszélyesnek ítélt korban volt, amikor a milliomosok hajlamosak beházasodni az operettszínház kórusába. Özvegy volt. Azokban az időkben, amikor még egyszerű George Pyke volt, azaz még jóval első vállalkozása, a Borsos Históriák alapítása előtt elvett feleségül egy jelentéktelen fiatal nőt, név szerint Lucy Maynardot, és amikor néhány év múlva a hölgy jelentéktelenül kikopott az életéből, nem is gondolt arra, hogy pótolja valakivel. Munkája teljes mértékben

lefoglalta, és nem érezte szükségét hogy asszony legyen mellette, mert ott volt Linda Rome, aki vezette a háztartását a Wimbledon Commonban. Egyszer a munkaközvetítő elküldte hozzá Gwendoline Gibbset és akkor mintha valósággá vált volna az, amiről alkalmazottai olyan gyakran álmodoztak, vagyis mintha egy bomba robbant volna fel az öreglegény alatt. Alig várta azt a percet amikor Gwendoline-nal az oldalán megkezdi évi rendes szabadságát a jachtján, amely minden pillanatban elkészülhet Cannes-ban. Addig is leveleket diktált Gwendoline-nak.

Az, amelyet éppen ebben a pillanatban diktált a Borsos Históriák szerkesztőjének szólt, akinek a munkája szerinte nélkülözött minden energikusságot és lendületet. A Borsos Históriákat valaha Mr. Pilbeam fia, Percy szerkesztette, és az ő irányítása alatt tökélyre fejlődött olyannyira, hogy szinte minden héten tudósított valamilyen botrányról. De Percy okos volt és nem látta be, miért szagolná ki mások titkait a Tilbury Kiadóban kapott fizetésért, amikor a maga uraként is megtehetné ugyanazt. Felmondott, felvett egy kisebb kölcsönt és beindította saját nyomozóirodáját. Tilbury azóta sem heverte ki a veszteséget. Utódai meg sem közelítették Pilbeamet és ez a mostani – Shoesmithnek hívják – volt a leggyengébb mind közt.

Befejezte a levél diktálását, melyet az erőteljes fogalmazás miatt Gwendoline magában ostobának és feleslegesen sértegető hangneműnek könyvelt el, és amint az utolsó durva leírandó szó is elhangzott, Tilbury ismét majd elolvadt.

– Remélem, nem fárasztottam ki túlzottan, Miss Gibbs, – turbékolta.

– Óh dehogy, Mr. Tilbury.

– Biztosan fáradt – erőszakoskodott őlordsága. – Ez a ronda idő teszi. Menjen csak haza és dőljön le.

Gwendoline biztosította Tilburyt arról, hogy nagyra értékeli figyelmességét, de közölte, hogy vacsorameghívása van, és várnia kell, míg a lovagja érte jön.

– Egyébként az unokafivérem az illető – tette hozzá. Mire Tilbury, akit már a féltékenység kínjai kezdtek gyötörni, abbahagyta a gyötrődést. Unokafivérek nem voltak ellenére.

– Értem – mondta megkönnyebbülve. – Ez esetben legyen olyan kedves és hívjon fel nekem valakit New Yorkban.

– Igen, Lord Tilbury.

– Hány óra van most New Yorkban?

Gwendoline rövid számítást végzett, maid közölte, hogy körülbelül fél egy.

– Akkor még biztosan elcsípem Mr. Haskellt mielőtt ebédelni megy. Hívja kérem a Haskell és Greent. Ez egy ügyvédi iroda. Kérje személy szerint Mr. Haskellt.

– Igen, Lord Tilbury.

Az ajtó becsukódott Gwendoline mögött. Lord Tilbury elábrándozott erről-arról, de elsősorban persze Gwendoline Gibbs profiljáról, melyet az elmúlt félórában oly szerető gonddal tanulmányozott. Éppen azt próbálta eldönteni, vajon titkárnője oldalról vagy szemből szebb-e, amikor kinyílt az ajtó, s egy lány lépett be. Tilbury már-már rárivallt, amiért bejelentés, sőt mi több, kopogás nélkül merészel rátörni, amikor felnézett és meglátta, hogy az unokahúga, Linda Rome az.

Gwendoline Gibbsszel összehasonlítva, Linda Rome-ot nem igazán lehetett szépnek mondani, de vonzó lány volt, tiszta szemű és széles, barátságos mosolyú. Kay, amikor Jerrynek mesélt róla, józannak írta le, és ez volt az a tulajdonság, amely a leginkább érzékelhető volt a megjelenésében. Tehetségesnek látszott, és munkaadója, Mr. Gish, a Bond Street-i Gish Galéria

tulajdonosa ezt igazolta volna, ha megkérdezik. A megnyugtató még egy jelző, amely ráillett, noha ezúttal kissé irritálta Lord Tilburyt, aki visszafojtott idegességgel méregette a lányt.

– Igen, Linda, tessék, mit akarsz?

– Zavarlak?

– Igen – mondta Lord Tilbury, aki nem volt híve a felesleges udvariaskodásnak egy nagybácsi és az unokahúga között – Éppen New Yorkba készülök telefonálni.

– Ne haragudj. Csak azért ugrottam be, hogy elmondjam, foglaltattam magunknak szobákat a Barribault-ban. Mivel már csak nagyon kis idő maradt a jachtkirándulásodig, nem láttam értelmét hogy új személyzetet vegyünk fel.

A közelmúltban vulkánkitörésszerű lázadás volt az Oaksban, Wimbledon Commonban, amikor is Lord Tilbury egyik dőlyfös, diktatórikus rohamában felmondott a személyzetnek, akik a felmondást komolyan véve, egy emberként távoztak: Linda pedig, a maga józan módján úgy határozott, a legjobb lesz, ha egy időre szállodába költöznek.

– Te a harmadikon leszel, én a negyediken. Nagyon kényelmes lesz.

– Mennyi időre gondoltál? Ez hetekig is eltarthat.

– Nem, szó sincs róla. Amikor eljöttél ma reggel, a jacht kapitánya telefonált. Bármi baja volt is annak a szegény hajónak, már megjavították, és azt mondja indulhatsz, amikor csak akarsz.

– Rendben. Szívem szerint már ma indulnék, de sajnos Ivor Llewellyn idetart New Yorkból, s nekem vacsorát kell adnom a tiszteletére. Szörnyűség, de elkerülhetetlen.

– Ki az az Ivor Llewellyn?

– Filmember. Nagy reklámszakember. Nem bánthatom meg. És most, ha megbocsátasz, el kell intéznem azt a New York-i telefont.

– Llewelynnel?

– Nem, ő már a Queen Maryn van. Edmund ügyvédjét hívom.

– Ja, a végrendelet miatt?

– Pontosan.

– Akkor ezt meg kell várnom. Kíváncsi vagyok, rád hagyta-e a pénzét.

– El nem tudom képzelni, ki másra hagyhatta volna. Ugyan sohasem voltunk túl jó viszonyban, de végül is a bátyám volt.

– Na és a jótékonysági intézmények?

– Nem szerette a jótékonysági intézményeket.

– Akkor biztosan te kapod meg. Bár nem értem, minek neked több pénz. Ami van, nem elég?

– Ne légy nevetséges – mondta Lord Tilbury, aki nem szerette a buta kerdéseket. – Ah! – mondta, mivel megszólalt a telefon. Úgy csapott le a kagylóra, mint egy támadó kobra.

– Haskell?…. Hogy van?… Lord Tilbury beszél a Mammuth Kiadó Vállalattól. Ha jól értesültem, önök kezelik a bátyám, Edmund Biffen Pyke vagyonát…

A beszélgetés néhány pillanatig mindössze köszöntésekből és udvariaskodásokból állt. Azután a tárgyra térve, mint jó üzletember, Tilbury tájékoztatást kért Edmund Biffen Pyke végrendeletéről és mintegy fél percig csendben hallgatott. Az említett időszak végén hirtelen felüvöltott.

– Micsoda!? – harsogta, de olyan hangon, hogy unokahúga nagyot ugrott ijedtében. Amikor földet ért, még mindig visszhangzott a szoba a kiáltástól, és Linda őszintén csodálkozott, hogy nem hullt le a vakolat a mennyezetről.

A meglepetést riadalom követte. Lord Tilbury arca vöröseslila árnyalatot vett fel és légzése akadozott.

– George bácsi – sikította a lány. – Mi történt?

De Linda intelligens volt és valójában meg sem kellett volna kérdeznie. Nyilvánvaló volt hogy a hírek, melyek az Atlanti-óceánon át érkeztek, rossz hírek voltak, és hogy az az ember, aki ott hörgött előtte, nem örökölt milliókat.

– Hozhatok egy pohár vizet?

– Vizet! – szörcsögte Lord Tilbury, és valahogy érződött rajta, hogy nem sokat tart erről az italról. – Tudod…

– Mit?

– Tudod…

– Igen?

– Tudod, kire hagyta a pénzét? – kérdezte Lord Tilbury, aki közben kissé összeszedte magát. – Arra a semmirekellő ficsúrra, Christopherre.

Ha Tilbury arra számított, hogy Lindának leesik az álla, hát ebben legalább bejött a számítása.

– Biffre?

– Hallottad, mit mondtam.

– De Biff mindig azt érzékeltette, hogy Edmund bácsi meg ő alig voltak beszélő viszonyban. Mi a csudáért csinálta ezt?

Lord Tilbury nem válaszolt. Maga elé meredt és olyan kimerültnek látszott, hogy Linda jobbnak látta, ha taktikusan távozik, bácsikájat pedig magára hagyja a bánatával.

2.

Néhány perc múlva Lord Tilbury maga is távozott, hogy a klubjába menjen és magához vegyen valami erőset,

mert arra bizony nagy szüksége volt. Olyannyira lekötötték a gondolatai, hogy egyetlen szó nélkül ment el Gwendoline Gibbs mellett. Ez rendkívül szokatlan volt és gondolkodóba ejtette Gwendoline-t. Bár Gwendoline nem az a fajta lány volt akit bármi hosszabb ideig foglalkoztatott volna, kivéve persze a mozit és a frizurákat, ezúttal azon kapta magát, hogy munkaadóján töpreng a maga számára is meglepő intenzitással.

Lord Tilbury érzelmei nem maradtak észrevétlenek előtte. Már Percyvel, az unokafivérével is megbeszélte a dolgot, aki megerősítette Gwendoline azon benyomását, hogy az a sok gyengéd pillantás és a féltő gondoskodás biztosan jelent valamit. Percy szerint nem először fordulna elő, hogy egy középkorú özvegy beleszeret a titkárnőjébe. Apja, idősb Mr. Pilbeam mesélte, hogy a Barribault Hotelbe látogató házaspároknak a fele idősödő üzletember, aki a titkárnőjét vette feleségül. A közelség teszi, hogy nap mint nap együtt dolgoznak.

Saját olvasmányai is erről győzték meg Gwendoline-t. A Tilbury Kiadó fejének titkárnőjeként a cég minden kiadványából tiszteletpéldányt kapott és az olyan szerelmes füzetekben, mint a Cupido, a Heti Románc és a többi hasonló, gyakran fordult elő, hogy a gazdag főhős feleségül veszi a szegény, de gyönyörű főhősnőt. Kapásból legalább egy tucat ilyen házasságot tudott volna említeni, amelyekkel tanulmányai során találkozott.

Álmodozóvá vált a tekintete, és ha megfordult is a fejében, hogy munkaadója lehetne fiatalabb és délcegebb, olyan, mint Eric Frobisher gárdakapitány, aki a nevelőnőt vette feleségül, alapjában véve meggyőződése volt hogy egy lány rosszabbul is járhat, minthogy egy Tilburyvel köti össze a sorsát. Éppen a „Lady Tilbury” nevet írta jegyzetfüzetébe, hogy lássa, hogyan fest, amikor Biff megjelent.

Biff az újdonsült milliomoshoz illő fesztelenséggel lépett be, de Gwendoline-t megpillantva hirtelen megtorpant, hátrahőkölt, és ott állt szótlanul a lányt bámulva.

Különös sajátja a női szépségnek – és erről sok bölcs férfi számolt már be, hogy sohasem tudni, hol bukkan fel. Vannak persze kivételek: a Borsos Történik címlapján például unalmas rendszerességgel jelenik meg, hol egy szál belépőben, hol bikiniben. Aki ismerte a néhai Alexander Gibbset és néhai feleségét, Alexandrát, sohasem gondolta volna, hogy képesek olyan leánygyermeket a világra hozni, aki életerős fiatalembereket bódít el szépségével. Egyik felmenője sem ért volna el sikereket még egy tengerparti szépségversenyen sem, de Gwendoline külső burka szenzációs volt. Szeme mediterránkék, haja aranyszőke, az arca, nos, egy ilyen arcért szállt tengerre ezer meg ezer hajó és égett porig Trója.

Ha azt állítjuk Biffről, hogy le volt nyűgözve, azzal semmit sem mondunk.

– Helló! – nyögte ki, mikor végre meg tudott szólalni. – Jó estét – mondta Gwendoline. – Keres valakit?

– Most, hogy magát megtaláltam, már nem – mondta Biff, aki mindig is büszke volt gyorsaságára. A furcsa állapot, amely megbénította hangszálait, már elmúlt, Biff ismét a régi debonair volt. Eredeti célja, Linda Rome címének kipuhatolása, teljesen kiment a fejéből.

– Ha igen – így Gwendoline, Biff megjegyzését eleresztve a füle mellett, mivel az szerinte ízléstelen és a pimaszság határát súroló volt –, akkor elkésett. Már nincs itt senki.

– Magam is pont így rendeztem volna, ha megkérdeznek. A jó öreg tálképű Tilbury nincs a közelben?

– Amennyiben a munkaadómra céloz, fél órával ezelőtt távozott.

Biff megértően bólintott.

– Mindig így van ez. Mindenki dolgozik, kivéve az Atyát. Mindegyik mágnás ilyen, akit ismerek. Csak az órát lesik. Szóval szépen kioson, magát meg itt hagyja. Szegény kis hűséges lélek. Fogadjunk, hogy maga a jobbkeze.

– Én a titkárnője vagyok.

– Ez csak a szerény megfogalmazása ugyanannak. Biztos vagyok benne, hogy maga itt az igazi főnök. Maga nélkül a Mammuth Kiadó Vállalat szétpukkanna és megszűnne létezni, és milyen megkönnyebbülés lenne az mindenkinek! De ez szörnyű. Maga csak tékozolja itt a tehetségét. Magának régen filmeznie kellene. Gwendoline gőgje egyetlen pillanat alatt leomlott, mint valami köpeny. Szerette, ha az emberek ilyeneket mondanak neki. Azúrkék szeme csillogott és most először megengedett magának egy mosolyt.

– Tényleg úgy gondolja?

– Hát persze!

– Sok barátom mondta már ugyanezt.

– Nem vagyok meglepve.

– Van egy nagy filmes, Mr. Ivor Llewellyn, aki ma vagy holnap idelátogat. Azt remélem, ő is így látja majd.

– Ismerem Ivory Llewellynt. Egyszer készítettem vele egy interjút.

– Milyen ember?

– Egy víziló. Azt hiszi, munkát adna magának?

– Remélem. Nagyon szeretnék bejutni a filmhez.

– Nos, izgatott figyelemmel fogom kísérni a karrierjét. Szerintem sokra viszi. Ha megenged egy megjegyzést, magában megvan az a valami, amitől a madarak elfelejtenek énekelni. Ettől pedig felmerül a

kérdés, mit szólna, ha fizetnék magának egy párcentes kis vacsorát valahol?

Gwendoline felfedezést tett.

– Maga ugye amerikai?

– Nemcsak hogy amerikai vagyok, hanem az egyik amerikai vagyok, aki azt az országot naggyá tette. Nos, nem harapunk valamit?

– Percyre várok.

– Ez úgy hangzik, mint valamelyik avantgarde Broadway közeli show címe. Ki az a Percy?

– Az unokafivérem. Vacsorázni akar vinni, de már késik. Biztosan egy eseten dolgozik.

– Egy micsodán?

– Magánnyomozó-irodája van.

– Azt mondja, detektív? – Biff izgatott lett. – Mindig az szerettem volna lenni. Bourbon whisky a fiókban, automata pisztoly a tokjában, és lazán öltözött titkárnő az ölben. Igen, mindig is hekus szerettem volna lenni.

– Miért, mi maga?

– Én? – Biff lepöckölt egy porszemet kabátja ujjáról. – Nos, én… milliomos vagyok.

– Én meg Sába királynője.

Biff megrázta a fejét.

– Sába királynője barna volt. Maga inkább Szép Heléna típus. Nem mintha Szép Heléna felérne magával. Maga ott kezdődik, ahol ő véget ér.

Gwendoline kezdeti ellenszenve a betolakodó iránt a semmibe foszlott.

– Nem viccel? Maga tényleg milliomos?

– Naná. Kérdezze meg a Barribault harmadik emeleti szobapincérét. Név szerint Pilbeam.

Gwendoline ajkát nőies sikoly hagyta el.

– De hiszen az a nagybátyám!

– Úgy látszik, végül igencsak közel kerülünk egymáshoz.

– Christophernek hívják?

– Edmund Biffen Christophernek.

– Ma Willie bácsival reggeliztem, és ő mesélt nekem magáról. Azt mondta, éppen jelen volt, amikor az örökségről szóló távirat megérkezett.

– Úgy van.

– Fúúú!

– Ha jól emlékszem, ő azt mondta: Szentséges ég! De azt hiszem, a két kifejezés nagyjából fedi egymást. Igen, a maga Willie bácsikája éppen reggelit szolgált fel nekem, amikor a dolog kiderült, és ha már ő megreggeliztetett, úgy helyes, hogy én meg megvacsoráztassam magát. Ez az úgynevezett viszonosság elve. És egy másik igen fontos szempont. Ne feledje, hogy a magándetektíveknek minden fillérre oda kell figyelniük. Ez a maga Percyje biztosan egy olyan restibe akarja magát vinni, mint a Popular Café, hogy ott aztán magába döntsön egy szelet húst meg egy csésze kakaót. Én a Savoy Grilljébe vinném, és kezdetnek kaviárt kapna, amit az követne, amit csak az étlapról kiválaszt anélkül, hogy a jobboldali oszlopra tekintettel kellene lennie. Az egészet valami tápláló, jóízű borral lehetne leöblíteni, amelynek az üvegén hab buggyan ki, amikor a pincér kinyitja. Fogja a kalapját és induljunk. Gwendoline, noha szeme csak úgy ragyogott a felvázolt képtől, hajthatatlan maradt.

– Nem mehetünk Percy nélkül.

– A fenébe, már bocsánat a kifejezésért, Percyvel. Ne várja meg.

– Szó sem lehet róla. Nem bánthatom meg.

– Rendben – mondta Biff nyájasan. Eszébe jutott, hogy talán érdekes lehet megismerni egy nyomozóiroda vezetőjét, és hallani arról, mi folyik egy ilyen helyen. Egy ilyen fickónak biztos rengeteg sztorija van kábítószeres bandákról, kémszervezetekről,

maharadzsák rubinjairól és még ki tudja, mi mindenről. Az azonban fura volt, hogy Gwendoline nem akarja megsérteni. Biff eleddig sose gondolt arra, hogy a magándetektíveknek érzéseik is lehetnek.

3.

Jerrynek sikerült viszonylag korán megszabadulnia John bácsikájától. Megkönnyebbülve ért haza, s helyezkedett el a Halsey Chambers 3. legkényelmesebb foteljában, mivel Shoesmith úr sohasem számított szórakoztató házigazdának és vele tölteni egy estét igazi megpróbáltatás volt. Kevert magának egy whiskyt szódával, sokkal erősebbet, mint amilyet Henry Blake-Somerset helyesnek tartott volna, és elmerengett azon, milyen kellemes lenne, ha valaki kilenc vagy tízmilliót hagyna rá. Megpróbálta nem irigyelni Biffet, de azt nem tudta megállni, hogy ne vágyjon ő is olyan keresztapa után, mint E. B. Pyke. A sajátja azzal vélte teljesíteni ilyenirányú kötelességét, hogy egy kisméretű ezüstkancsót hagyott rá.

Kayre is gondolt – és Henry Blake-Somersetre –, és továbbra sem tudta elképzelni, mi vihette ezt a kedves, intelligens lányt arra, hogy jegyet váltson egy ilyen emberrel. Ő maga nem sokat nézett ki Henry Blake-Somersetből, de az a kicsi, amit kinézett belőle, elég volt ahhoz, hogy megállapítsa: a frigy eredménye csak boldogtalanság lehet. Kötelességének érezte, hogy megmentse a lányt és eltökélte, hogy nem kíméli energiáit e cél érdekében.

Azután Biffre kalandoztak gondolatai, azon tűnődött vajon hogy tölti az estét. Ahogy ismerte, valószínűleg ünnepléssel, és tudta, hogy ha egyszer Edmund Biffen Christopher ünnepel, akkor kő kövön nem marad.

Merengését a bejárati ajtó zárjának zörgése szakította meg, és egy éles csörömpölés, ami úgy hangzott mintha a fogas dőlt volna fel az előszobában, azután egy fájdalomtól elhaló kiáltás tört fel feltehetően Biffből, akinek lábujjhegyén a tárgy nyilvánvalóan landolt. A következő pillanatban Biff lépett a szobába, mögötte egy pattanásos, Jerry számára teljesen ismeretlen fiatalember.

– Szia, Jerry.

Biff olyan összeakadó nyelvvel beszélt és olyan széles gesztusokkal hadonászott hogy Jerry diagnózisa azonnal készen állt.

– Biff, te teljesen ki vagy ütve!

– Na és? – mondta Biff barátságosan. Egy mozdulatot tett mintha le akarna ülni, de elvétette a széket és a földön ülve folytatta – Az ember nem lesz mindennap milliomos, nemdebár? És csak a lelki szegények nem örvendeznek, hát nem? Nekem elhiheted, Jerry, öreg fiú, hogy ha az az ember, aki a reggelizőasztalnál egy csapásra koldusszegényből dúsgazdaggá válik, estére nem lesz részeg, mint a csap, az csak azt jelenti, hogy nem próbálta elég erősen. Ismerkedj meg Percy Pilbeam barátommal.

Barátja, Percy Pilbeam, egy körülbelül Biffel azonos korú, teljesen antipatikus fiatalember volt. Szemei túl kicsik és közelülők voltak, ondoláltatta a haját, ami minden jóérzésű embert taszított, pajesza volt és kis, felkunkorodó bajsza. Jerry számára olyan volt mint egy kellemetlen figura Evelyn Waugh egyik korai regényében, és első pillanattól nem kedvelte, mint Henry Blake-Somersetet.

– Magándetektív – mondta Biff. – Az Árgus Nyomozóiroda vezetője. Abból él, hogy lábnyomokat keres, kis tárgyakat vesz fel a szőnyegről, és óvatosan kis borítékokba teszi. Kérdezd majd meg tőle egyszer,

hogy szerzett be bizonyítékokat a Nicholson kontra Nicholson, Alsopp, Bunter, Frobisher Davenport és mások ügyében. Később találkozunk öregfiú – mondta, miközben nagy nehézségek árán feltápászkodott és betántorgott a szobájába – Fel kell frissítenem magam. Percy Bilbeam elkuncogta magát és megsodorta a bajuszát.

– Micsoda éjszaka! – mondta.

– El tudom képzelni – válaszolta Jerry közönyösen.

– Örülök, hogy sikerült hazatámogatnom valahogy.

– Bizony nem lehetett könnyű.

– Nem is volt. Olyan fajta, aki ha ivott, kötekedővé válik. Meg akarta verni a sarki rendőrt. Úgy kellett elvonszolnom onnan.

– Nagyon rendes magától.

– Gyakran viselkedik így?

– Hát igencsak hajlamos volt rá New Yorkban.

– Furcsa, milyen különbözőképpen hat az alkohol az emberekre. Ismerek egy pasast – Murphynek hívják – Fleet Street-i fickó, és minél többet dönt magába, annál nyájasabb lesz. Akár egész éjjel is ihat, mégsem árt meg neki.

– Ez adottság.

– Szerintem is. Na, és megyek. Örülök, hogy találkoztunk. Jó éjszakát! – mondta Percy Pilbeam. Jerry Biff ajtajához lépett. Biff a mosdó felett állt és szivaccsal az arcát törölgette. Ha van egyáltalán ideális pillanat az erkölcs prédikációhoz, hát ez volt az, de Jerry elszalasztotta.

– Ah – mondta megkönnyebbülten. – Lefeküdni készülsz? Nagyon helyesen teszed. Az ágy a lehető legjobb hely a számodra. Menj aludni és álmodj a holnapi másnaposságról.

Biff felemelte csöpögő arcát a mosdóból, csodálkozva és hitetlenül nézett.

– Lefeküdni? Eszem ágában sincs. Csak felfrissítem magam. Egy perc és itt sem vagyok. Meg kell gyepálnom egy zsarut.

– Mit kell csinálnod?

– Meggyepálnom egy zsarut.

– Ne hülyéskedj – mondta Jerry békítő hangon. – Nem verhetsz meg egy zsarut.

Biff elgondolkodott ezen egy pillanatra, miközben összehajtotta a törülközőt.

– Itt most nem arról van szó, hogy megverhetem-e. Arról van szó, hogy a becsületem követeli, hogy megverjem. Ismered azt a rendőrt a sarkon, akinek vörösesszőke bajsza van?

– Igen, már láttam.

– Nos, őt fogom kissé megleckéztetni. Amikor beléptem Halsey Courtba, kioktatott. Engem, Jerry öregfiú! Azt mondta, megbüntet és még ki is oktatott. Mi, Christopherek nem szoktunk az ilyesminek lefeküdni.

– Miért, lefeküdtél?

– Naná, hogy nem! Olyan egyenesen állok, mint a szálfa, szemem előretekint, mindkét lábam a földön. Az egyetlen dolog, amibe a fickó beleköthetett, hogy énekeltem. És miért ne énekeltem volna? Ez egy szabad ország, nem?

– Nem.

– Pedig nekem mindig azt mondták. Na és a Magna Charta?

– Mi van vele?

– Ha jól emlékszem, a Magna Charta éppen azt szögezi le, hogy az ember azt énekel, amit akar, bárhol az országban, mint az énekesmadár tavasszal. Azok a nemesek, akik a hogyishívják királlyal aláíratták a Magna Chartát a kipontozott helyen, nem felejthették el ezt a fontos tételt. Tudod, mi a baj ma a világgal? Kevés a dal. Amikor meg dalra fakadnál, ott terem egy vörös

bajszú hapsi és megbüntet. Nos hát, ezt a hapsit fogom én letörölni a színről. Tudod, mit fog megbánni? Azt a napot amikor a világra jött, azt fogja megbánni. Ha valaki a Christophereket megfelelő, civilizált módon kezeli, akkor ők a megtestesült kedvesség, de ha valaki a bajt keresi, megtalálhatja.

– Jaaaj, Biff, menj aludni!

– Kizárt, Jerry, öregfiú. Már nem lehet visszakozni. Hajnalban indul a hadsereg.

– Mit gondolsz, mit fog szólni Kay, ha lecsukatod magad?

– Büszke lesz rám.

– Arra még nem gondoltál, hogy ennek a rendőrnek felesége és gyerekei lehetnek?

– De, de neki előbb kellett volna gondolnia rá – hangzott a szigorú válasz. Jerry sarkon fordult és kiment a szobából.

Néhány perc múlva Biff rángatni kezdte az ajtót, és sztentori hangon üvöltötte:

– Héé!

– Mit akarsz?

– Nem tudok kijönni.

– Igen, észrevettem.

– Bezártál!

– Csak egyike a Shoesmith féle szolgáltatásoknak – válaszolta Jerry, és a szobájába ment. Úgy érezte, lovagi tettet hajtott végre Kay érdekében. Nagy szerelme folytán úgy tekintett a lány esendő fivérére, mint egy szent tárgyra, melyet a gondjaira bíztak.

V. fejezet

Az odú, amely Jerrynek a Tilbury Kiadóban osztályrészül jutott, két emeletnyire volt a cég vezetőjének fényűző irodájától, és sokan emberi használatra alkalmatlannak minősítették volna, ha látják. Tintafoltos bútorai és kellemetlen szaga mindig nyomasztotta Jerryt. Ilyen körülmények között nem volt könnyű kellemetlen munkájára koncentrálnia. Másnap reggel, amikor úgy dél körül elfordult az ajtó gombja, jelezve, hogy valaki be akar jönni, és ez a valaki talán eltereli gondolatait a Borsos Históriákról, Jerry örömmel fogadta a látogatót. Egy fiú lépett be, kezében az a papír, amelyet minden látogatónak ki kell töltenie, mielőtt bármelyik Tilbury Kiadó-beli szerkesztőt meglátogatja, legyen az akár a legjelentéktelenebb, mint Jerry.

A papíron a következő állt:

A látogató neve……E.B. Christopher
Akit meglátogat……A Borsos Históriák szerkesztője
A látogatás célja……Rendkívül sürgős, Jerry öregfiú.
Tedd félre minden dolgodat, és azonnal fogadj, beszélnünk kell.

– Küldje be – mondta Jerry, és pár pillanat múltán ajtajában megjelent Biff. Jerry felkészült rá, hogy szemrehányást és vádakat hall majd, hiszen a Chnstopherek szabad szelleme nem tűri, hogy hálószobákba zárják. Mielőtt eljött otthonról, kinyitotta Biff ajtaját, de tartott tőle, hogy ez nem lesz elegendő ahhoz, hogy vendége neheztelését enyhítse.

Meglepetésére Biff nem látszott haragosnak. Ünnepélyesen komoly volt, de nem barátságtalan.

– Fú, milyen iszonyú iroda – mondta, leporolt egy széket, és leült. – Jerry, öregfiú – folytatta –,

szeretném, ha visszarévednél a tegnapi napra, és néhány szóban elmesélnéd, mi történt az este.

Jerry számára nem jelentett nehézséget a tények felidézése. A történtek a memóriájába vésődtek.

– Ki voltál ütve.

– Persze, persze. Attól eltekinthetünk, mert az tuti. De mi történt?

– Egy Pickford, vagy valami hasonló nevű izé társaságában tántorogtál haza.

– Pilbeam. Rendkívül érdekes fickó. Magánnyomozó-irodája van, és azzal foglalkozik, hogy előteremti a szükséges bizonyítékokat. Azután mi történt?

– Kifejezted azon óhajodat hogy ismét eltávozol otthonról, és meggyepálod a sarki rendőrt

– És azután?

– Bezártalak a szobádba.

Biff bólintott.

– Gondoltam, hogy jól emlékszem. Nos, hadd tájékoztassalak róla, Jerry, öregfiú, hogy rendkívüli szolgálatot tettél nekem. Sőt, tovább megyek. Megmentetted az életemet. Az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága sem csinálta volna jobban. Hogy mi lett volna abból, ha nincs ilyen fantasztikus lélekjelenléted, hát azt el sem lehet képzelni. Pusztulás, rombolás és megsemmisülés, az lett volna. Az a zsaru bekasztlizott volna. Jerry egyetértett azzal, hogy valami ilyesmi lett volna a dolog vége, de nem értette, hogy egy régi motoros, mint Biff, miért tulajdonít olyan nagy jelentőséget egy kis letartóztatásnak, amikor rutinszerű gyakorlata van már benne.

– Miért hát nem szoktál még hozzá a letartóztatáshoz New Yorkban? – csodálkozott.

– De igen – mondta Biff –, de a különbség a között hogy jó öreg szülővárosomban három évvel ezelőtt letartóztattak, meg hogy most Londonban dutyiba

dugnak, igen nagy és nem elhanyagolható jelentőségű. Jerry, öregfiú! Három évvel ezelőtt egy ilyen bekasztlizás legfeljebb ha 10 dolcsit húzott ki a zsebemből. Ma ez az összeg több, mint tíz millió lenne.

– Nem értem.

– Mindjárt megérted – mondta Biff. Elővett egy papírt a zsebéből. – Tudod, mi ez?

– Levélnek látszik.

– Az is. A New York-i ügyvédektől jön. Éppen most hoztam el a Barribault-ból. És tudod, mit csináltam, amikor elolvastam? Megtántorodtam.

– Mint tegnap este.

Biff feddőn nézett, ez nem a komolytalanság és a viccelődés ideje volt. Ő maga is ünnepélyesen komoly volt.

– Ne foglalkozz a tegnap estével, most a mai napra kell koncentrálnunk. Hol is tartottam?

– A tántorgásnál.

– Ja, igen. És ha valaki valaha jogosan tántorgott, akkor az én voltam. Emlékszel a táviratnak arra a részére, amelyik arról szól, hogy akkor kapom meg a pénzt ha a vagyonkezelő feltételeit teljesítem, és hogy levél jön?

– Emlékszem. Ez az a levél, amelyik jött?

– Bizony ám! Azt mondták, jön, és jött. És nekem elhiheted, úgy hat mint a dinamit. Meséljek neked a vagyonkezelőről, amelyiknek a feltételeit teljesítenem kell? „Megfontolt Költekezés” Vagyonkezelőnek hívják, ami enyhe elnevezés, és ha majd meghallod, milyen vagyonkezelő ez, meg leszel döbbenve, hogy Edmund Biffen Pyke hogyan támogathatott egy ilyen intézményt. Ilyen mocskos játékot eljátszani egy magamfajta szegény ördöggel! Röviden annyi a lényeg, hogy a vagyonkezelő úgy ragaszkodik a pénzhez, mintha

celluxból lenne, és egyetlen centet sem kapok, amíg harminc nem leszek.

– Mit akarsz, az már nem olyan hosszú idő. Már majdnem annyi vagy, nem?

– Majdnem. Egy hét és betöltöm.

– Akkor meg mit vagy úgy oda?

– Megmondom, mit vagyok oda. Még nem hallottad a csattanót. A Megfontolt Költekezés Vagyonkezelő feltétele az, hogy ha a harmincadik életévem betöltése előtt bármilyen okból letartóztatnak, egy grandot sem kapok.

Biff tekintete, ahogy beszéd közben Jerryre nézett elárulta, azt várja, közlése felkavaró hatású lesz, s ebben nem is kellett csalódnia. Jerry úgy ugrott fel, mintha a szék, amelyen ült izzó vasból volna. Akkor sem rökönyödött volna meg jobban, ha a saját öröksége került volna veszélybe.

– Szent ég! – kiáltotta.

– Gondoltam, hogy megráz a dolog – mondta Biff szomorkás elégedettséggel.

– Biztos vagy benne, hogy helyesen értelmezed a dolgokat?

– Biztos, hogy biztos vagyok. Minden itt van a levélben. Jogi csűr csavarba burkolva ugyan, de azért teljesen világosan. Nem megmondtam neked, hogy valahol kell lennie egy csapdának?

– Mikor írta a keresztapád ezt a végrendeletet?

– Három évvel ezelőtt, körülbelül akkor, amikor Párizsba mentem.

– És soha még csak nem is célzott rá?

– Még csak nem is célzott Ezért vagyok úgy kiakadva. El tudod képzelni, hogy ilyen trükköt játsszon az emberrel! Hagyja, hogy mendegéljen az ember a maga útján, tegye, ami ilyenkor természetes, aztán egyszer csak itt a fekete leves: „ha jó kisfiú lettél volna,

megkapnád, de nem voltál, és így nem kapsz egy fityinget sem”. Ez megrendíti az ember hitét az emberiségben.

– Egyáltalán nem figyelmeztetett?

– Ha azt figyelmeztetésnek nevezed… Mielőtt elutaztam, elmentem hozzá, és akkor azt mondta, hogy tartsam magam távol a bajtól Párizsban, mondtam, úgy lesz, ő meg mondta, hát ajánlja is.

– Ennyi?

– Ennyi és nem több.

– Hát fura egy fickó lehetett ez a te keresztapád.

– Az volt.

Csend ülte meg a Borsos Történetek szerkesztőségi szobáját. Biff mogorván bámulta a linóleumot, amit a Tilbury Kiadónál a fiatal szerkesztők szobájában a szőnyeg gyanánt használtak, miközben Jerry egy szemmel láthatóan a sztriptíz utolsó lépéseinél tartó fiatal nő fényképét nézegette némán. A kép egyike volt annak a háromnak, melyek közül Jerry megpróbálta kiválasztani a következő heti Történetek címlapfotóját. Ő szólalt meg elsőnek.

– Hát ez elég komoly, Biff.

– Nekem mondod?

– Tényleg elveszted azt a pénzt, ha letartóztatnak?

– Kérdés sem fér hozzá.

– Akkor vigyáznod kell, hogy ne tartóztassanak le.

– Én is erre gondoltam.

Borzalmas lehetőség ötlött Jerry eszébe.

– Voltál már rendőrkézen, mióta Párizsba jöttél? Ezügyben Biff megnyugtathatta.

– Talán furcsa, de nem. A rendőrök közel sem olyan szőrszálhasogatóak Párizsban, mint New Yorkban. Sokkal inkább az élni és élni hagyni talaján állnak. De megfagy bennem a vér, amikor belegondolok, milyen közel jártam hozzá néhány napja. Volt egy kis

kellemetlenségem egy bárban, és megraktam egy agent de ville-t*. Ezért jöttem Londonba. Hogy magam mögött tudjam azt az egészet, ha érted, mire gondolok.

*városi hivatalnok

– De nem kaptak el?

– Nem volt rá idejük.

– Ha itt is ezt csinálod, itt elkapnak. Szörnyű ez az ellenállhatatlan késztetésed a rendőrverésre.

– Ez csak modorosság nálam.

– Ha a helyedben lennék, igyekeznék leszokni róla.

– Azt fogom tenni. Megtanultam a leckét. Most már érted, Jerry, öregfiú, hogy miért vagyok olyan hálás neked azért, amit az éjjel tettél. Ha te nem vagy, most bentről néznék kifelé, a levél megjön, és közli, hogy búcsút mondhatok az örökségnek. Emlékezz csak, azt a kifejezést használtam, hogy megmentetted az életemet és ezt most megismétlem. Hogy tudom ezt valaha meghálálni neked?

– Nem akarom, hogy megháláld.

– Dehogynem. Mindenki azt akarja. Jerry, öregfiú, most mar egyszerűen muszáj megengedned, hogy neked adjam azt a húszezret

– Nem.

– Jó, akkor kölcsönadom.

– Nem.

Biff összevont szemöldökkel meredt a linóleumra.

– Meg kell mondjam, nem tetszik, ahogy kihúzod magad a felelősség alól. Nincsen semmilyen javaslatod? Tudom már! Támogatni fogom a darabodat.

– Milyen darabomat?

– Nem írtál színdarabot? Azt hittem azt mindenki ír.

– Én nem. Túlságosan lefoglal ennek a szörnyű újságnak a szerkesztése.

– Szerkesztés! Na végre, erről eszembe jutott valami. Mit szólnál valami értékesebb dolog szerkesztéséhez?

– Az nagyon jó lenne.

– No akkor a következőt fogjuk csinálni. Alapítok egy lapot, te meg majd vezeted.

– Egy új lap indítása egy vagyonba kerül.

– És ha egy már menőt veszek meg?

Jerry ugrott egyet. Eszébe jutott valami.

– Komolyan gondolod, Biff?

– Persze, hogy komolyan. Miért, mire gondolsz? Tudsz egy menő, eladó lapról?

– Hallottál már a Csütörtöki Szemléről?

– Valamicskét. Egy párizsi haverom járatja. Politika, irodalom, meg ilyenek, ugye?

– Olyasmi. Nekem is megjelent benne egy-két írásom.

– Miért mi van vele?

– A minap hallottam, hogy a szerkesztő nyugdíjba készül, én meg mindent odaadnék, ha a helyére kerülhetnék. Ez pont az én műfajom. De nem is értem, miért hoztam elő. A tulajdonosi szindikátus éppen megválna a laptól, ha megfelelő árat kínálnak érte, de ahhoz a világ minden pénze kellene.

– Nos, nekem megvan a világ minden pénze, vagy hát legalábbis egy hét múlva meglesz, feltéve persze, hogy kívül maradok a sitkón. De mától fogva ez lesz a specialitásom.

Jerry ujjaival az asztalon dobolt. Ránézett a sztriptíztáncosnő fényképére, és úgy látszott abból bátorságot merít.

– Mondok neked valamit Biff. Igazából nem gondolnám, hogy sokat kockáztatsz. A Csütörtöki mindig jól menő lap volt, és azt gondolom, bennem sem kellene csalódnod. Mégis… hát nem tudom.

Biffnek elege volt ebből a teszetoszaságból. Merő lelkesedés volt

– De én tudom. Vedd úgy, hogy el van intézve. A legmesszebbmenőkig bízom a képességeidben, biztos vagyok benne, hogy arról a lapról fog beszélni az egész értelmiség, és az sem aggaszt, hogy a szindikátus esetleg nem akarja eladni. Én ismerem az ilyen szindikátusokat. Ha meghallják, hogy akad valaki, aki igazi készpénzt feccölne a dologba, úgy kezdenek koslatni utána, mint Percy Pilbeam a bizonyítékok után. Apropó, te tudtad, hogy azelőtt Percy Pilbeam szerkesztette a Borsos Históriákat?

– Nem, sose hallottam róla.

– Pedig ez tény. Ő mesélte tegnap este.

– Úgy is néz ki, mint a lap ideális szerkesztője.

– Az is volt legalábbis azt állítja. Nagyon önelégülten beszélt. Téged, mint utódját nem tart valami sokra. Nem tudod eléggé kidomborítani a mocskot.

– Attól tartok, hogy Lord Tilbury osztja ezt a véleményét.

– Na, pokolba Tilburyvel, és pokolba Percy Pilbeammel. Visszatérve erre a Csütörtöki Szemle dologra, azonnal megkezdem a tárgyalásokat és az üleped a főszerkesztői széket fogja melegíteni, még mielőtt észbe kapnál.

Jerry lenyűgözve ült a jövőbe meredve. Mintha hatalmas távlatok nyíltak volna ki előtte, és ha fel is merült a gondolat hogy mindez csak azon múlik, hogy Biff betartja-e a törvényt, rögtön követte az a megnyugtató érzés, hogy csak egy hétig kell kitartania. És ez talán még Biffhek is sikerülhet, gondolta kissé optimistán.

– Nem is tudom, mit mondjak. A lélegzetem is eláll attól, amit teszel. Szeretném megköszönni…

– Szóra sem érdemes.

Jerry felnevetett.

– Úgy látszik, ez nálatok családi kifejezés. Ugyanezt mondta Kay is, amikor fizetett nekem egy kávét. Kay! – kiáltott fel hirtelen. – Elfeledkeztem róla! Tegnap megpróbáltam felhívni, de nem volt otthon, csak Henry Blake-Somersettel beszéltem. Van fogalmad róla, hogy Kay nem is tudja, mi történt? Vagy te elmondtad neki?

– Ja. igen. Felhívtam tegnap az egyik kocsmából, ahova Percy Pilbeam vitt el. Vagy lehet hogy én vittem el őt? Elmeséltem Kaynek, hogy mi az ábra.

– Nagyon izgatott lett?

– Biztosan az lett volna, ha egy hangot is megért abból, amit mondok. Folyton azt ismételgette, hogy nem ért egy árva szót sem, és azzal gyanúsított, nem egészen alaptalanul, hogy szeszesital hatása alatt állok. Aztán egyszer csak letette. Akkor nagyon pipa voltam, de ma már tudom, hogy a hangképzésem talán nem volt olyan artikulált, mint ahogy szerettem volna. Mintha kissé lenyeltem volna a szóvégeket.

– Egyszóval nem tudja?

– Fogalma sincs róla. Mint ahogy azt sem tudja, hogy szükségem van arra a festményre. Pedig nagyon kellene. Mindenféle új kiadásaim merültek fel, és azt sem tudom kivárni, míg postára adja. Valakinek érte kell mennie. Nem nekem, mert én magam nem mehetek Párizsba – tudod, amiatt a kis rendőrügy miatt –, szóval minden szem rajtad csügg. Neked kell átugranod. Hogy vagy eleresztve készpénzzel?

– Van elég pénzem. És különben is át kellene ugranom Párizsba, hogy átvegyem a kulcsokat, és végre elhozzam a lakásból a holmimat. Tegnap este a bácsikám elég nagy cirkuszt rendezett a kulcsai miatt. De hogy csináljam, amikor tele vagyok munkával?

– Miért Tilbury nem enged el?

– Most hogy már kivettem a szabadságom? Kizárt.

– Igazán megkérhetnéd.
– Nem tehetem.
– Akkor mi most egy dilemmával állunk szemben.
– Azzal.
Kopogtak. Egy fiú lépett be, kezében egy levéllel, Jerry felnyitotta a borítékot és felnevetett.
– Helyesbítek. Tilbury azt üzeni, hogy elenged.
– Már nem vagyok idekötve. A nagyfőnök nem tart igényt a szolgálataimra.
– Kirúgott?
– A mai nappal.
– A vén lókötője… Látod. Ez is azt mutatja, hogy igaz, amit mondani szoktam: mindenre van megoldás!

2.

A párizsi Arrondissement Luxembourg, Rue Jacob 6. szám alatti lakás ajtaján a maga asztmatikus módján megszólalt a csengő, és Kayt, aki kiment, hogy ajtót nyisson hirtelen hidegrázás fogta el. Ez biztosan Henry Blake-Somerset lesz, gondolta. Érte jön, hogy ebédelni vigye és bemutassa az édesanyjának, aki útban a Riviérára, villámlátogatásra Párizsba érkezett. A hatodik érzéke azt súgta, nogy nem lesz kellemes ez a találkozás. Henry lakásán volt egy fénykép Lady Blake-Somersetről és Kayt megdöbbentette az idős hölgy hasonlósága I. Angliai Erzsébethez. Általános vélemény volt, hogy dacára számos erényének, volt valami a jó öreg Bessy Királynőben, amitől az idegenek nem tudtak feloldódni a jelenlétében, úgyhogy Kay azt kívánta, bárcsak Henry elfeledkezne erről az ebédről. Ez persze hiú ábránd volt, Henry ugyanis soha sem feledkezett meg semmiről.

De nem Henry állt a küszöbön. Magas, vöröses hajú fiatalember volt az, akinek láttán Kay szíve nagyot ugrott a bensejében, ami eléggé elítélhető egy olyan szív esetében, amelyiknek csak a választott kedves láttára volna szabad nagyokat ugrania.

– Jerry! – kiáltotta. – Nahát, az ég szerelmére! Magára aztán igazán nem számítottam. Mit csinál errefelé?

– Üzleti úton vagyok – közölte Jerry röviden. Eltökélte, hogy erőnek erejével elfojtja magában a lángoló tüzet és szigorúan érzelemmentesen folytatja le a beszélgetést. Az ő szíve is majd kiugrott Kay puszta látványától, de igyekezett uralkodni magán, ez persze csaknem olyan eredményes volt, mintha egy hatalmas, ugrani és támadni készülő vérebet akart volna halk, finom szóval kordában tartani. – Azért jöttem, hogy átvegyem a kulcsaimat az Elveszett Tárgyak Irodájában, s hogy összeszedjem a holmimat a bácsikám lakásáról. Biff pedig megkért, hogy látogassam meg magát, és kérjem el a festményét, mert szüksége van rá. Azt mondta, maga biztosan tudni fogja, melyikről van szó.

– Csak egy festménye van. Biff nem műgyűjtő. Minek az neki?

– Fogyóban a pénze, és el akarja adni. Bejöhetek?

– Ne haragudjon, nem akartam örökre a küszöbön hagyni. Jöjjön gyorsan és meséljen.

– Nem tudom, mennyit tud a történtekről – mondta Jerry, miközben leült. – Biff azt mondta, beszélt magával telefonon.

Kay felnevetett és mint mindig, ha ezt tette, Jerryt intenzitásában hasonló, de természetesen sokkal kellemesebb érzés fogta el, mint amit a villamosszékben ülő érez a Sing Singben, amikor egy készséges kéz ráadja a kakaót a szerkezetre.

– Úgy is lehet mondani – mondta Kay –, de én azt inkább gargalizálásnak nevezném. Nyilvánvalóan a pohár fenekére nézett a fiú. Talán minden huszadik szavát ha értettem, de azt valószínűleg jól hámoztam ki a dologból, hogy Mr. Pyke valamivel többet hagyott rá, mint gondoltam. Elmondta magának, mennyi az öröksége?

– Mindenét ráhagyta.

Kay nagyot nézett.

– Ezt meg hogy érti?

– Ahogy mondom.

– De amit mond, az úgy hangzik, mintha Mr. Pyke az összes pénzét Biffre hagyta volna, annak pedig az égvilágon semmi értelme.

– Pedig azt tette.

– Úgy érti… de hát az nem lehet.. Hogy Biff milliomos lett?

– Így van.

Kay mutatóujját az ajkára nyomta, hogy csillapítsa remegését. A csodálkozástól kerekre tágult szem olyan jól állt neki, hogy Jerry komolyan kételkedni kezdett azon képességében, mely lehetővé teszi, hogy a beszélgetést eredeti szándéka szerint szigorúan érzelem-mentesen sikerüljön lefolytatnia.

– Ismételje meg, de most lassan.

– Biff örököl mindent.

– Ennél sokkal lassabban. Minden szótagnak külön akarom érezni az ízét.

– Biff milliomos.

– Ugye nem csap be?

– Természetesen nem.

– Akkor tényleg igaz?

– Tényleg.

– Sowie! – mondta Kay, mivel nem ismert olyan népies kifejezéseket, mint Mr. Pilbeam. Tekintetén

gyengédség tükröződött, ahogy a fiúra gondolt. Azok a csínyek, amelyek őt is oly gyakorta késztették erkölcsi prédikációra, egyszeriben meg voltak bocsátva. – Akkor nem csoda, nogy ünnepelt. Ha egy embernek ennyi pénz hullik az ölébe, nem szép dolog azt várni tőle, hogy viselkedjen. Képzelje el Biffet, mint milliomost! Alig tudom elhinni. Ez az ismerősei számára is jó hír lesz.

Jerry bólintott.

– Én is ettől félek. Figyelmeztettem, hogy mindenki akarja majd a maga részét.

– Mindenek előtt a kishúga. Hú, mi mindent fog az a fiú nekem venni! Nincs jobb annál, mint mikor az embernek milliomos testvere van, különösen, ha az illető olyan nagylelkű, mint Biff. Nem mondom, megesett hogy Edmund Biffen Christopherre azt találtam mondani, hogy nem egészen komplett és egy otthonban volna a helye, de azt senki sem állíthatja róla, hogy nem nagylelkű.

– Hát én sem, az biztos. Tudja, mit volt az első dolga amikor találkoztunk? Adni akart nekem húszezer fontot.

– Most viccel?

– Nem. Komolyan felajánlotta. Persze nem fogadhattam el.

– Miért persze? Legalább háromszáznegyvenhét olyan embert ismerek csak itt Párizsban, aki azonnal rávetette volna magát a pénzre. A magáé biztosan kiváló jellem.

– Ha jól tudom, Baedeker szerint ötcsillagos.

– Az a baj, hogy még mindig nem tudom elhinni.

– Mit, hogy visszautasítottam a pénzét?

– Nem, hanem hogy van Biffnek pénze, amit maga visszautasíthatott. Biztos benne, hogy igaz?

– Láttam a táviratot amelyet a New York-i ügyvédek küldtek.

Néhány pillanatig Kay csendben ült. Amikor megszólalt, a tanulságot vonta le.

– Tudja, Jerry, van ebben egy tanulság mindannyiunk számára, mégpedig az, hogy mindig kedvesnek kell lennünk még a legegyszerűbb emberekhez is. Nem mintha Mr. Pyke túlságosan az lett volna, annak alapján amiket róla hallottam. Ha Biff nem mentette volna meg az öregúr életét ez biztosan nem történt volna meg. Maga tudta, hogy egyszer Biff megmentette Mr. Pyke életét?

– Nem, sohasem említette.

– A mi szerény hősünk. A nyári lakjában történt, Westhampton Beachen. Mr. Pyke jól beebédelt, rögtön utána meg úszni ment a medencébe, és görcsöt kapott. Biff pedig ruhástól utána ugrott és kihúzta. Kétségtelen, hogy a tett nem merült feledésbe.

– Gondolja, hogy ez a magyarázat?

– Minden bizonnyal, mert máskülönben ki nem állhatta Biff bohém szokásait. Mindig neki kellett kiváltania, amikor Biff összakasztotta a bajszát a rendőrséggel, és ez minden alkalommal feldühítette. Az ember azt hitte volna, hogy ez befolyásolja majd a végrendeletét.

Jerry feszengett.

– Attól tartok, befolyásolta is.

– Hogy érti ezt?

Amilyen összeszedetten csak tudta az adott körülmények között – mármint hogy Kay tekintetének tüzében –, Jerry elmesélte a vagyonkezelő feltételeit és szíve összefacsarodott, amikor azt kellett lánia, hogy azokban a bizonyos szemekben csalódottság jelenik meg.

– Ez azt jelenti, hogy amennyiben letartóztatják, mindent elveszít?

– Sajnos.

– Egyetlen picike, ok nélkül előforduló letartóztatás, és ugrottak a milliók?

– Úgy tűnik.

– De hát azt a szegény bárányt állandóan letartóztatják! Egyszerűen nem tehet róla. Akkor is letartóztatnák, ha egyedül lenne egy lakatlan szigeten. Nem lett volna szabad egyedül hagynia Londonban.

– Muszáj volt. Látnom kellett magát, és meg akartam kérni, hogy azonnal jöjjön velem és segítsen. Ha mindketten szemmel tartjuk, csak nem kerül bajba. Ma este repülök vissza. Velem tud jönni?

– De hát nekem itt van az állásom.

– Nem kaphatna néhány nap szabadságot?

Kay eltűnődött.

– Ha alaposan megindokolnám, talán kaphatnék. Nem vagyok nélkülözhetetlen fogaskerék a gépezetben. De ma semmiképpen nem megy. Legkorábban holnapra tudom megoldani.

– Az tökéletes lesz. Azt hiszem, egy-két napig még biztonságban vagyunk. Úgy számítom, annyi időbe telik, míg magához tér a sokkból, hogy olyan hajszálon múlt a dolog.

– Milyen dolog, milyen hajszálon?

Jerry, amennyire tudta, néhány szóval elmondta a történetet, melynek egy krimiíró A vörösesszőke rendőr esete címet adta volna.

– Amikor másnap reggel találkoztunk, Biff egy józan ember volt. Azt hiszem, akkor sem ütne most meg egy rendőrt, ha tálcán kínálnák neki. A testület átmenetileg biztonságban érezheti magát. Kay szemei ezúttal csaknem rajongó pillantásokat lövelltek Jerry felé, akinek ez persze nem kerülte el a figyelmét. Az az érzése támadt ettől, hogy ha rá tudná venni Kayt hogy ebédeljenek együtt abból valami konstruktív dolog

sülhetne ki. Volna mit mondania a lánynak egy étterem intim közegében.

– Milyen nagyszerű, hogy volt annyi lélekjelenléte, hogy bezárja a szobájába. A Barribault-ban történt?

– Nem, akkorra már hozzám költözött.

– Istennek legyen hála. Beleborzongok, ha elgondolom, hogy szabadjára van eresztve egy olyan helyen mint a Barribault. Így tényleg szemmel tudja majd tartani.

– Minden lépését.

– Nem is tudom, hogy köszönjem meg. Bárcsak tehetnék valamit magáért.

– Akkor tegyen. Jöjjön, ebédeljen velem.

– Nem lehetem. Nagyon szívesen tenném, de sajnos lehetetlen. Henryvel ebédelek. Már itt is van. – mondta Kay, ahogy az ajtó felől megszólalt a csengő asztmatikus hörgése. – Ez biztosan Henry. Telefonált, hogy értem jön és az Armenonville-be vagy valami hasonló helyre visz.

Valóban Henry volt az. Bejött, megcsókolta Kayt, azt mondta, reméli már készen van, és hogy sietniük kell, és azután meglátta Jerryt, s ettől olyan mozdulatot tett, mint aki majdnem mérges kígyóra lépett.

– Oh, jó napot – mondta.

– Jó napot – mondta Jerry

– Maga itt? – mondta Henry.

– Már éppen indulóban – mondta Jerry, és egy külső szemlélő eközben azt gondolhatta volna, hogy ha Jerry útban az ajtó felé nem csikorgatta a fogait, akkor ő, mármint a külső szemlélő, nem tudja a csikorgatott fogat a nem csikorgatottól megkülönböztetni.

Csak néhány órával később, amikor már a felhők fölött Londonba tartott, jutott eszébe, hogy elfelejtette elhozni Biff Boudin-ját.

3.

Biff bosszús volt, és szerinte teljesen jogosan. Ahogy megfogalmazta, nem volt telhetelen, sem perfekdonista, tudott engedményeket tenni, ha szükség volt rá, de úgy érzi, hogy ha egy fickó elküld egy másik fickót Párizsba egy festményért, akkor az a legkevesebb amit a fickó elvárhat, hogy a másik fickó el is hozza azt az átkozott képet. Ehelyett pedig az történik, hogy a másik fickó hátrahagyja a képet. Hát, kérdezi ő, lehet ilyet tenni egy baráttal?

Jerry megpróbálkozott a tőle telhető legjobb védekezéssel.

– Említettem Kaynek, beszéltem róla, amint megérkeztem. De aztán másról is beszélgettünk, és akkor megjött Blake-Somerset és ez úgy feldühített, hogy egyszerűen elrohantam onnan.

– Elfeledkezve a festményről.

– Eszembe sem jutott.

– Hát ez az. Miért dühített fel annyira Blake-Somerset? Jerry egy darabig hallgatott Megkísérelte elnyomni magában a felágaskodó dührohamot, amelyet a Rue Jacob 6 szám alatt történtek emléke minden esetben kiváltott. Amikor megszólalt hangja remegett.

– Megcsókolta!

Ez zavarba ejtette Biffet.

– De hát ez természetes. Nem ez az első, amit teszel, ha jegyben jársz valakivel, vagy ha nem, akkor is? Szent ég! – mondta Biff, ahogy egy furcsa, fuldoklásszerű hang hagyta el Jerry ajkait.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy fogtad magad és beleszerettél Kaybe?

Jerry szívesen elkerülte volna, hogy ezt bevallja valakinek, akinek olyan obszcén gondolatai vannak, mint Biffnek, de úgy látszott meg kell tennie. Röviden

elismerte, hogy igen, és Biff meglepően együttérzőnek bizonyult.

– Nem csodálom. Még a testvéri szem is látja, amit lát. Kay mindig is nagyon népszerű volt. Volt egy szecessziós szobrász Párizsban, aki főbe akarta lőni magát amiért Kay nem ment hozzá feleségül. Végül nem tette meg, ami azért is kár volt, mert minél több szecessziós szobrász lövi főbe magát, annál kellemesebb hely lesz ez a világ. Nohát nohát, szóval így állunk?

– Igen, így. Van valami ellenvetésed?

– A világon semmi. Nem látok a dologban kivetnivalót. Te lehetsz az a jótékony hatás, amely eltántorítja Kayt attól a sülthal vőlegényétől. Azt hiszem, ha kellően kitartó vagy, eredményt is elérhetsz, mivel nem tudom elhinni, hogy komolyan férjhez akarjon menni ehhez az emberi bombe surprise-hez*.

*meglepetésbomba

Sőt mondjak valamit? Ez csak elmélet, de én komolyan azt gondolom, hogy Kay azért szűrte össze a levet ezzel a Henry Blake-Somersettel, mert a fickó olyan más volt, mint akiket ismert. Ha egy lány két éven keresztül olyan fazonokkal kerül kapcsolatba, mint akik a mi párizsi társaságunkat alkották, akkor nem csoda, hogy az érzéseit, amelyet az első fickó iránt táplál, aki nem szakállas jól öltözött és láthatóan naponta fürdik, nemcsak karácsonykor vagy a születése napján, összetéveszti a szerelemmel. De ez nem tarthat sokáig. Ha igazán akarod, biztosan kiütheted a nyeregből a fickót. Tettél már ilyen irányú lépéseket?

– Megmondtam Kaynek, hogy szeretem.

– S mit válaszolt?

– Emlékeztetett rá, hogy jegyben jár Henry Blake-Somersettel.

– És azután?

– Ez minden.

– Úgy érted, annyiban hagytad a dolgot?

– Miért mit tehettem volna?

Biff aggódott. Úgy viselkedett mint a szerető, de gondos atya, aki megfeddni készül eltévelyedett fiát.

– Több spirituszt kell belefektetned a dologba, Jerry, öregfiú. Úgy udvarolsz, mint egy megrémült nyúl és egy döglött nyúl keresztezése. Nem így kell egy lány szívét meghódítani. El kellett volna kapnod és megcsókolnod, és addig csókolnod, amíg be nem dobja a törölközőt és bele nem egyezik a dologba.

– Telefonon beszéltünk.

– Aha. Értem. Az persze komoly akadály. És gondolom, akkor sem tudtad megtenni, amikor legutóbb találkoztatok, mert Blake-Somerset jelen volt, mely tény jelentősen korlátozta mozgásteredet. Azt azonban vésd az eszedbe a jövőre nézve, hogy az általam felvázolt eljárás az egyetlen célravezető. Jómagam már számtalanszor teszteltem. Közbevetőleg közlöm veled, hogy egyáltalán nem neheztelek többé, amiért otthagytad a képet. Égbekiáltó baklövés volt ugyan, de ha szerelem volt az ok, kész vagyok megbocsátani és elfelejteni, mivel csak magunk között elárulom neked, magam is szeretek. Meséltem már Linda Rome-ról, ugye?

– Mondtad, hogy valaha jegyesek voltatok.

– És megint azok vagyunk. Már megvan az engedély, az anyakönyvvezetőhöz is bejelentkeztünk, hamarosan meglesz az esküvő.

Jerry nem volt olyan egocentrikus fajta, akit annyira lekötnek a saját problémái, hogy nem képes örülni barátja szerencséjének.

– Ez csodálatos, gratulálok! Hogy volt?

– Köszönöm, jól. Egy percig talan tartózkodó volt, de hamar megyenyhült.

– Nem így értettem. Amikor utoljára találkoztunk, éppen azon igyekeztél, hogy megtudd a címét. Tilbury titkárnőjétől kaptad meg?

– Ööö, nem. Nem ő adta meg. Véletlenül összefutottam Lindával a Bond Streeten, ahol a művészeti magángalériák vannak. Azért mentem oda, hogy valami fogalmam legyen róla, mit is ér ma egy Boudin. Linda meg egy bizonyos Gish nevű embernek dolgozik, aki festmények eladásából él, és éppen kifelé jött az üzletből, amikor én beléptem és összekoccantunk a küszöbön.

– Zavarban voltál?

– Az első néhány perc után már nem. Ment minden, mint a karikacsapás. Csak annyit mondtam, „Szia, Linda!”, mire ő „kutya legyek, ha ez nem Biff!”, vagy valami hasonló, és egy darabig elviccelődtünk. Aztán elvittem a Bollingerbe, ahol ketten megittunk egy fél üveggel, és minden elrendeztünk. Az idő, a nagy gyógyítómester, megtette a magáét és kiderült hogy még mindig szeretjük egymást. Elmondta azt is, hogy azért nem tudtam elérni, mert feladta a lakását és Tilbury-hez költözött Wimbledonba. Az öregnek nagy háza van ott.

– Hallottam róla. És a titkárnő nem mondta el, hogy ott lakik?

– Nem. Ezt nem említette.

– Hát ez furcsa. Pedig biztosan tudja. Bár nem egy intelligens nő.

– Te ismered?

– Nem beszéltem még vele. De már láttam. Elragadóan gyönyörű szőke nő. Csak a külsejéből kiindulva gondolom, hogy nem intelligens. A legtöbb szőke nem az.

Biff már korábban kitöltött magának egy italt és a beszélgetés folyamán végig azt kortyolgatta. Most kiitta a maradékot, és ünnepélyes arckifejezést öltött.

– Jerry, igazán megtehetnél valamit értem. Egy kis szívességet kérek tőled, ami neked semmibe sem kerül, nekem viszont erőteljesen javítja Lindával kapcsolatos pozíciómat.

– Azt hittem, ez a pozíció már elég stabil.

– Egy bizonyos mértékig igen, de csak egy bizonyos mértékig.

– Tehát..?

– Tehát rendkívül lekötelezném, ha mikor Lindával találkozol, és ez gyakran fog előfordulni, nem említenéd Gwendoline Gibbs nevét.

– Nos, ez nem esik majd nehezemre, tekintettel arra, hogy életemben nem hallottam még ezt a nevet. Ki az a Gwendoline Gibbs?

– Tilbury titkárnője.

– Ahá, értem. Az a pasas, aki megmutatta nekem annak idején, nem mondta meg a nevét. Nem akarod, hogy említsem?

– Ha lennél olyan kedves. El kell ugyanis árulnom, hogy bár Linda beleegyezett az anyakönyvvezetősdibe, azt lehet mondani, hogy még mindig próbaidős vagyok. Elismeri, hogy szeret, de félreérthetetlenné teszi, hogy ez legjobb meggyőződése ellen való. Ha csak a legkisebb gyanú is felmerülne, hogy én még mindig az vagyok, aki voltam, az anyakönyvvezető elesik egy ügyféltől. Mint azt hiszem, már említettem, a szőkék iránti érzeményem volt az oka, hogy Linda egy évvel ezelőtt szakított velem, és köztünk szólva, Jerry, mielőtt összefutottam vele a Gish bolt küszöbén, bizony néhány napig erősen ráhajtottam Gwendoline-ra. Szóval, ha Lindával társalogsz, és már nincs miről bájcsevegned, akkor is maradj inkább az időjárásnál, az idei termésnél

és bármilyen jó könyvnél, de ne térj ki Gwendoline Gibbsre. E téma tekintetében legyenek lepecsételve ajkaid.

– Vigyázni fogok.

– Ez a helyes beszéd. Ez nagymértékben megkönnyíti a dolgomat. Fantasztikus, hogy milyen bonyolult lett az élet az utóbbi időben. Ez a Gwendoline Gibbs, meg a vagyonkezelő…. Apropó, Tilbury értesült a végrendeletről. A New York-i ügyvédek közölték vele, tudod, akik azt a levelet írták, amelyik majd jön és jött. Linda éppen nála volt az irodájában, mikor bejött a távolsági hívás, amelynek oly nagy várakozással nézett elébe. Linda elmondása szerint Tilbury élénkvörös színre váltott és állati hangokat adott ki magából, amikor értesült a rossz hírről, és ezen cseppet sem csodálkozom. Az ember valahogy el tudja képzelni, hogy az információ kissé elgondolkodtatta. Mikor Linda legközelebb találkozott vele, Tilbury azt mondta, hogy megtámadja a végrendeletet, azon az alapon, hogy az öreg Pyke lökött volt. Szerinted keresztül tudja verni a dolgot?

– Nem látom be, hogyan tehetné. Abból, amit elmeséltél róla, kiderült, hogy Mr. Pyke kissé excentrikus volt, de semmi több, és különben is a keresztapád volt.

– És nem volt sem barátnője, sem gyermeke, ami mind a barátnőnek, mind a gyermeknek nagy-nagy szerencséje, amennyire emlékszem az öregúrra.

– Téged biztosan a fiának tekintett. Kay mesélte, hogy egyszer megmentetted az életét, az meg nyilvánvaló, hogy Tilburyt nem túlságosan szerette. Akkor meg miért hagyta volna rá a pénzét?

– Te egy tiszta fejű ember vagy, Jerry. Mindig is mondtam.

– Tilbury nem hivatkozhat indokolatlan befolyásolásra sem. Általában ilyen pert akkor szokás

indítani, ha kiderül, hogy az örökös maga írta meg a mindent ráhagyó végrendeletet és az örökhagyóval a halálos ágyán íratta alá, de úgy, hogy közben fogta a kezét. Ebben az esetben pedig ilyesmiről nyilvánvalóan nem lehet szó, hiszen három éve nem láttad a keresztapádat. Távirányítással nem lehet embereket befolyásolni.

Biff megkönnyebbülten sóhajtott

– Milyen megnyugtató, hogy itt vagy, Jerry. Tudod fura dolog ez. Ha az ember rád néz, azt mondaná, hogy ez egy teljesen átlagos fazon, közben pedig egy grandiózus koponya vagy, akinek ráadásul még jogi tehetsége is van. Nem vagy te véletlenül álruhás ügyvéd?

– Hallgattam néhány évig jogot Cambridge-ben, de sohasem vacsoráztam.

– Miért, mi volt a baj? Rossz volt a gyomrod, vagy nem volt étvágyad?

Jerry elmesélte, hogy ahhoz, hogy valaki tagja legyen az angol ügyvédi karnak, számtalan ebéden és vacsorán kell az illetőnek átennie magát, mire Biff megjegyezte, hogy még soha életében nem hallott ennél dilisebb dolgot. Ez is azt a benyomását látszik igazolni, amely szerint mindenki, aki valamilyen kapcsolatba kerül a joggal, egy bizonyítvánnyal egészen biztosan rendelkezik, s ez a diliflepni. Ez alól talán csak egyetlen kivétel van: Perry Mason*.

*Perry Mason: ügyvéd, E. S. Gardner detektívregényeinek csavaros eszű főhőse.

– És mi van akkor, ha az illető vegetáriánus?

– Feltételezem, hogy akkor krumplival és sajttal tömi meg a gyomrát. De nem állíthatom teljes bizonyossággal, mert mint mondottam, sose próbáltam.

De visszatérve eredeti témánkra, szerintem nincs miért aggódnod.

Biff hallgatott egy ideig.

– Van egy dolog, ami kissé aggaszt Jerry, öregfiú, amiatt a szokatlan „jó-fiú-akarok-lenni” érzés miatt, amit már, azt hiszem, említettem neked. Nem tagadható, hogy a jelenlegi virágzó gazdasági helyzetemet Tilburynek köszönhetem.

– Ezt most nem értem.

– Pedig világos. Ha nem lett volna olyan hitvány alak, Pyke ráhagyta volna mindenét. De mivel hitvány alak volt, személyi vagyonom megalapítója lett. Azonban az a véleményem, hogy egy szeletet megérdemel a tortából. Azt hiszem, juttatok majd neki egy kis aprót.

– Nagylelkű dolog.

– Nos, szeretem magam körül a mosolygós arcokat. Fogadok egy ügyvédet, aki majd megfogalmaz egy megállapodást arról, hogy amennyiben eláll az egészre vonatkozó igényétől, Tilbury megkapja a bruttó örökség öt százalékát. A nagybátyád kapható lenne rá? Mert akkor megyek, felöltözöm, és azonnal felkeresem. Ugye jól emlékszem, azt mondtad, hogy a Lincoln’s Inn Fieldben van az irodája?

VI. fejezet

Biff nem tévedett nagyot, amikor azt feltételezte, hogy Tilburyt gondolkodóba ejtette a Haskell és Green ügyvédi irodával folytatott beszélgetése. A levél, melyet két nap múlva az asztalán talált, még rátett néhány lapáttal. Mr. Haskell telefonbeszélgetésük során említette, hogy egy légipostai levél már úton van. A levél, mint Mr. Haskell rávilágított, tartalmazta a néhai Mr. Pyke legutolsó végrendeletének minden részletre kiterjedő bemutatását, bármelyik pillanatban meg érkezhet. És lőn, a levél az ígéretnek megfelelően meg is érkezett.

Lord Tilbury első érzése a levél kibontását és a vagyonkezelő megismerését követően az volt, hogy a helyzet nem reménytelen. Korábban már beszélt az ügyvédjével arról, hogy meg akarja támadni a végrendeletet azon az alapon, hogy Mr. Pyke mentálisan nem volt alkalmas végrendelet alkotására. Az ügyvéd nem bátorította, mondván hogy ha valaki alkalmas arra, hogy megtakarítson tízegynéhány millió dollárt, akkor azt nem lehet mondani, hogy gyengeelméjű lenne. De ez a levél, amely oly körültekintően adja elő a vagyonkezelő feltételeit, lelket öntött Tilburybe, és azt sugallta, hogy nincs veszve minden.

Ismerte Biffet és ismerte az előéletét is. Bizton érezte, hogy hacsak a fiatal semmirekellő nem megy át alapvető jellembeli változáson, mindössze napok kérdése, hogy a törvény szigora lecsapjon rá valamilyen okból. Mr. Huskell levele szerint pedig, ha nem értelmezte teljesen félre, a lehető legkisebb okból bekövetkező letartóztatás is elég ahhoz, hogy Edmund Biffen Christopher elessen az örökségtől. Ha pedig Edmund Biffen a jóhír hallatán nem részegedik le

örömében az első adandó alkalommal, akkor Lord Tilbury elveszíti hitét az emberi természetben.

Amikor azután eszébe jutott, hogy Biff ennyi veszteniva ló esetén, ha időlegesen is, de talán megváltozik, optimizmusa alábbhagyott. A józan ész azt súgta, hogy ilyen jutalom fejében még a legfelelőtlenebb fiatalember is mindent elkövetne, hogy talpa szinte odaragadjon a jó útra.

Hacsak – és ennél pontnál visszatért az optimizmusa – le nem segíti róla valamely külső erő. Ez egy olyan lehetőség, amelyet komolyan ki kell használnia. Kell lennie valamilyen módszernek, amellyel ezt az ígéretes fiatal bajkeverőt ismét a baj keverésére lehet indítani.

Mozdulatlanságba meredve íróasztalánál, a Gwendoline Gibbsnek diktálandó levelekkel mit sem törődve, sőt pillanatnyilag magával Gwendoline Gibbsszel mit sem törődve, Lord Tilbury intellektusának teljes erejével a probléma megoldására koncentrált, attól a vágytól vezérelve, amely minden gazdag embert gazdagságának gyarapítására ösztökél.

Mintegy húsz percig semmi sem rezdült, és akkor hirtelen valami úgy megrázta, mintha elektrosokkot kapott volna. Percy Pilbeam jutott az eszébe, s e felfedezésre körülbelül úgy reagált, mint a harci ló a harci kürtszavára.

Pilbeam! Ha van olyan ember a földön, aki képes a vagyonkezelő feltételeinek felhasználásával Biffet kiütni a nyeregből, akkor Pilbeam az. Tilbury mindig is csodálattal adózott korábbi beosztottja eredetiségének és skrupulusmentességének. Tudta, hogy – persze megfelelő fizetség ellenében – senki más nem volna képes jobban gondoskodni afelől, hogy a vagyonkezelő feltételei gyakorlati eredményt hozzanak. Azt, hogy milyen lépéseket tesz majd Percy Pilbeam, ha már felvette a munkadíját, nem tudta volna megsaccolni, de

afelől nem voltak kétségei, hogy azok a lépések zseniálisak és hathatósak lesznek.

Elhatározta, hogy még aznap felkeresi, amint végzett a Tilbury Kiadóban. Azt a gondolatát azonnal elvetette, hogy meghívja Pilbeamet a klubjába ebédre. Tilbury erőteljesen tudatában volt az osztálykülönbségeknek, és úgy érezte, hogy Percy, aki pattanásaira ráadásul úgy öltözködött, hogy az ember vegyes fagylaltkehelynek nézhette, nem tenne jót klubbeli hírének. Jobb lesz, ha elmegy az irodájába.

Az iroda nem volt messze a Barribault-tól, az Árgus Nyomozó Iroda ugyanis, amely szerényen egy Soho melletti egyszobás kis irodában kezdte meg működését, mára már a Mayfairbe költözött és nemcsak várószobával, hanem két hátsó szobával is bővült. Az egyikben két gyorsíró ült, a másikban Pilbeam fogadta az ügyfeleket, méghozzá egy bőr karosszékben ülve, ami korábban meghaladta volna anyagi erejét. A várószobában egy irodaszolga tartózkodott. Ez utóbbinak adta át Lord Tilbury a névjegyét, melyet az irodaszolga kellő megilletődöttséggel vitt be a főnökéhez.

– Jött hozzám valaki? – kérdezte Percy Pilbeam, felnézve a papírjaiból.

– Egy lord jött önhöz uram – így az irodaszolga. A csiszolt modorú férfiú igen szerette az arisztokratákat. Percy megvizsgálta a névjegyet és azzal amit mondott elképesztette alkalmazottját.

– Á, az öreg Tilbury? Rendben van, küldje be – és nagyon elégedetten dőlt hátra bőrszékében. Mindig élvezte a találkozást volt főnökével, mert látványa visszaidézte a régmúlt időket amikor, mint Ben Bolt Alízká-a, zokogott a gyönyörűségtől, ha a nagy ember rámosolygott, és reszketett félelmében, ha összevonta szemöldökét. Persze szó sincs róla, hogy Percy is ezt

tette volna, mert amikor még a Mammuth Kiadó fizetett alkalmazottja volt, akkor is tartott annyit magáról, hogy ne legyen szervilis, de azt el kell ismerni, hogy félelemmel vegyes bámulat töltötte el Tilburytől pályafutásának abban a szakaszában. Ez azonban már a múlté. Hajdani főnöke csak egy ügyfél volt, és Percy kíváncsian várta, hogy megtudja, miért jött.

Lord Tilbury nem tért azonnal a tárgyra, valahogy habozni látszott hogy előadja jövetelének okát. Megjegyezte, hogy jó idő van, s valóban az is volt. Arról is beszélt, hogy a mai napig bánja, hogy Percy felmondta a Tilbury Kiadóban betöltött állását és ez is igaz volt. Még azt is hozzátette, hogy eleddig még nem sikerült kielégítő utódot találnia a Borsos Históriák szerkesztői posztjára. Végül is Percynek kellett a beszélgetést a tárgyra terelnie.

– Van valamilyen oka a jövetelének?

– Nos…..öööö, igen Pilbeam. Tudja, elég sajátságos helyzetben vagyok.

Percy Pilbeam a Pyke-féle Házi Társalkodó segédszerkesztőjeként kezdte pályafutását a Tilbury Kiadóban, s e minőségében – Ysobel néni álnév alatt – az volt a feladata, hogy a Válaszolunk a levelekre című levelezés oldalon hétről hétre tanácsokkal lássa el a csalódott szerelmeseket. Egy másodpercig tehát, látva Tilbury nyilvánvaló zavarát, az volt az érzése, hogy a Lord Ysobel néni mivoltában kereste fel, hogy beavassa Gwendoline Gibbs iránti érzelmeibe. Ebben az esetben persze szívesen áll a rendelkezésére. Ha Lord Tilbury tudni akarja, milyen reakcióra számíthat ha megfogja Gwendoline kezét, Pilbeam készen állt hogy megadja a választ. Ha arra volt kíváncsi, visszautasításban vagy elfogadásban lenne-e része, ha homlokon csókolja Gwendoline-t, akkor is tudja a választ. Magabiztosan várta, hogy Tilbury előjöjjön a farbával. Amikor azonban

Tilbury végre nekilátott meglepő és váratlan dolgokról beszélt.

– Pilbeam – mondta. – Volt egy bátyám, név szerint Edmund.

Ennél a pontnál Percy gondolkodóba esett, vajon nem ette-e túl magát hajdanvolt munkaadója az ebédnél.

– A közelmúltban a bátyám elhunyt.

Amennyire egy pattanásos, pofaszakállas és kis fekete bajuszt viselő embertől ez csak lehetséges volt, Percy együttérezni látszott. Néhány vigasztaló, Tilbury gyászában osztozást kifejező mondatfoszlány forgott az agyában, de kimondatlanul hagyta őket csakúgy, mint egy szép és megható hasonlatot az emberi életről és a fűszálról. Nem akarta ugyanis késleltetni azt, ami Tilbury mondandója volt.

– Fiatalemberként telepedett le Amerikában – mondta Lord Tilbury, aki egyre jobban belejött mesébe – és nagyon jól ment ott neki. Pályafutása vége felé New York egyik vezető pénzemberévé vált, és mivel vagyona nagyobb részét a magas jövedelemadók bevezetése előtt szerezte, halála időpontjában rendkívül gazdag volt. Azt hiszem nem túlzok, ha azt feltételezem, hogy vagyona kitesz legalább tízmillió dollárt.

A pénz, különösen a milliókra rúgó összegű pénz mindig felkeltette Percy érdeklődését.

– Fú – mondta, és füttyentett. – És ki kapja?

– Éppen ez az, amiért felkerestem, Pilbeam. Természetesen, mivel egy unokahúgtól eltekintve, akit azonban még sohasem látott, az egyetlen élő hozzátartozója én vagyok, azt gondoltam, én leszek az örökös, de nem így történt.

– Miért, mi történt? Jótékonysági intézmények kapták a pénzt?

– Nem.

– Felbukkant egy özvegy?

– Nem.

– Akkor meg miért nem Ön kapja?

– Ne engem kérdezzen! – mondta Lord Tilbury. – Az az érzésem, hogy a bátyám megőrült. Végrendeletileg az egész vagyonát egy keresztfiára hagyta, én pedig nem kapok semmit.

Ez a történet nem igazán töltötte el sajnálattal Percyt, mivel mint Linda Rome, ő is úgy gondolta, hogy látogatója éppen elég gazdag, de azért megpróbált együttérző hangon válaszolni.

– Hát ez kellemetlen. De hogy jövök én a képbe? Mi az oka, hogy meglátogatott?

Lord Tilbury kezdeti zavarának nyoma sem maradt. Azért jött az Árgus Nyomozóirodába, mert amire megbízást készült adni, saját megítélése szerint a „piszkos munka” megjelölést érdemelte, s egy darabig nem akaródzott szavakba öntenie kérését. De volt valami Percy Pilbeamben, amint ott ült és egy tollal a bajuszát tekergette, ami megkönnyítette számára akár a legkétesebb javaslat elővezetését is. Valahogy érezni lehetett, hogy Percy megérti és segít benne.

– Azt remélem, hogy tud nekem segíteni. Hallott valaha a Megfontolt Költekezés Vagyonkezelőről?

Percy azt mondta, eddig még nem.

– Ez az általános elnevezés azokra a vagyonkezelőkre, amelyeket olyan esetben bíznak meg, ha a kedvezményezett nem juthat azonnal a pénzéhez. Én magam sem hallottam róluk soha, de úgy látszik, Amerikában eléggé elterjedt intézménynek számítanak, és egyes államokban, mint New Yorkban is, minden vagyonkezelő ilyen. Igen, igen, most már a tárgyra térek – mondta Tilbury, mivel Percy azt javasolta, térjen a lényegre. A következőről van szó: egyes vagyonkezelők feltételeket szabnak, hogy ha a

kedvezményezett ezt meg azt teszi, vagy így meg úgy viselkedik, s az az örökhagyónak nem lenne kedvére való, elveszíti a jogát az örökségre, amely így egy másik kedvezményezettre száll át. A bátyám a következőt kötötte ki a végrendeletében: ha keresztfiát, egy Christopher nevű fiatalembert, bármilyen jelentéktelen okból letartóztatnák a harmincadik születésnapja előtt, minden jogát elveszíti, s a pénz az enyém lesz, mint legközelebbi hozzátartozóé. Hogy mondja?

Percy Pilbeam nem mondott egyebet, mint hogy jaj, mivel látogatója szavai annyira megrendítették, hogy a toll, amellyel eladdig a bajszát birizgálta, megcsúszott és csúnya sebet ejtett a felső ajkán.

– Christophert mondott?

– Igen.

– A keresztneve Biff?

– Azt hiszem, a barátai úgy hívják, igen. Egyébként a bátyám után Edmund Biffennek keresztelték.

– Nahát, micsoda véletlen!

– Csak nem ismeri?

– A múlt éjjel együtt voltam vele szórakozni. Egy ismerős lánnyal volt, amikor találkoztunk.

Igyekezett diszkréten fogalmazni. Nem tartotta volna politikus lépésnek felfedni Tilbury előtt, hogy a lány, aki megnyerte a szívét, rokona valakinek, aki a társadalmi ranglétra egy magánnyomozónak kijáró, alacsony fokán helyezkedik el. Azt tudta, hogy Tilbury csodálja az eszét és skrupulusmentességét, de ez nem jelentette azt, hogy szívesen látta volna a családja tagjaként. Elég idő lesz majd közölni vele ezt az esküvő után.

– Egyfolytában azt hajtogatta, hogy milliomos, de én azt hittem, hogy hozzájutott valami kis summához, amitől úgy érzi magát mintha milliomos lenne. Kocsmáról kocsmára jártunk. Látnia kellett volna, hogy döntötte magába a lét.

– Nagyon sokat ivott?

– Hiszen mondom, hogy igen.

– Milyen megnyugtató – ragyogott Lord Tilbury. – Akkor maga az én emberem. Tudtam, hogy jól teszem, ha magához jövök segítségért, kedves Pilbeam barátom.

– De miért pont én?

Kissé nehéz volt ezt Lord Tilburynek elmagyaráznia anélkül, hogy sértő lenne. Mint láttuk, az ötletet, hogy hozzá forduljon, az adta Tilburynek, hogy Percy Pilbeam olyasvalakinek mutatkozott, aki kifejezett örömmel látta el a kétesnek is nevezhető feladatokat annak idején, amikor a kiadóban dolgozott. A Borsos Történiák őt követő szerkesztői mind meghúzták azt a határt, amelyet nem voltak hajlandóak túllépni – Jerry Shoesmith is megtette –, de Percy Pilbeam nem volt ilyen. Ami őt illette, a csillagos ég volt a határ.

– Mert igen nagy bizalommal viseltetem a maga esze és eredetisége iránt, Pilbeam. Arra gondoltam, hogy valahogyan összeismerkedhetne ezzel a fiatal Christopherrel, és… na szóval hát… tudja, hogy mire gondolok. És tessék, most kiderül, hogy már ismerik egymást. Nem is alakulhatnának kedvezőbben a dolgok. Nem volt szükség rá, hogy jobban alátámassza az álláspontját. Mert lehet ugyan, hogy Percy Pilbeam pofaszakállat hordott és öltözködése egy vegyes fagylaltkelyhet is megszégyenített volna tarkaságával, de azt el kell ismerni, hogy az esze vágott.

– Tudom, mire gondol. Azt akarja, hogy ismét elmenjek vele szórakozni, és gondoskodjam róla, hogy berúgjon mint a csap.

– Pontosan.

– Hogy azután csináljon valami olyat, ami miatt letartóztatják, és a vagyonkezelő által támasztott feltételeknek megfelelően ezzel elesik az örökségtől, amelyet így maga vág zsebre.

– Maga olyan tisztán tudja megfogalmazni a dolgokat Pilbeam. Igen, pontosan ezt szeretném kérni magától.

– Na és nekem mi a hasznom az egészből?

Lord Tilbury, aki jól ismerte az ő Pilbeamjét, már számított erre a kérdésre. Sosem szeretett pénzt kiadni, de azt tudta, hogy aki nem vet, nem is arat.

– Száz font.

– Vagy inkább – mondta Percy – ezer.

Mivel Lord Tilbury ült, nem tántorodhatott és szédülhetett meg, de az álla leesett, mint Biffé, amikor meglátott egy szőkét. Levegő után kapkodott.

– Ezer!

– Jelentéktelen hányada annak, amit Ön nyer az üzleten.

– Kétszáz, Pilbeam.

– Ezer.

– Ötszáz.

– Ezret mondtam. Azaz mégsem, most hogy jobban meggondolom, legyen inkább kétezer.

Lord Tilbury nehezen lélegzett. Arcszíne ugyanazt az élénkvörös színt vette fel, amiről Linda Rome mesélt. Olyan békára hasonlított, amelyik nem csak hogy a gereblye fogai közé szorult, hanem még magas vérnyomása is van. De a vörös szín hamarosan halványulni kezdett. Az a gyógyító gondolat jutott ugyanis Tilbury eszébe, hogy mivel ez a beszélgetés tanúk nélkül zajlik, bármikor visszavonhatja, amit megígér. Azt szinte biztosra vette, hogy Pilbeam nem fog olyan durva dologhoz ragaszkodni, mint egy írásos megállapodás.

– Rendben van – mondta.

– Beleegyezik?

– Igen.

– Nos, akkor készítünk egy írásos megállapodást – mondta Percy. Fogta a tollat, amellyel korábban a

bajszát tekergette és gyorsan írni kezdett egy blokktömbre. Csengetett és az irodaszolga belépett. – Spencer, szóljon kérem, Lanának és Marlene-nek, hogy jöjjenek be.

A két gyorsíró hamarosan megjelent, aláírásával látta el a dokumentumot és távozott. Mindketten csinos fiatal nők voltak, de Lord Tilbury, amint aláírás közben figyelte őket, arra gondolt hogy még soha életében nem látta ezeknél visszataszítóbb képviselőit a női nemnek. De persze kétséges, hogy maga Gwendoline Gibbs vonzónak találtatott volna-e, amikor egy olyan dokumentumot lát el kézjegyével, amely kétezer fonttól szabadítja meg Tilbury bankszámláját.

– És most – mondta Percy – elmondom magának, mit fogok tenni. Előkerítem Joe Murphyt.

– Tessék?

– És bemutatom neki Christophert. Murphynek olyan fantasztikus képessége van, hogy eszeveszett mennyiségű szeszesitalt tud elfogyasztani. Erről híres. Nincs senki, aki ha egy estét vele töltött, ne viselné annak következményeit. És mindketten tudjuk, mi történik, ha Christopher megiszik néhány pohárral. Legutóbb is azzal akarta befejezni az estét, hogy szájonvág egy rendőrt.

– És maga visszatartotta?!

– Hát honnan tudhattam volna? De most másképpen lesz. Miután találkozott Murphyvel, biztosan szájon vág valakit. Azt persze nem garantálhatom, hogy az illető rendőr lesz.

– Nem, nem.

– De egy civil is megteszi.

– Remélhetőleg.

– Hát akkor ezzel megvolnánk.

– Megvolnánk – visszhangozta Lord Tilbury.

Az a kifejezés, hogy behúzták a csőbe, nem volt ismeretes előtte, mert különben bizton használta volna.

2.

A Tilbury-Pilbeam találkozót követő nap Biffet gyengéd és szentimentális hangulatban találta. Ő és Jerry a reggeli maradványai mellett ültek, és éppen azt ecsetelte Jerrynek, aki mindhiába próbálta elolvasni az újságot, hogy mennyire mély és örök a szerelme, melyet Linda Rome iránt érez. Ezt a témát gyakran érintette, mióta visszatért Halsey Chambersbe.

– De hát ez furcsa – mondta.

– Mi furcsa?

– Ez az egész felállás – mondta Biff. – Miért ez az ellenállhatatlan késztetés, hogy Lindát vegyem el és ne mást? Még a leggyakorlatlanabb szem is láthatja, hogy egyáltalán nem illünk össze, és a legjobb barátaimnak azon kellene igyekezniük, hogy megmentsenek a szakadék széléről. – Ne tedd, Biff! – kellene mondogatniuk. Neked egy kedves, vidám kis teremtést kellene elvenned, aki könnyen becsíp és szeret az asztalon táncolni. De én nem akarok kedves, vidám teremtéseket feleségül venni, én Lindát akarom feleségül venni. Mivel magyarázod ezt?

– Kezd megjönni az eszed.

– Lehet, hogy ez az oka. Persze Linda emberbőrbe bújt angyal, és belőlem is a legjobbat hozza ki. De néha azt kívánom, bárcsak ne lennének olyan magasak az elvárásai.

– Úgy érted, hogy még fel kell nőni hozzá?

– Hát eléggé. De nem hibáztatom. Megvannak a maga okai. Említettem, hogy Linda volt már egyszer férjnél? Egy Charlie Rome nevű fickó volt a férje, a tőzsdén dolgozott. Ivott mint a kefekötő, és a lányok után kajtatott.

Jerry a homlokát ráncolta.

– Vajon kire emlékeztet? Mintha találkoztam volna már ilyen valakivel. Elfelejtettem. És mit csinált Linda, elvált tőle?

– Igen. Húzta, ameddig bírta, aztán bedobta a törölközőt, és utána kétségkívül sokkal jobban érezte magát. De az ok, amiért előhozom ezt a Rome témát az, hogy ez a tapasztalat rendkívül keménnyé és rugalmatlanná tette Lindát a férfiak viselkedésével szemben. A házassággal kapcsolatos elvárásai fokozottakká váltak.

– A következő jelölt csak Sir Galahad vagy valaki hasonló lehet, igaz?

– Sir Galahad még csak nem is reménykedhet. Most már láthatod, mi vár rám. Tetőtől talpig át kell alakulnom, csupa olyan dolgot tennem, amit nem szeretek, tiszteletreméltónak kell lennem, le kell higgadnom, mindössze egy koktélt ihatok vacsora előtt és egy pohár bort vacsora közben. Linda gyengéd irányításával hamarosan dupla tokát eresztek, és olyan pocakot növesztek, hogy egyetlen nadrágom sem fog rám jönni, képviselő lesz belőlem. De reszketek ettől? Szorongok? Gyötörnek balsejtelmek? Egyáltalán nem. Sőt, alig várom. Az, hogy Linda van mellettem, megéri azt a kis kényelmetlenséget.

– Valójában téged megtisztított egy rendes nő szerelme.

– Ez nagyon találó megfogalmazás.

– Méltó akarsz lenni a bizalmára.

– Pontosan. Ezért jelent olyan mérhetetlen kínszenvedést, ahogy belegondolok, mennyire becsaptam őt.

– Mikor csaptad be?

– Nos, hát még nem tettem meg, de ma megteszem. Együtt ebédelek Gwendoline Gibbsszel, márpedig Linda

egyik kívánsága éppen az volt, hogy hagyjam békén a szőkéket. Megigértette velem, hogy soha többé nem állok szóba egyetlen szőkével sem, és hát azt a legjobb indulattal sem állíthatod, hogy Gwendoline Gibbs ne esne ebbe a kategóriába.

– Mi a fenének ebédelsz vele? Miért nem mondod le? – Az lehetetlen! Az ember nem küldhet csak úgy el egy ilyen nőt. Fokozatosan kell elvonni a szervezetből, mint a kábítószert. Ez különben is búcsúebéd, s az egyetlen dolog, ami zavar, az az, hogy nem tudom, elég lesz-e a pénzem. Az ugyanis igencsak fogyóban van. Ha Kay meghozza a képet, egyenesbe jövök. Linda szerint egy Boudin rengeteget ér. Azt mondtad, hogy már tegnapra ideér. Hol van tehát? Nyomát se látom.

– Ha tegnap meg is érkezett, bizonyára igen késő volt már, és még szállodai szobát is kellett találnia.

– Akkor is telefonálhatott volna. Megnyugtathatott volna egy egyszerű és olcsó telefonhívással, melynek során közölhette volna velem, hogy minden terv szerint halad. Miért nem tette?

– Biztosan nem is gondolt rá.

– Hát ez az! Őt aztán nem lehet kihozni a sodrából. Mit számít egy báty idegrendszere!? Szedjen az a báty andaxint. Mondok neked valamit Kayről, amitől kétszer meggondolod, hogy oltár elé vezesd-e, Jerry, öregfiú. A nő felelőtlen. Egyszerűen nem képes beleérezni magát másnak a helyzetébe. Itt vagyok én, közvetlenül az éhhalál küszöbén, és ő mit sem tesz, pedig tudja jól, hogy az a kép az egyetlen lehetséges jövedelemforrásom, és nélküle hamarosan arra fanyalodom, hogy eligyam a macska elől a tejet, és a kukában kutassak száraz kenyérhéj után, ő meg csak késik, csak vesztegeti az időt, csak… Ha! – mondta, mert megszólalt a telefon az előszobában. – Ez az a fehércseléd lesz. Menj és hallgasd meg, amit mondani

akar. És ne vesztegesd a drága időt arra, hogy szerelmet vallasz neki, tudd meg a lényeget.

Eltelt néhány perc, mire Jerry visszatért küldetéséből. Biff várakozásteljesen nézett rá.

– Kay volt az?

– Igen, Kay volt az, valóban. Nem tudott tegnap jönni. Ma este érkezik.

Biff megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Kiváló. A nap sugarai átragyognak a felhőkön. Ez azt jelenti, hogy holnapra nálam a Boudin.

– Jelenthetné azt is – javította ki Jerry –, ha magával hozná. De nem hozza.

– Micsoda!? Nem hozza!? Hát már semmi együttműködésre sem számíthat az ember? Mi az, hogy nem hozza?

– Azt mondta, mondjam meg neked, jobb, ha nem kapod meg. Az a véleménye, hogy kifejezetten káros volna, ha sok pénzhez jutnál.

Biff megtántorodott. A füle általában jó volt, eddig megbízott benne, de most mintha nem hitt volna neki.

– Ezt mondta?

– Ezt.

– A saját húgom! A lány, akire testvéri szeretettel tekintettem annyi éven át!

– S most ő tekint rád testvéri szertettel. Biztos, hogy magad is belátod, mennyire igaza van. Nem engedheted meg magadnak, hogy bajba kerülj a dolgok jelenlegi állása mellett. Márpedig ha pénzhez jutsz, minden bizonnyal bajba kerülsz. Áldanod kellene Kay józan eszét.

Ismét csengett a telefon. Ezúttal Biff ment a készülékhez.

– Felveszem, és ha megint Kay az, megmondom neki, mit gondolok a józan eszéről. Úgy fogja érezni,

mintha a telefonkagyló kiugrana a kezéből és jól megpofozná.

Dölyfosen kivonult a szobából. Amikor visszatért, megviselt arca kisimult, és boldog mosoly árasztotta el. Olyan embernek látszott, mint akinek visszatért a hite az őrangyalokban.

– Pilbeam volt az. Emlékszel Pilbeamre?

– Igen.

– Kedves fickó, nem gondolod?

– Nem gondolom. Igazi emberbőrbe bújt patkány. Biff rosszallóan csettintett a nyelvével, de inkább bánatában, mint haragjában.

– Ő a föld sója – igaz, hogy ragyás kissé, de tele erényekkel, és ha tudni akarod, honnan tudom, megmondom. Megkért, nézzek be hozzá délután, tud valami kis pénzszerzési lehetőséget Hát ilyen ember Percy Pilbeam.

Jerry hátán végigfutott a hideg. Igen élénk volt a képzelete, és maga előtt látta a dolog következményeit.

– Eszedbe ne jusson! – üvöltötte. – Arra gondolj, hogy mit veszíthetsz.

– Attól tartok, nem értem.

– Magad is tudod, mi történik, ha pénzhez jutsz. Eliszod, és az a vége, hogy letartóztatnak.

– Ez abszurd feltételezés. Azt hiszed, nincs meg a magamhoz való eszem?

– Azt.

– Tévedsz. Tele vagyok vele. De sajnos nincs időm most ebbe mélyebben belemenni. Gwendoline-nal találkozom egykor a Berkeley-nál, és még el kell készülnöm. Nagyon hálás lennék, ha adnál kölcsön. A búcsúebéd finanszírozására legalább három font kellene, de ha úgy gondolod, hogy biztosabb, ha egy ötöst, én nem ellenkezem. Szóval ide vele, Jerry öreg fiú, aztán útra fel!

3.

Kevés olyan légyott van, amelyet egy kispénzű fiatalember olyan kínos pontossággal megtart, mint az, amely azzal kecsegtet, hogy általa pénz áll a házhoz. Így aztán Biff egy másodpercet sem késett az Árgus Nyomozóirodába megbeszélt randevúról. Percy azt kérte tőle telefonbeszélgetésük alkalmával, hogy legyen ott háromra, és egy perc híján háromkor Biff vidáman becsörtetett a várószobába, utasította Spencert, az irodaszolgát, hogy értesítse nagyfőnökét, miszerint Edmund Biffen Christopher a szolgálatára áll. Egy szempillantás alatt Percynél találta magát, aki melegen kezet rázott vele, szivarral kínálta, es unszolta, hogy helyezze magát kényelembe. Igazán nem érezte volna ennél kellemesebbnek a fogadtatást még akkor sem, ha a nyomozóiroda vörös szőnyeget terített volna lábai elé és díszlövést adott volna le a tiszteletére. Mind a házigazda, mind a vendég kiadós ebédet fogyasztott aznap, jól ki voltak bélelve, s ettől már a kezdet kezdetétől a lehető legbarátibb mederben folyt az eszmecsere, mint amilyenben az államférfiak folytatják fehér asztal melletti megbeszéléseiket. Csak a kötelező udvariassági ceremóniát, az egymás egészségére vonatkozó érdeklődést és az időjárás rövid megtárgyalását követően tért rá Percy a tárgyra.

– Említette ma reggeli telefonbeszélgetésünkkor, hogy szívesen keresne egy kis pénzt. – És Biff megerősítette, hogy éppen egy kis pénz az, amit szívesen keresne. És azzal folytatta, Percy bizonyára tisztában van vele, hogy helyzete nem túl rózsás vagy csillogó, ha ez utóbbi kifejezés netalán jobban tetszene Percynek, merthogy pillanatnyilag égetően szüksége van

azonnal felhasználható készpénzre. Még a legkisebb támogatásért is rendkívül halás lenne.

– Azt mondta a telefonban, hogy volna valami megbízása a számomra.

– Van is.

– Valami kis magánnyomozásról van szó?

– Tessék?

– Detektívmunka?

– Annak is nevezhetjük.

– Oh – mondta Biff és kissé kétkedve simogatta a tokáját. Igazán nem akart ünneprontó lenni, de úgy érezte, akkor jár el becsületesen, ha figyelmezteti beszélgetőtársát.

– Nos, nem szeretném, ha vaktában menne bele egy ilyen dologba, ezért már rögtön az elején szeretném leszögezni, hogy nem vagyok jártas a szimatszakmában. Nem hiszem, hogy felismernék egy bűnjelet, még akkor sem, ha tálcán hozzák elém, és teljes leírást mellékelnek hozzá. Tehát ha azt várja tőlem, hogy vérnyomokat vizsgáljak vagy szivarhamut analizáljak, és ennek alapján eldöntsem, hogy egy bizonyos illető hol tartózkodott június 15-én, akkor csalódni fog. Valami ilyesmire gondolt?

Üzleti megbeszéléseken Percy Pilbeam általában nagy súlyt helyezett arra, hogy lénye higgadt nyugalmat á-rasszon, mivel azt tartotta, ez jó benyomást tesz a partnerre. De voltak olyan alkalmak, amikor megengedett magának egy mosolyt, mivel nem volt tudatában, mennyire visszataszító ilyenkor. Most is ezt tette.

– Nem, nem, semmi ilyesmiről nincsen szó. A megbízás, amire gondolok, nem feltételez ilyen jellegű képességeket.

– Akkor jó – mondta Biff –, mivel, mint mondottam, az ilyen képességeknek bizony híján vagyok. Azt

gondolom, hogy a magándetektívkedés olyan tevékenység amelyhez vagy van az embernek tehetsége, vagy nincs. Mint a biciklizéshez vagy a görkorcsolyázáshoz.

– Valóban. De én nem kívánok öntől semmi bonyolultat.

– Tulajdonképpen mi az, amit kíván tőlem?

Mielőtt válaszolt volna, Percy felemelkedett a székéből, lábujjhegyen az ajtóhoz lopakodott, meggyőződött róla, hogy Spencer, az irodaszolga nem tapasztja fölét a kulcslyukra, majd visszatért az asztalához. Biff érdeklődve figyelte.

– Államtitokról van szó? – kérdezte szinte lenyűgözve.

Percy röviden biccentett, ami felért vagy egy kötetnyi információval.

– Nagyon is. Remélem, számíthatok legmesszebbmenő diszkréciójára.

– Oh, feltétlenül.

– Mert ennek kettőnk között kell maradnia… illetve hát még a Scodand Yard tud róla.

– A Scotland Yard?

– Ők avattak be engem is. Gyakran teszik ezt, amikor valami különleges dologról van szó.

– Ne mondja!

– A Yardnak is megvannak a maga korlátai. Bizonyos fajta bűnügyeknél, mint a gyilkosság, gyújtogatás, rablás, s a többi – a Yard gépezete jól működik, de amikor valamilyen finom, delikát dologról van szó, nem megfelelő. Biztosan egyetért velem, ugye?

– Biztosan egyetértenék, ha tudnám végre, hogy mi a csudáról beszélünk. Még mindig nem mondta el, mi az a delikát ügy.

– Tényleg nem? Nos, nincs is szükség túl sok magyarázatra. Azt szeretném, ha megismerkedne egy

férfival, akit Murphynek hívnak. A Scotland Yard ugyanis ezt hiába próbálná, Murphy azonnal rájönne, hogy az illető kopó. De magára sohasem gyanakodna. Maga annyira az, ami: egy fiatal amerikai Londonban, városnézés és szórakozás közben. Biztosan sikerül átejtenie.

– Minden tőlem telhetőt megteszek. Miért kell átejtenem? Ki ez a zabigyerek?

Percy szája elé tette mutatóujját és suttogóra fogta a hangját.

– Nyissa ki azt az ajtót.

– Melyik ajtót?

– Azt.

– Ja, ezt?

Biff szófogadóan kinyitotta az ajtót, és további utasításra várt, de Percy, nyilvánvaló elégedettséggel, visszaintette a helyére.

– Azt hittem, Spencer hallgalózik – tette hozzá magyarázatul, és Biff ismételten csodálattal adózott körültekintésének. Kezdte úgy érezni, hogy a titkosszolgálat alkalmazottja, és lélekben felkészült, hogy hamarosan X-1503-as ügynöknek szólítják majd.

– Hogy ki ez az ember, akiről azt mondtam, Murphynek szólíttatja magát, de a valódi neve valószínűleg szki-re vagy vics-re végződik? Szabadúszó újságírónak adja ki magát, olyannak, aki a Fleet Streeten bóklászik, és elvállal minden újságírói munkát, valójában azonban ügynök, méghozzá egy igen barátságtalan hatalom ügynöke.

– Amelyet nem nevezünk meg, ugye?

– Ne szólj szám, nem fáj fejem.

– De lefogadom, hogy Oroszországról van szó.

– Maga nagyon okos, hogy így kitalálta.

– Azt mondta, hogy az illető neve szki-re vagy vics-re végződik, ez vezetett a megoldáshoz.

– Nyilván. Nos, a Yard azt akarja, hogy tudjuk meg, miben sántikál a pasas. Valami készül – ezt ők is tudjak –, de az a kérdés, hogy mi az, és itt jön maga a képbe. Éjszakánként mindig a Fleet Street-i Rózsa és Koronában van. Én jól ismerem, majd bemutatom magának, és akkor odaülhet hozzá, és összebarátkozhatnak.

– És akkor én kiszedem belőle, hogy mire készül.

– Pontosan.

Biff egy ideig hallgatott.

– Tudja, mi jár a fejemben? Az ember azt gondolná, hogy ez a Murphy egy nemzetközi kém, ugye?

– Úgy van.

– Nos, ezek a nemzetközi kémek eléggé gyanakvóak, nem? Legalábbis ilyennek mutatják őket azok a kémtörténetek, amelyeket eddig olvastam. Most ne gondolja, hogy akadékoskodni akarok, de nem gondolja, hogy esetleg fennáll annak veszélye, hogy a pasas nem oldódik fel, és nem önti ki a szívével együtt a titkait a vállamon zokogva? Én megfontolnám ezt a lehetőséget is.

Percy ismét megengedett magának egyet horrorfilmekbe illő mosolyai közül.

– Éppen most akartam erre rátérni. Meg fogja látni, hogy Murphy keményen iszik, és ha iszik, nem elég óvatos.

– De ez azt jelenti, hogy nekem is innom kell!

– Természetesen. Ha a költségekre gondol, afelől nem kell aggódnia. Mielőtt elhagyja ezt az irodát, adok önnek tíz fontot. Holnap ismét eljön, és további negyven font várja itt magát. Amennyiben sikerül bármi értékeset kihúznia az emberünkből, olyan nyomot, mármint amelyen a Scotland Yard elindulhat, akkor ezt a pénzt úgy tekinthettük, mint olyat, amely jó célt szolgált.

Pilbeam szünetet tartott. Biff ajkát pedig mély sóhaj hagyta el. Úgy hangzott ez, mint a távolba tűnő bankjegyek zizzenése. Linda Rome-nak tett ígérete járt az eszében, az, hogy ebéd előtt csak egy koktélt, ebéd közben csak egy pohár bort iszik, és egyébként megtartóztatja magát, mint Gwendoline Gibbs Willie bácsikája, a notórius absztinens. Nem látta be, hogy egyeztethető ez össze azzal, hogy együtt rúgjon ki a hámból nemzetközi kémekkel a Fieet Street kocsmáiban.

De hát… ötven font… pont most amikor mindennél jobban tudna egy ilyen anyagi vérátömlesztést használni.

Habozott.

Azután megint megjelent előtte Linda arca, és ebből erőt merített.

– Sajnálom – kezdte, és már-már azon a ponton volt hogy visszautasítja az ajánlatot, amikor megszólalt a telefon.

– Önt keresik – adta át Percy a kagylót.

– Biff? – kérdezte a telefon.

– Szia, Jerry.

– Figyelj, Biff – mondta Jerry és a hangja izgatott volt.

– Attól tartok, kellemetlen híreim vannak. A te Linda Rome-od telefonált.

– És engem keresett természetesen.

– Azt gondolta, hogy veled beszél, mert azonnal belekezdett a mondandójába, nem adott lehetőséget arra, hogy megmondjam ki vagyok. Látott ugyanis téged egy szőkével ebédelni.

– Ó, borzalom!

– És amikor adódott egy lélegzetvételnyi szünet és el tudtam mondani, hogy én nem te vagyok, azt mondta: „Oh, valóban?” És tudni akarta, hol érhet el téged. Megmondtam neki, hogy az Árgus Magánnyomozó-

irodába mentél, és tartok tőle, hogy hamarosan felhív ott.

– Ó, borzalom!

– Jobbnak láttam tehát, ha figyelmeztetlek, hogy ki tudj találni valami elfogadható történetet. Na, szia, és sok sikert.

– Rossz hírt kapott? – kérdezte Pilbeam, miközben visszatette a kagylót – Megint önt keresik – mondta egy másodperc múlva, mikor ismét megszólalt a készülék. Ezúttal egy jámbor „szia, édesem”-en kívül a beszélgetés oroszlánrészét a vonal másik végén bonyolították. Percy Pilbeam számára az kiderült, hogy akárki volt is a telefonáló, nőnek kellett lennie. Látta, ahogy vendégének egyre lejjebb esik az álla, s ahogy egyre nagyobb kétségbeesés jelenik meg szemében. S mivel tehetséges diagnoszta volt, nem okozott számára nehézséget hogy megállapítsa, Biffet éppen jól leteremti láthatatlan barátnője, és ha lett volna szíve, bizonyára vérzett volna vendégéért. A maga idejében őt is teremtették le barátnők.

De az üzlet az üzlet és boldog volt amikor „De hallgass meg Linda, Linda. Figyelj rám! Hallgass meg!" üvöltése után Biff visszatette a kagylót.

– Nos, hogy döntött? Elfogadja a megbízást?

Biff mintha transzból ébredt volna. Úgy pislogott mint egy bokszoló, aki véletlenül orrával beletévedt az ellenfél jobbegyenesébe. Végigmérte Percyt, mint aki azt fontolgatja, vajon a másik alkalmas-e bizalmasnak, azután úgy döntött hogy valaki, aki kis fekete bajuszt visel, és azt is tollal tekergeti, nem megfelelő befogadója egy elveszett szerelem történetének. Határozott kifejezés jelent meg az arcán, valakié, akinek a szívét apró darabokra törték, de legalább tudja a módját – most hogy nem kell többé egy nő szeszélyeit eltűrnie – annak, hogyan jusson nagyobb összeghez. Jöhetnek

azok a nemzetközi kémek, és skót whiskyt fog inni skót whiskyvel a társaságukban. Vagy Bourbont esetleg gint. – Persze – mondta. – Elfogadom.

És kisétált a szobából egy józan, méltóságteljes alak, aki egy Percy Pilbeamnel olvasottabb embert Shelley Alastorjára emlékeztetett volna, Percy pedig újra munkájába temetkezett. Néhány levélmásolatot nézett át, amely arra szolgált, hogy egy bizonyos Mrs. F.G.Bostock, London, Green Street W1 megszakítsa házastársi kapcsolatát Mr. Bostockkal, s ekkor belehasított egy gondolat. A telefonkagylóért nyúlt, felhívta a Tilbury Kiadót és kérte a tulajdonos irodáját.

– Gwen?

– Szia, Perce.

– Figyelj, Gwen, találkozgatsz te mostanában egy Christopher nevű emberrel?

– Igen, elég gyakran. Ma is éppen együtt ebédeltünk. Miért?

– Add ki az útját.

– De hiszen milliomos!

– Nem milliomos, és nem is lesz az soha.

– Hogy érted ezt?

– Figyelj – mondta Percy.

Nem volt szándékában, hogy egy külső félnek felfedje Tilburyvel kötött megállapodását, mivel meggyőződése volt, hogy az csak a megbízóra és megbízójára tartozik, de nem tartott sokáig, hogy rájöjjön, itt egy különleges esettel áll szemben. Egy kevéssé csiszolt elme számára is érthető nyelven, márpedig kevés kevésbé csiszolt elmét ismert, mint unokahúgáé, Gwendoline-é, előadta az üzleti megállapodás részleteit és semmit sem hagyott ki.

– Egyszóval semmi keresnivalód annak a fickónak a közelében – zárta mondandóját – Te csak várj Tilburyre.

– Juj – mondta Gwendoline –, de örülök, hogy elmondtad!

VII. fejezet

Kay Londonba érkezvén és elhelyezkedvén egy a Bloomsbury szomszédságában lévő szerény kis szállodában, másnap reggel eltűnődő kifejezéssel az arcán csengetett a Halsey Chambers 3 ajtaján. Henry Blake-Somersetre gondolt illetve még inkább a kedves mamájára, néhai Sir Hubert Blake-Somerset özvegyére, Lower Bamatoland és The Cedars, Mafeking Road, cheltenhami lakosra.

Az ebéd, melynek során alkalma volt megismerni Henry édesanyját, nem volt kellemes. Csak igen-igen ritkán fordul elő, hogy egy brit gyarmati kormányzó özvegye, aki ahhoz szokott, hogy kizárólag a Szolgálat tagjaival érintkezik egy olyan városi közegben, mint Cheltenham, és egy lány, aki nemcsak hogy amerikai, ami már önmagában gyanús, hanem ráadásul Párizsban is él – minden városok közül éppen ebben a kétes hírű városban –, és valószínűsíthetően bohém fajta, akinek bohém barátai vannak, akik abszintet isznak és műtermekben gitároznak, szóval ritkán fordul elő, hogy két ilyen lélek szeretetben egymásra találjon. Lady Blake-Somerset szerint, aki egyébként Trilbyn nevelkedett, egyetlen Párizsban lakó ifjú hölgy sem tarthat igényt respektusra, és Kay megnyerő lénye, amely olyan erős hatást gyakorolt Jerryre, észrevétlen maradt előtte. Egyszóval úgy viselkedett, mint a régi kuplében szereplő anya, aki amikor bemutatták neki fia menyasszonyát, így kiáltott fel: Szegény John! Szegény John! Lady Blake-Somerset ugyan nem használta a Szegény Henry! kifejezést, de viselkedése ezt sugallta, és Kay most, ahogy visszagondolt rá, eltöprengve ráncolta a homlokát.

A homlokránc azonnal eltűnt amikor kinyílt az ajtó és Kay meglátta Jerryt. A látvány ismét a már ismert, különös szívdobbanást váltotta ki benne. Úgy érezte, mintha hazajött volna, és itthon majd megértik és értékelik őt.

– Jó napot! – mondta. – Hát megjöttem. Miért ez az üveges tekintet? Nem várt?

Jerry azért nézett üveges tekintettel, mert, mint mindig, Kay látványa most is úgy hatott rá, mintha egy tompa tárggyal fejbe ütötték volna. Nagy erőfeszítések árán magához tért, de azért beszélni nem tudott azonnal.

– Én el is mehetek – így Kay.

– Az Isten szerelmére, ne mondjon ilyeneket. – mondta Jerry megborzongva. – Isten hozta Meadowsweet Hallban. Milyennek találja?

– Kényelmesnek látszik – mondta Kay körülnézve. – Azt hittem, hogy egy lakás, melyben két olyan agglegény lakik, mint maga és Biff, csak iszonyú rendetlen lehet, de kellemesen csalódtam. Apropó, hol van a mi jó öreg Biffünk?

– Még alszik, gondolom. Az.ajtaja legalábbis zárva van.

– A lusta kutya.

– Tiszta szerencse, hogy alszik.

– Miért, professzor úr?

– Mert ha meglátná magát, még mielőtt volna ideje megnyugodni, minden bizonnyal testvéri átokkal sújtaná, és az nem tréfadolog. Nagyon kijött a sodrából, mikor közöltem vele, hogy nem hozza a képet.

– Maga szerint sincs igazam?

– De, természetesen igaza van. Mennyit ér az a kép?

– Kábé tízezer dollárt.

– Ugye el tudja képzelni Biffet amint ezzel az összeggel a farzsebében kiszabadul?

– A hátam is borsózik, ahogy elképzelem.

– Az enyém is.

– Bárcsak inkább maga volna az, akinek távol kell tartania magát a bajtól, és nem Biff. Maga olyan józan, megbízható fajta.

– Milyen kiábrándító valakiről ilyet mondani.

– Bóknak szántam. Ha ismerné az alvilágnak azon képviselőit, akiket Biff Párizsban maga köré gyűjtött, bizony nem tartaná annak. Ez a Biff olyan melegszívű, hogy képtelen levakarni magáról még a legnyomorultabb csavargót is, ha egyszer az barátkozni akar vele.

Beállít velük és eléd tolja őket: „Ismerkedj meg a jó öreg Jules-lel vagy a jó öreg Gastonnal!” ahogy éppen hívják az illetőt, és ha már egyszer belülkerültek az ajtón, soha többé nem szabadulsz tőlük. Őszintén szólva nem is hiszem, hogy ismerek egyáltalán olyan valakit Párizsban, aki ne lenne valamilyen módon csodabogár, kivéve persze a kollégáimat a Herald Tribnél. Na és persze Henryt. – Hirtelen elhallgatott. Szemei elkerekedtek a rémülettől. – Atyám! Te jóságos ég! – kiáltotta.

– Mi a baj?

– Megígértem Henrynek, hogy ma vele ebédelek. Jerry vidám hangulatának lőttek. Abban reménykedett, hogy ő maga ebédel majd a lánnyal egy kedves, meghitt helyen, és noha tudta, hogy az ilyen csalódások a maguk jótékony hatásával erősítik a jellemet, valahogy nem tudta helyén értékelni a dolgot. Kissé ridegen szólalt meg.

– És mi végre ez a nagy izgalom? Még rengeteg ideje van. Szóval Henry Londonban tartózkodik?

– Dehogy. Párizsban van, és ezt hiszi rólam is. Nem említettem neki, hogy idejövök. A Prunier-nél kellett volna ebédelnem vele és az édesanyjával.

– Szóval anyja is van?
– És méghozzá milyen!
– Mintha nem szeretné igazán.
– Nem, és ő sem szeret engem.
– Akkor az a nő nem normális.
– De most mit csináljak? Hogyan magyarázom meg? – Ó, hát mondja azt, hogy alvajáró lett és amnéziás, vagy valami hasonlót Egyáltalán, minek kellene megmagyaráznia?
– Iszonyú dühös lesz.
– Ezt kétlem. Talán ridegen elutasító lesz, de dühös? Az kizárt.
– Nos, mindegy – Kaynek a tőle megszokott módon hirtelen jókedve támadt. – Már úgysincs mit tenni. Beszéljünk magáról. Meglepett, hogy ebben az órában itthon találom. Az őrmester úgy tájékoztatta a rendőrbiztos titkárát hogy maga szerkesztőnek mondta magát. Hogyhogy nem szerkeszt?
– Kirúgtak.
– Óh, nagyon sajnálom.
– Én nem. Visszataszító egy újság volt.
– Ki rúgta ki?
– Az én drága jó Lord Tilburym.
– Hallottam már róla Bifftől. Ő Linda Rome nagybátyja.
– Valamint a Mammuth Kiadó Vállalat főnöke, s ez a kiadó a tulajdonosa a Borsos Históriáknak, amelyet szerkesztettem. Nem tetszett neki, ahogy csináltam, így azután nem tartott többé igényt a szolgálataimra.
– Remélem, kitöri a lábát. Óh!
– Mi történt?
– Kitaláltam, mit mondjak Henrynek. Azt fogom mondani, hogy az újság küldött hirtelen Londonba, és nem volt időm, hogy értesítsem.
– Hát ez nem hangzik túl meggyőzőnek.

– Ahogy jobban meggondolom, nekem sem, és attól tartok, Henry is elégedetlen lesz a magyarázattal. Megint nagyon rideg lesz.

– Miért talán nem mindig az? Ismeri Robert W. Service költészetét?

– Nem igazán.

– Írt egy verset a Yukonról.

– Ennyit én is tudok.

– Leírja, hogy milyen csípős ott a levegő. Dér, hó és jég mindenütt és akinél nincsen gyapjú öltözet az rosszul jár. Mindig is az volt a véleményem, hogy a Yukon Henry Blake-Somerset lelki otthona.

Kay ezen kissé elgondolkodott.

– Mondjak valamit?

– Mindig szívesen hallgatom.

– Azt hiszem, maga nem igazán szereti Henryt.

– Nem igazán, bár ki tudja, ha eszkimó lennék, biztosan szeretném.

– A követségen nagyra tartják.

– Honnan tudja?

– Ő maga mondta. Feltehetően idővel nagykövet lehet majd belőle.

– Hogy aztán majd kirobbantsa a harmadik világháborút. Ne beszéljünk Henryről. Kellemetlen fráter.

– Ne feledje, hogy ez a fráter volt olyan kedves, és elszállásolta magát a klastromában.

– Én meg annak rendje és módja szerint levélben megköszöntem neki. A levél túl udvarias is volt ahhoz képest, hogy a vendégszeretetétől csaknem tüdőgyulladást kaptam.

– Miért, talán nem kapott ágymelegítőt?

– Az ágymelegítőnek ehhez semmi köze. A vendéglátóm hűtött le egészen a fagypontig. Az az ember hideg, mint a jégcsap, úgyhogy számomra tökéletes rejtély, hogyan akarhat hozzámenni feleségül.

Rideg es kimért férj lesz belőle, aki csak összetöri a szívét azzal a követségi stílusával. Megborzongok, ahogy a maguk családi életét elképzelem. Olyan lesz, mintha egy fridzsiderben élnének. Henry Blake-Somersetben megvan egy 2 fokos vízben napok óta heverő hulla minden melegsége és bája.

– Mr. Zoosmet ön arról az emberről beszél, akibe szerelmes vagyok!

– Piha!

– Mit mondott?

– Azt mondtam: piha!

– Nos, ne merje még egyszer!

– Minden alkalommal ezt fogom tenni, amikor olyan elképesztően lehetetlen dolgot mond, hogy szereti azt a dölyfös, begyöpösödött fejű, üveges tekintetű, két lábon járó merev hullát.

– Ettől aztán nagyon kellemes társaság lesz.

– Leszek olyan kellemes, mint Henry.

– Nem hagyná abba a szapulását?

– Nem hagynám. Semmi sem akadályozhat meg abban, hogy megmondjam a véleményemet arról az unalmas alakról.

Kay sóhajtott.

– Tessék, ez az első veszekedésünk. Maga egy kissé hatalmaskodó típus, ugye, Zoosmet? És egy kissé felvág, nemde? Nekem olybá tűnik. Ha nem lennék olyan kifinomult mint amilyen vagyok, jól leteremteném. Nem mintha nem lennék meghatva a maga aggodalmától.

– Maga az egyetlen a világon, aki számít és egyszerűen nem vagyok hajlandó elfogadni azt a lehetetlen helyzetet, hogy valaki máshoz akar feleségül menni. Maga hozzám fog jönni. Jóságos ég, hát nem látja, hogy egymásnak teremtett minket a Teremtő? Nem felejthette el azokat az együtt töltött napokat a

hajón. Mi ketten rokon lelkek vagyunk. Maga meg itt arról hadovál, hogy hozzámegy Henry Blake-Somersethez. Az ember azt sem tudja, sírjon-e vagy nevessen. De szerencsére még időben vagyunk ahhoz, hogy elhárítsam a katasztrófát. Ura vagyok a helyzetnek. Tudja, mit mondott nekem tegnap Biff?

– Lefogadom, hogy valami őrültséget.

– Ellenkezőleg. A lehető leghelyénvalóbb tanácsot adta. Megfontolt bölcsesség volt minden szavában.

– Akkor az nem lehetett Biff, biztos egy csomó másik fickó volt.

– Elárulta a módját annak, hogyan lehetne magát kigyógyítani ebből a teljesen abszurd henryzésből: egyszerűen meg kell ragadni, és addig kell csókolni, amíg valami kis ész kerül abba a szép kis fejébe. És pontosan ezt is fogom tenni, itt és most.

– Maga rávetné a kezét egy nőre?

– Naná. Mindkettőt. Majd mindjárt megmutatom magának, ki a józan, megbízható fajta – mondta Jerry, és miközben beszélt, hosszan és kitartóan visítva megszólalt a kapucsengő.

– A csengő megmentett! – mondta Kay. – Mindig is tudtam, hogy a mennyekben vigyáznak a dolgozó nőkre. Tudja ki lehet az? Lehet, hogy Lord Tilbury jött el, hogy elmondja, mennyire sajnálja a dolgot, és visszavegye magát.

Nem Lord Tilbury volt az. Biff volt az. Betámolygott a szobába, s valahogy emlékeztetett arra a hullára a hideg vízben, amelyet Jerry oly plasztikusan leírt Henry Blake-Somerset ábrázolása céljából. Ezért aztán, mind a húga, mind a barátja iszonyattól elhűlve nézett rá. Nem találtak szavakat. Biff se nagyon.

– Elvesztettem a kulcsomat – mondta. – Jé, szia Kay. Na, jó éjt mindenkinek – tette hozzá, maid belesüppedt egy fotelba és elaludt.

2.

Kay némán Jerryre nézett. Jerry némán Kayre nézett. Mindkettejükben ugyanaz a gondolat fogalmazódott meg.

Ez a szerencsétlen emberi roncs, aki olyan volt mintha Somerset Maugham regényéből lépett volna elő az egyik naplopó, vagy egy modern színmű hőse lenne, biztosan egy világraszóló tivornyán vett részt. Még Jerry is, aki pedig ismerte New York-i korszakában, amikor a legbohémabb és a leggátlástalanabb volt, szóval még Jerry is elhűlt.

Amikor megszólalt izgatott suttogás jött csak ki a torkán.

– A kutyafáját!

– Ez a helyes kifejezés. A kutyafáját!

– Maga is azt látja, amit én?

– Azt

– Talán ágyba kellene bújtatnunk.

– És ott is kellene tartanunk.

– Amíg maga ágyba tuszkolja, és elmondja neki az esti mesét, én kimegyek, és veszek neki szódabikarbónát. Bár tudom, hogy az igazán nem lesz nagy segítség holnap, de talán valamicskét könnyebbít majd rajta.

Kay megvonta a vállát.

– Vegyen, ha gondolja, de nem lesz rá szüksége. Ez a legőrjítőbb Biffben. Ezek a hatalmas tivornyák meg sem kottyannak neki. Frissen és üdén ébred másnap, mint egy harmatos virágszál, és újabb kicsapongáson töri a tejét a fürdőszobában danolászva. Azt hiszem, valahol a nyirokrendszerében van a magyarázat. Jerry meg volt döbbenve. Valahogy úgy alakult hogy New Yorkban sohasem találkozott Biff-fel másnap reggel.

– Frissen, mint egy harmatos virágszál? – kérdezte hitetlenül, a székben heverő roncsot méregetve. – Úgy érti, semmi másnaposság? Semmi megbánás? Semmi jégtömlő a fejen? Semmi esküdözés, hogy soha többé? Semmi fogadalom, hogy az életben többé szájához nem emeli a poharat?

– Semmi. Megszakad a szívem. Ha legalább szenvedne, ahogy megérdemli, akkor el tudnám viselni. De nem szenved. Az ember úgy érzi, nincs igazság a földön. De azért csak menjen, és teljesítse jotékony küldetését, ha akarja.

Amikor Jerry visszatért, Biff már nem volt a szobában, feltehetően a hálóba távozott, Kay ült a helyén olyan arckifejezéssel, hogy az ember azt gondolta volna, elérkezett a világvége. Jerry szíve elfacsaradott, ahogy ránézett.

– Fel a fejjel – mondta gyengéd, vigasztaló hangon. – Tudom, hogy érez, de nem szabad hagynia, hogy ez az érzés eluralkodjon magán. Természetes, hogy a dolog megviselte. Egyetlen nővér sem szereti fivérét így látni. Ha én nővér volnék, én magam sem szeretném. De nem történt akkora baj, mint amekkora történhetett volna. Végül is visszatért a karámba, és nem egy börtöncellában végezte. Úgy tűnik, minden rendben van. A vigasztaló szavak azonban nem érték el a kellő hatást. Kay nem látszott osztozni Jerry derűlátásában. Ha valaki meg akarná tudni, mi a különbség egy optimista és egy pesszimista ember között, csak kettejükre kellene néznie, és megkapná a választ.

– Örülök, hogy így gondolja – mondta Kay. – Bárcsak én is így látnám! De mi történik, ha megint kiszabadul? A szerencséje nem tarthat örökké.

– Nem szabad megengedni, hogy kiszabaduljon.

– És hogyan tartja vissza? Azt kívánom, bárcsak lenne valami módszer arra, hogy a karámban tartsuk, ahogy maga nevezte, és ne engedjük szabadjára.

– Van ilyen módszer. Elveszem a nadrágját.

– Micsoda?!

– Mindig a legegyszerűbb módszer a legcélravezetőbb. A pantallója. Egyszerűen elpárolog. Ez majd itt tartja.

Kay egy pillanatig hallgatott

– Van benne valami – mondta egyetértően. – De nem történhet meg, hogy kivárja az alkalmat és ellopja a magáét?

– Nem leszek itt. Átköltözöm John bácsikámhoz, Putneyba. Nem fog nekem örülni, én sem neki, de nincs más választásom. Egy két napig talán kibírom John bácsikámat és ő is ki kell hogy bírjon engem. Csak elhatározás kérdése. Szóval a felállás a következő: én kiköltözöm, maga beköltözik. Én magammal viszem Biff ruháit Putneyba, maga meg elmegy a holmijáért a szállodába. Később magáért megyek, és elviszem ebédelni a Previtalihoz az Oxford Streetre – hadarta Jerry megnevezve London legkisebb és legolcsóbb éttermét. – Ebéd közben pedig mindent részletesen elmondok arról a tárgykörről, amelyet az imént érintettünk. Kérdés van?

– Nincs. Úgy látom, mindenre gondolt

– Én is azt hiszem.

– Hogy van Biff eleresztve nadrágokkal?

– Csak kettő van neki. Biff nem egy világfi. Különben meg azt mesélte, hogy lopva kellett elhagynia Párizst s csak azt hozta magával, ami rajta volt, aztán Londonban vett még egyet egy használtruha-kereskedőnél. Nem lesz nehéz az egész termést learatnia. Azt hiszem jobb, ha maga szedi össze. A maga járása finomabb mint az

enyém. Be tud úgy lopakodni a szobájába, hogy nem ébreszti fel?

– Azt hiszem, most órákig semmi sem ébreszti fel.

– No, akkor dologra. Miért néz úgy rám?

– Csak ittam a szavait és azon gondolkodtam, vajon mindig ilyen nagyszerű-e, mint most.

– Szinte mindig.

– Azon is eltűnődtem, vajon miért vigyorog, mint egy fakutya.

– Észrevette azt a kis bujkáló mosolyt? Henryre gondoltam, arra, hogy milyen meglepetés lesz, amikor majd magáért megy az édesanyjával, és rájön, hogy nincs otthon. Nem lennék meglepve, ha felhúzná a szemöldökét.

3.

De Henry Blake-Somerset szemöldökemelgetése már előző este lezajlott amikor – mivel édesanyja inkább a Maximban szeretett volna ebédelni, mint a Prunier-nél – Henry felhívta Kayt a Herald Tribune-i irodájában, hogy értesítse a helyszín változásáról, és közölték vele, hogy Kay Londonba távozott.

Szóval Henry szemöldöke ekkor igen magasra emelkedett, és már-már olyan szélsőséges szavakkal élt, amelyekkel egy követségi dolgozó csak élhet, mivel a hír megerősíteni látszott a gyanút, amelytől a leginkább tartott. Csak egyetlen olyan okot tudott elképzelni, amiért Kay Londonba utazhatott. Légyottja van azzal a Shoesmithszel. Visszaemlékezett arra az estére, amikor a lány megjelent lakásán Shoesmithszel. Olyan közvetlen, baráti viszony volt közöttük, mintha csak két matróz lettek volna, akik a partra mentek eltávozásra. Emlékezett arra a hihetetlen történetre, amelyet ez a

Shoesmith előadott, hogy milyen véletlenül találkoztak össze aznap a rendőrségen, meg hogy két éve nem látták egymást. Emlékezett Shoesmith alattomos telefonhívására. És nem felejtette el azt sem, hogy Shoesmitht ott találta Kay lakásán aznap, amikor a lányt egy ebéd alkalmával bemutatta az édesanyjának. Ez – úgy érezte – olyan helyzet amelyet nem tolerálhat többé, hanem igenis határozott cselekvésre kell elszánnia magát. Konfrontálnia kell Kayjel, méghozzá egyetlen perc késedelem nélkül. Eltökélt szándéka volt hogy úgy beszél Kayjel, mint egy erkölcscsősz, így aztán – miután értesítette a követséget hogy idegzsába miatt aznap sajnos nem mehet be – kávéja es dzsemje elfogyasztását követően sietve az Orlyra hajtott, hogy az első géppel Angliába repüljön.

Henry Blake-Somersetet othellói kétségek kínozták.

VIII. fejezet

Lord Tilbury, mint az szokása volt, aznap reggel is valamivel tíz óra előtt érkezett meg az irodájába, de szokásával ellentétben nem állt neki azonnal az előtte tornyosuló munkának. Egyszerűen képtelen volt erre koncentrálni. Lediktált egy-két levelet Gwendoline Gibbsnek, azután elküldte a lányt, és magára maradva az írómappán dobolt az ujjaival. Feszülten várta, hogy híreket kapjon Percy Pilbeamtől, és megtudja végre, mi történt Biff-fel előző este.

Egy örökkévalóságnak tűnő várakozás után megszólalt a telefon.

– Tilbury?

– Lord Tilbury beszél – mondta Lord Tilbury röviden és talán kissé indokolatlan nyomatékot adva az első szónak. Bármennyire is csodálta Pilbeam eszét és skrupulusmentességét, azt a fajta egyenlősdit, amelyet Percy mostanában megengedett magának, nehezen viselte. Néha úgy érezte, vészesen közeleg a nap, amikor egykori alkalmazottja George-nak fogja szólítani.

– Igen, Pilbeam, igen? Hírei vannak a számomra?

– Teljes kudarc – mondta Percy. Nem volt híve a köntörfalazásnak. – Valami nem stimmelt és nem tudom, hogy mi. Egyszerűen érthetetlen. Itt van nálam Murphy, és azt mondja, Christopher totálkáros volt, amikor elváltak, de éppen most hívtam fel Halsey Chamberst, és ő vette fel a kagylót. Tehát rendben hazaért. Minden pénzben lefogadtam volna, hogy a rendőrségen végzi – tette hozzá egy olyan ember komorságával a hangjában, aki tudja, hogy nem sikerült kétezer fonttal gyarapítania a bankszámláját, s tisztában van vele, hogy ennél nincsen szomorúbb, hacsak az

nem, amikor valakinek tíz millióval nem sikerül gyarapítania a bankszámláját.

Lord Tilbury, aki ez utóbbi kategóriába tartozott, mélységesen meg volt rendülve. Csak néhány perccel azután, hogy Percy egy barátságtalan „hát szóval így állunk" megjegyzéssel letette a kagylót, jutott el oda, hogy valamelyest megnyugodjon. De rendkívül levert és kedvetlen volt. Szüksége volt valakire, aki kihozza ebből a gödörből, s mint általában a férfiak ilyenkor, egy nő vigasztaló társaságára vágyott. Bár korábbi szándéka szerint amíg nem tart előbbre kissé az udvarlásban, nem akart olyan messzire menni, hogy meghívja Gwendoline Gibbset ebédre, ez a mostani azonban veszélyhelyzet volt. Felkelt a székből és kinyitotta az ajtót.

– Oh, Miss Gibbs.

– Igen, Lord Tilbury?

– Izé, azt akarom mondani… arra gondoltam… azt szeretném kérdezni, nem jönne-e el velem ebédelni. Gwendoline gyönyörű arca először felderült s ez reménnyel töltötte el Tilburyt de néhány pillanat múlva elkomorodott.

– Óh, Lord Tilbury, borzasztóan szívesen ebédelnék Önnel, de talán elfelejtette, hogy ma Mr. Llewellynt hívta meg ebédre?

Ha nem lettek volna hölgyek jelen a szobában, Lord Tilbury cifrát káromkodott volna, ahogy a régi regényekben mondják. A találkozó Llewellynnel teljesen kiment a fejéből.

– Azt mondta, a mai nap az egyetlen, amikor meg tudja oldani, mivel holnap Rómába utazik. Egy óra harmincra önért jön.

Meleg nap volt de Lord Tilbury megborzongott. Ha arra gondolt, hogy Ivory Llewellyn a Superba Llewellyn Film Vállalat képviseletében megérkezik a Tilbury Kiadóba, és azt kell látnia, hogy vendéglátója

egyszerűen, minden magyarázat nélkül elment, hát végigfutott a hátán a hideg. Nincs olyan reggeli, esti vagy vasárnapi újság, amelynek a tulajdonosa megengedhetné magának, hogy megsértse egy nagy hollywoodi stúdió reklámra szánt ezrek felett rendelkező elnökét. És azt is tudta, hogy Llewellyn érzékeny ember.

– Köszönöm, Miss Gibbs – mondta hálásan –, köszönöm, hogy eszembe juttatta. Talán egy más alkalommal?

– Oh, hogyne, Lord Tilbury.

– El is felejtettem megkérdezni, hogy érzi magát ma. Tegnap volt egy kis fejfájása. Elmúlt már, remélem.

– Oh, hogyne Lord Tilbury.

– És hogy mint van az Ezüst Díjas Földalatti Vacoktúró?

– Ki? – kérdezte bárgyún Gwendoline. Lázasan kutatott az agyában, már ami neki volt. – Á, Megrágra gondol!

– Megrág?

– Megrágnak hívom, az a másik név túl hosszú volt.

– Persze, hát hogyne. Nagyon helyesen.

Visszatérve az irodájába Lord Tilbury inkább feldobottnak mint letörtnek érezte magát, noha nem örült, hogy ebédjét nem szíve hölgyével, hanem egy film-mágnással kell elköltenie, aki ráadásul minden találkozásuk alkalmával halálra untatta. Úgy találta, hogy előbbre jutott a turbékolásban. Adott már a lánynak virágot, csokoládét és egy boxert – bár nem bánta volna, na a lány nem hívja Megrágnak a kutyát –, s most még ebédre is meghívta. Nem jutott eszébe semmi – a lánykérésen kívül –, amit egy férfi még tehetne egy nőért.

Imigyen morfondírozott és azt kívánta, bárcsak megszólalna a telefon, és Llewellyn hívná azzal a hírrel, hogy legnagyobb sajnálatára nem tud megjelenni az

ebéden, amikor a telefon valóban megszólalt. A hívó azonban nem Llewellyn volt, aki e pillanatban éppen fürdőt vett Savoy-beli lakosztályának fürdőszobájában, hogy a Tilbury ebéden friss és üde legyen, hanem Percy Pilbeam, aki meglehetősen izgatottnak tűnt

– Tilbury?

– Lord Tilbury beszél.

– Beszélgettem Murphyvel, Tilbury. Éppen most ment el.

Lord Tilbury Ohmjában túltengett a közöny. Murphy elvesztette értékét Tilbury szemében, és alig volt valami, ami Lord Tilburyt e pillanatban kevésbe érdekelte volna, mint ő.

– És tudja, mit mondott? Azt mondja, hogy beszélt egy amerikai újságíróval, aki azt mondta, hogy a maga fivére tisztára lökött volt. Nem akarja megtámadni a végrendeletet azon az alapon, hogy a testvére nem volt beszámítható?

– Természetesen ez volt az első dolog, ami annak idején eszembe jutott. Konzultáltam róla az ügyvédemmel, aki azonban nem javasolta ezt a megoldást. Szerinte nincs rá bizonyíték.

– De lesz, csak hallgassa meg, mit mondott Murphy barátja.

Eddig a pontig Lord Tilbury hangja hidegen elutasító volt. Volt valami irritáló abban, ahogy Percy Pilbeam a telefonon beszélt. Valami fesztelen közvetlenség, amitől az az érzése támadt, hogy felfelé való gátlástalan törekvése miatt megérdemelné a fickó, hogy leszállítsák a magas lóról. De az utolsó mondat elhangzásakor azonnal elhagyta a kemény, elítélő gondolatokat. Az a vélemény vált benne uralkodóvá, hogy Percy a legnagyobb reményekre jogosító, tiszteletre méltó fiatalember. Marta a lelkiismeret-furdalás, amiért valaha

is kritizálta magában ezt a csodálatra méltó magánnyomozót.

– Igen, Pilbeam? Nos? Folytassa, Pilbeam!

– Mit mond, Tilbury? Beszéljen hangosabban. Ne motyogjon!

– Mit mondott Murphynek a barátja?

– Billingsleynek hívják az illetőt.

– Kit érdekel a neve!

– A Timesnál, vagy a Newsweeknél dolgozik. A szerkesztője megbízta, hogy menjen és készítsen interjút a maga bátyjával. Ő meg írt az ön bátyjának, és időpontot kért. Meg is kapta a választ. A fivére levele piros krétával volt írva.

– Mivel?

– Piros krétával. És minden szót kékkel körülrajzolt. Mint Hyman Kaplan.

– Tessék?

– Nem érdekes. Szóval a fivére meghívta Billigsleyt ebédre, és amikor odament, azt mondta neki, hogy visszafelé fognak ebédelni.

Ekkor Lord Tilbury ismét csak visszakérdezett. A dolog nagyon felizgatta.

– Azt mondta a fivére, hogy ez egy kísérlet, amit már régen szeretett volna kipróbálni, mert szerinte az emberek csak egy sablont követnek ebédeléskor. Kávéval és szivarral kezdték, és visszafelé haladtak. Portóit ittak, csokoládékrémet ettek, bárányfasírtot ettek sült krumplival és főtt spárgával, azután aperitiffel és Martini koktéllal fejeztek be. Billingsley szerint nem volt akármilyen élmény. Ebéd után el akarta készíteni az interjút az öreg legénnyel, azaz bocsánat az ön néhai bátyjával, de a vén bolond – azaz bocsánat az ön néhai fivére csak gramofonlemezeket volt hajlandó hallgatni, és amikor Billingsley megszólalt, ráüvöltött, hogy fogja be a száját. Ott ült harmadik koktélját kortyolgatva,

képpofára ette a ráksalátát és lemezeket hallgatott. Leginkább Dorothy Shayt szerette. A hegyvidéki lányt tizenhatszor játszotta le, akkor is azt hallgatta, amikor Billingsley elment. Lord Tilbury kezében remegett a kagyló. Mindig is reménykedett, de ilyen jó hírre igazán nem számított.

– Jóságos ég, Pilbeam! Ha ezt a mesét előadjuk a bíróságon…

– Pontosan erre gondoltam magam is. És van még valami. A báránypasírt közben az Ön fivére elmesélte, hogy Charles Fort tanítványa.

– Ki az a Charles Fort?

– Úgy érti, ki volt. Mert már meghalt. Most nincs időm elmesélni, de biztosan van lexikon az irodájában. Nézze meg. Szóval ez a helyzet Tilbury, öreg fiú. Menjen, adja elő a bizonyítékait Christophernek, és nézze meg, hogyan omlik össze. A címe Halsey Chambers 3, Halsey Court.

Lord Tilbury mély lélegzetet vett.

– Azonnal megyek és meglátogatom.

2.

Amikor Putneyból visszatért, ahol biztonságba helyezte bőröndjét értékes tartalmával együtt és bekukkantott Halsey Chambersbe, hogy lássa, hogyan boldogul Biff, Jerry lenyűgözőnek találta az elé táruló látványt. Kay jóslatát, hogy bátyja frissen és üdén fog magához térni kómaszerű álmából, Jerry tulajdonképpen a költői képzelet szüleményének tartotta, de elég volt egy pillantást vetnie barátjára, hogy rájöjjön, Kay egyáltalán nem túlzott. A szeme körül éktelenkedő színes karikától eltekintve a fiúval semmi gond nem volt. Csak egy különlegesen friss és különlegesen harmatos virágszál

lett volna jobb formában nála. Pizsamában és köntösben volt és olyan szívélyességgel üdvözölte Jerryt, amelyet egy mégoly eltökélt bornemissza is csak nagy nehézségek árán tudott volna túlszárnyalni. Mint aki egész életében csak limonádét ivott akárcsak Percy Pilbeam édesapja.

– Szervusz Jerry, öregfiú – süvöltötte élénken. – El nem tudtam képzelni mi van veled. Hol voltál?

– Elugrottam Putneyba.

– Azt a helyet nem ismerem. Hol van?

– Egy külvárosi kerület a folyó mentén. A nagybátyám lakik ott. Néhány napra hozzáköltözöm, Kay meg idejön. A helyszínen akar lenni, hogy szemmel tartson. Szerinte feltétlenül szükséged van az asszonyi gondoskodásra.

Biff elnézően nevetett

– Nahát ezek a lányok! Mindenből olyan nagy ügyet csinálnak.

– Nana, azt igazán nem mondhatod, hogy a ma reggeli megjelenésed nem adott okot ijedségre és csüggedésre. Magam is azért jöttem, hogy megnézzem, élsz-e még.

– Még idejében érkeztél. Éppen el akartam menni itthonról.

– Talán csak nem?

– De, Lindát akarom meglátogatni, hogy kiengeszteljem.

– Miért összevesztetek? Szinte éreztem, hallatszott a hangján, mikor telefonon beszéltem vele. Megtalált az Árgusnál?

– Meg. És a fejemhez vágott egy-két dolgot, ami határozottan sértette érzékenységemet. Már meséltem neked arról a hajlamáról, hogy ha megbolygatják, olyan lesz, mint a robbanóanyag. Telefonbeszélgetésünk alkalmával az a benyomásom támadt, hogy az eljegyzés

le van fújva, és felőle akár kútba is ugorhatok. De ne aggódj, öregem, ne hullass könnyeket, rendbe hozom a dolgokat. Erre kivédhetetlen módszerem van. Emlékszel, hogy mit tanácsoltam neked Kayjel kapcsolatban? Tudod, az a bizonyos átöleléses és csókolásos módszer! Tényleg, nálad hogy vált be?

– Nem volt módom kipróbálni. Megzavartál minket.

– Hát ez kár. Igazán jobban megválaszthattam volna a hazatérésem időpontját

– Ha már itt tartunk, áruld el, hogy kerültél olyan állapotba?

– Nem lehetett megúszni a dolgot. Egy nemzetközi kémmel töltöttem az estét.

– Biff te még mindig részeg vagy!

– Szó sincs róla! Percy Pilbeam intézte a dolgot. Ezért telefonált. A Scotland Yardtól egyáltalán nem távolálló körök kérték fel, hogy kerítsen valakit, aki hajlandó együtt inni ezzel az ügynökkel és kiszedni a titkait, Percy pedig rám gondolt. Már éppen vissza akartam utasítani a megbízást, hiszen megígértem Lindának, hogy nem nyúlok a léhez, akkor egyszercsak odatelefonált és utána már nem tartottam magamra kötelezőnek az ígéretemet, így aztán elfogadtam a munkát annál is inkább, mert a jelenlegi árfolyamon száznegyven dollár nézett ki nekem belőle.

– Mit kellett ezért cserébe tenned?

– Már mondtam. El kellett mennem mulatni ezzel a kémmel. Többet nem mondhatok, mert azok a nagykutyák odafönt nem örülnének, ha kiteregetném a részleteket. Nekünk, akik a Yardnak dolgozunk, diszkrétnek kell lennünk. Maradjunk csak ennyiben. Szóval ez a nemzetközi fazon meg én nagy ivászatot rendeztünk a Fleet Street-i Rózsa és Koronában, és hát mi tagadás, én jól eláztam, de annak a kalandornak az egész meg se kottyant. Elárulok neked valamit öregfiú,

ami jól jöhet még életed folyamán. Soha ne igyál együtt nemzetközi kémekkel, mert nagy szélhámosok. Az én ismerősöm olyan józanul fejezte be az estét, mint egy frissen született csecsemő, már amennyire persze én ezt meg tudtam ítélni. Mert azt el kell ismernem, hogy együttlétünk második felében kis ködfelhőn át szemléltem, de amennyire visszaemlékszem, józan és rendezett külsejű volt. A fickó Murphynek hívatja magát de Scodand Yard-i körökben köztudott, hogy az igazi neve Ivanovics vagy Molotov. Kedves fickó. Bélyeget gyűjt.

– Tőle van a monoklid?

– Dehogy! Hová gondolsz? A legnagyobb barátságban váltunk el. Elmeseltem neki Linda különös viselkedését, ő meg mesélt a bélyegeiről. A monokli jóval későbbről származik. Akkor szereztem, amikor hazafelé tartva beléptem Halsey Courtba. Azt nem tudnám elmondani, nogy pontosan mi is történt, de azt tudom, hogy rettenetesen összeverekedtem valakivel, vagy valakikkel. Csak nagyon homályosan emlékszem. Tudod hogy van az, amikor az ember nemzetközi kémekkel cimborál és iddogál, az ember emlékezete valahogy kissé elhomályosul.

Jerry elgondolta, mi minden történhetett volna, és a háta is borsózott belé.

– Le is tartóztathattak volna.

– Ez később bennem is felmerült. Nagyon nagy szerencse, hogy nem került rá sor. Az ember úgy érzi van egy tartomány, ahonnan vigyáznak reá. De eredetileg arról beszéltünk, hogyan békítem majd ki Lindát. Nos, elvonszolom valamely kevéssé frekventált helyre, jó alaposan megcsókolom, és minden meg lesz bocsátva.

– Azt hiszed?

– Biztos vagyok benne. Te miért kételkedsz?

– Mert az lebeg előttem, ahogyan a telefonban beszélt.

– Ja, az? Ne foglalkozz vele. A lányok félig sem gondolják olyan komolyan, mint ahogy a kagylóval a kezükben mondják. Az az eszköz az agyukra megy, és mindent kimondanak, ami csak az eszükbe jut. Azóta bizonyára a megbánás keserű könnyeit hullatja a kisasszony. Most pedig, ha megbocsátsz, Jerry, öregfiú, felöltözöm és a dolgom után nézek. Semmi sem lehet szórakoztatóbb, mint egy régi baráttal cseverészni, de…

Hirtelen elhallgatott A telefon szólalt meg. Felkelt és fogadjunk, hogy Linda lesz az felkiáltással kiment az előszobába.

– Halló – mondta. – Igen, az beszél… Ki?… Természetesen, ha óhajtja… Hol van most?… A Barribault-ban? Akkor gyorsan ideér, ami annál is fontosabb, mert hamarosan el kell mennem itthonról… Rendben. Akkor várom. A jó öreg Tilbury volt az – mondta visszatérve Jerryhez. – Azt mondja, beszélni akar velem. Feltételezhetően néhai Edmund Biffen Pyke testamentuma lesz a téma. Semmi más nem jut eszembe, ami mindkettőnk számára érdekes lehet.

– Akarod, hogy elmenjek?

– Ne is álmodj róla.

– Nem fogok zavarni?

– Ellenkezőleg, erkölcsi támaszt nyújtasz majd nekem. Ismer téged?

– Nem hinném. Soha sem találkoztunk. A Borsos Históriák szerkesztői nem sokat forgolódhatnak a nagyfőnök körül. De nincs kizárva persze, hogy esetleg látott már.

– Lényegtelen. Úgysem emlékezne rád. Olyan mindennapi, jelentéktelen tucat arcod van, amely nem hagy maradandó benyomást a szemlélőben. Úgy fogsz szerepelni a megbeszélésen, mint az ügyvédem, aki az

érdekeim felett őrködik. Amikor Tilbury megérkezik, illeszd össze az ujjaid hegyét, és jó sokat szipákoljál. Ha sérteget, vegyél fel jogászi ábrázatot, és beszélj a tanúk előtt történő becsületsértés következményeiről. Ha pedig megvadulna, rúgd oldalba. Ah! – mondta Biff, amikor megszólalt a csengő. – Ha nem tévedek Watson, ügyfelünk megérkezett.

Valóban Lord Tilbury volt az, akinek hüvelykujja rátapadt a csengő gombjára, és egyre csak nyomta, mivel türelmetlen hangulatban volt aznap. A legnagyobb önbizalommal tekintett beszélgetésük elé. Megfélemlített beosztottjainak alázatos hajlongása az évek során azt a szilárd meggyőződést alakította ki benne, hogy megvan benne a mások befolyásolásának képessége, hát még ha az a más egy ilyen kis mitugrász, mint ez a Christopher. Biztos volt benne, hogy nem kell sok, és ez a Biff is úgy hajlong majd előtte, mint sok más korosztályabeli fiatal.

Volt valami félelmetes abban, ahogy Lord Tilbury bemasírozott a szobába. Ha lett volna nála egy transzparens: Reszkessetek, mert itt jön Báró Tilbury!, az talán még rátehetett volna egy lapáttal, de ez nem biztos.

– Jó reggelt! – mondta fenyegetően.

– Jó reggelt! – válaszolta Biff. Azután, mivel észrevette, hogy látogatója kérdő tekintettel néz Jerryre, hozzátette – Az ügyvédem. Mr. Henderson a Henderson, Henderson, Henderson, Henderson és Henderson-tól. Az év, amikor a cég alapíttatott, igen termékeny volt a Hendersonok számára. Eléggé bőven termettek akkoriban. Nos, Tilbury, édes öregem, tegye le magát. Mivel kínálhatom meg?

Lord Tilbury összeráncolta a homlokát.

– Nem udvariassági vizitre jöttem.

– Hanem üzleti ügyben jár?

– Pontosan.

– Akkor, vigyázat, Mr. Henderson.

– Igen figyelek – mondta Jerry.

Lord Tilbury lihegett. Nem ismerte jól Biffet de soha sem szerette. Ebben a percben pedig egyenesen ki nem állhatta. Biff jogi képviselője sem tett rá kedvező benyomást. Úgy döntött amennyire csak lehetséges, levegőnek nézi az ügyvédet.

– Azzal kezdem – mondta Biff felé fordulva –, hogy beszéltem a bátyám New York-i jogi képviselőivel.

– És hogy vannak?

– Tájékoztattak a végrendeletben foglalt feltételekről. Azért jöttem, hogy megbeszéljük ezeket a feltételeket.

– Soha jobbkor. Mr. Henderson és én is éppen erről beszélgettünk. Mi nyomja a szívét? Valami talán nem tetszik a végrendeletben?

– Meg fogom támadni és érvényteleníttetem.

– Hát ezt felejtse el, Tilbury. Nem érhet el semmit. Mi a véleménye Mr. Henderson?

Jerry összeillesztette ujjhegyeit.

– Milyen alapon kívánja megtámadni a végrendeletet Lord Tilbury?

– Azon az alapon, hogy a bátyám nem volt beszámítható, és így alkalmatlan volt a végrendelet megalkotására.

– Ha a nem beszámítható és alkalmatlan azt jelenti, amire gondolok – mondta Biff –, akkor nincs esélye. Hogyan értelmezi a nem beszámítható és nem alkalmas jelzőket, Mr. Henderson?

– Számomra ez azt jelenti, hogy Lord Tilbury szerint, a néhai Mr. Pyke…..

– Őrült volt?

– Elmebeteg volt.

– Ez a megfelelő jogi terminus, ugye? Köszönöm, Mr. Henderson. És tedd már össze az ujjaidat – súgta még oda, mivel Jerry e tekintetben kissé lazítani látszott. –

Nem állítom – folytatta –, hogy Edmund Biffen Pyke ne lett volna kissé excentrikus bizonyos tekintetben, de teljesen normális volt. Sohasem volt zavarodott.

– Vannak bizonyítékaim.

– Halljuk.

– Vörös krétával írt leveleket, komoly üzleti levelezésben. És visszafelé ebédelt.

– Ezt nem értem.

Lord Tilbury röviden ismertette a Times munkatársának, Mr. Billingsleynek az esetét, de Biff egy kézlegyintéssel intézte el a történetet.

– Ez nem jelent semmit. Van még más is?

– Igen. Charles Fort tanítványa volt.

– Charles kinek a tanítványa?

– Charles Fortnak.

– Sohasem hallottam róla. Maga tudja, ki az a Charles Fort, Mr. Henderson?

– Amerikai író volt, számos könyvet írt.

– Na látja. Ezek az ügyvédek mindent tudnak. És hogy kerül ez a Fort a képbe? Miért mondja Tilbury olyan jelentőségteljesen, hogy Charles Fort tanítványa volt, mintha ez valami bűn lenne?

– Nos, Fort tanai kissé furcsák voltak. Azt tartotta, hogy az ég valamely zselés massza, amelyben a csillagok lyukak, ezért jut át rajtuk a fény. Gyakran óvta a repülőket attól, hogy belerepüljenek ebbe a zselébe.

– Nagyon is ésszerű. Még jól összekenték volna magukat.

– Azt is vallotta, hogy az olyan misztikus eltűnések, mint pl. Judge Carteré és Dorothy Arnoldé oka az volt, hogy valamely, e zselében lakozó erő magához szippantotta őket. Ez persze csak egy ötlet volt a részéről, de nagyon sokan tartották őt ezért excentrikusnak.

Lord Tilbury horkantása úgy hallatszott, mintha megszólalt volna az utolsó idők trombitája.

– Excentrikus! Őrült volt, félkegyelmű, és bátyám is olyan volt, mint ő.

– Mi a véleménye, Mr. Henderson?

Jerry ujjai összepréselődtek, mintha ragasztóba mártotta volna őket, és olyan öntudatosat szippantott, mintha betéve és oda-vissza tudná a Cke és Littleton-t*.

* Sir Thomas L. /1407-81/, angol jogtudós

– Nem értek egyet. Az excentrikus még nem azonos az őrülttel. Charles Fort követői között olyan nagyságok is voltak, mint Alexander Woolcott és Theodore Dreiser. Ha az esküdtek ezt meghallják, nehéz lesz őket rávenni arra, hogy Mr. Pyke-ot végrendelkezésre alkalmatlannak ítéljék pusztán azért mert hitt Fort tanaiban.

– Jól beszélt Mr. Henderson, és az összes Hendersonnak eldicsekedhet vele, hogy megdicsértem. Nos, mit mond erre, Tilbury, öreg fiú? Ez kissé keresztbehúzza a számításait nemdebár? Vagy nem úgy látja?

Lord Tilbury nem úgy látta.

– Látom, nincs értelme ezt a társalgást tovább folytatni – mondta. – Csak annyit kívánok még megjegyezni, hajlandó vagyok peren kívüli megegyezést kötni.

– Amennyiben?

– Az ilyesmit jobb elrendezni magunk között. Ha beleegyezik, hogy fele-fele alapon elosztja a pénzt kettőnk között, nem megyek perre. Amennyiben ezt nem teszi meg,, megtámadom a végrendeletet még ha az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságáig is kell mennem érte. Adok magának időt hogy végiggondolja a

dolgot Jó reggelt, uraim! – mondta Lord Tilbury, és méltóságteljesen elvonult.

3.

A szobában melyet otthagyott, a megérdemelt győzelem levegője érződött. Biff szerint jó ügyért harcoltak, és a sötétség erőinek megadták a magukét: ezen elrágódhatnak kissé a szabadidejükben. Különös elismeréssel nyilatkozott ügyvédje, Mr. Henderson szerepéről.

– Fantasztikus voltál, Jerry, öregfiú. Nem tudom, mit csináltam volna nélküled. Általában eléggé merész vagyok, de ezúttal könnyen megijedhettem volna Tilbury haragjától, ha egymagamban kell szembenéznem vele. Nagyon kemény fickó. Amikor eljegyeztük egymást Lindával, néhányszor együtt ebédeltünk wimbledoni házában, és minden alkalommal megfélemlített. Biztos a munkájával jár, hogy ilyen félelmetesnek kell látszania. Remélem, igazad van abban, hogy nincs esélye, ha megtámadja a végrendeletet.

Jerry megnyugtató választ adott

– Szinte biztos, hogy nem teszi meg. Nem nyerhetné meg a pert ilyen bizonyítékokkal. Egyáltalán nem kell aggódnod, legfeljebb a vagyonkezelő miatt.

– Az meg aztán egyáltalán nem aggaszt.

– Engem sem…. most már.

– Gondolod, hogy ezt is kipipálhatjuk?

– Biztos vagyok benne.

Biff ragyogott

– Nagyon jó tudni, hogy ennyire bízol bennem, Jerry. Attól tartottam, hogy a tegnap este után esetleg kételyeid támadhatnak. Mi tagadás, tegnap kissé

eljátszottam a bizalmadat De ez többé nem fog előfordulni.

– Tudom, hogy nem.

– Köszönöm, Jerry, öregfiú, köszönöm. Nem is tudod, mit jelent a számomra a bizalmad. Ezek után könnyű szívvel indulok el, hogy Lindával találkozzam – azzal Biff bevonult a hálószobájába.

Mintegy három perc múlva ismét megjelent. Arcán zavart kifejezés ült. Úgy festett mint egy daxli, amelyik azon töpreng, vajon hová ásta el a velős-csontot.

– Tudom, hogy rendkívül furcsán hangzik, amit mondok, Jerry, öregfiú, de nem találom a nadrágomat.

– A nadrágodat? Ja, a nadrágodat. El is felejtettem szólni. Elvittem magammal Putney-ba.

– Hogy… mit csináltál?

– Kay kissé aggódott, hogy mi történhet még veled, ezért aztán azt javasoltam, hogy vegyük el tőled a nadrágodat, amit Kay igen jó ötletnek tartott. Megegyeztünk, hogy mindketten sokkal nyugodtabbak leszünk, ha tudjuk, hogy biztonságban vagy a Halsey Chambers-ben, és nem mászkálsz szabadon Londonban. Születésed napján visszakapod. Szép születésnapi ajándék lesz.

– De nekem találkoznom kell Lindávall

– Linda meglesz még, amikor visszatérsz az emberi nyájba.

Biff arcán látszott, hogy érzések egész skálája játszódik le benne. Az első másodpercekben dermedt hitetlenség uralkodott rajta, majd ez átadta helyét a jogos felháborodás kifejeződésének. Előző esti kalandjának okán csak egyik szeme szórt villámokat, de olyan alapossággal, mintha mindkettő tette volna.

– És te még barátnak nevezed magad! – mondta keserűen.

– Méghozzá a legjobb barátnak, aki csak volt neked valaha. Ezt majd magad is belátod, ha józanul végiggondolod a dolgot. Saját magadtól mentelek meg, és ha úgy tekintesz rám, mint őrangyalodra, hát nem tévedsz sokat. Nem mintha köszönetet várnék.

– Hát azt aztán nem is kapnál.

– Magam is ettől tartottam. Na, mennem kell. Felveszem Kayt, és elviszem ebédelni. Üzensz neki valamit? Biff néhány másodpercig igen erős szavakat használt. Annak ellenére, hogy Jerry biztosította, az ötlet tőle származik, Biff meggyőződése volt, hogy az értelmi szerző Kay volt, és Jerry csak a végrehajtó szerepét játszotta. E meggyőződésének hangot is adott, méghozzá olyan kifejezések kíséretében, amelyeket nem volna szabad egy fivérnek a húgára alkalmaznia.

– Értem – bólintott Jerry. – Szóval csókjaidat küldöd.

4.

Jerry mögött becsukódott az ajtó, és Biff néhány másodpercig mozdulatlanul állt, mintha egy olyan festőnek állna modellt, akinek leghőbb vágya, hogy vásznán megörökítsen egy köntösbe öltözött, monoklis, daxliszerű fiatalembert. Az önsajnálat hulláma öntötte el Biffet és nem sok hiányzott hozzá, hogy összeroskadjon és zokogni kezdjen. Annyira életbevágóan fontos lett volna, hogy megkeresse Lindát, beszéljen vele és kiengesztelje, még mielőtt a jelenlegi állapot annyira megszilárdul, hogy már helyrehozhatatlanná válik. Ekkor eszébe ötlöttek a Cohen fivérek, és ettől halvány reménysugár törte át az őt körülvevő sötét éjszakát, mint mikor a vándor hosszú órák magányos vándorlása után megpillantja a falu fogadójának ablakaiban villanó lámpafényt.

A Cohen fivérek, mint ismeretes, konfekcióüzletüket a Covent Garden közelében nyitották meg annak idején, és azzal büszkélkednek, hogy igen rövid idő alatt képesek bárkinek bármilyen, kívánsága szerinti ruhaneműt szállítani. Az irányításuk alatt álló intézmény a Mekkája azoknak, akik ruházati szempontból valamilyen ok következtében hirtelen hiányt szenvednek, legyenek akár Afrika kutatók, akiknek az utolsó trópusi sisakja is elhasználódott vagy kormányhivatalnokok, akiknek távol keleti küldetésükhöz új indiai övsálra van szükségük, vagy pusztán vacsorameghívottak, akiknek sürgősen szmoking kell. Biff első útja Londonban hozzájuk vezetett, hiszen Párizsból csomag nélkül kellett eljönnie. Most eszébe jutott ez a látogatás, és ezzel együtt az a gondolat is, hogy azok, akik személye ellen ezt a merényletet kiterveltek, a végén maguk fognak bárgyú arcot vágni. Ahogy a telefonhoz sietett és feltárcsázta Cohenék számát, gondolatait az alábbi rövid mondatban lehetett volna összefoglalni: Egy okos emberrel nem lehet kibabrálni!

A Cohen fivérek lenyűgözően kedvesek voltak. Olyan lelkesen vették fel a rendelését, mintha már hónapok óta nem lett volna kuncsaftjuk. Amennyiben gatyára van szüksége és elárulja a derékbőségét, a gatya olyan gyorsan a lakásán lesz, amilyen gyorsan csak Mr. Scarborough, a kézbesítő egy taxin odaérhet. És valóban elképzelhetetlenül rövid időn belül megszólalt a kapucsengő és Biff a bejárati ajtóhoz szökellve a küszöbön talált egy igen jólöltözött fiatalembert kezében csomaggal.

– Mr. Christopher?

– Úgy van.

– A nevem Scarborough.

– Már vártam magát – így Biff. – Jöjjön be gyorsan, Scarborough, öregfiú, és na van kedve egy gyors italhoz, keverhet magának egyet ott az italszekrénynél.

A Cohen fivérek megrendelői között jó néhány gróf és herceg akadt, hiszen gyakorta előfordult, hogy szükségük volt egy-egy hermelinszélű palástra, melyet a parlamenti ülésszak megnyitásán kellett viselniük, vagy egy-egy ruhadarabra, mely alkalmassá teszi viselőjét az Ascotban fenntartott királyi páholyban való megjelenésre. S ezen arisztokrata kuncsaftokról ragad valamicske a személyzetre is. Nos, Mr. Scarborough-ra olyan sok ragadt hogy akár egy tehetős márki vagy egy igen tiszteletremeltó báró fiának is elment volna. Szőke fiatalember volt, kis bajuszt viselt – amely egyébként a bajusz-rajongó Percy Pilbeamet igencsak érdekelte volna –, és a legelegánsabb BBC-angolt beszélte.

– Köszönöm, nem italozom – mondta olyan hangon, amelyet a legképzettebb bemondó is megirigyelhetett volna. – Mi a cégnél legalább olyan szigorú megszorításokkal élünk, mint a rendőrök szolgálatban. Ez persze csak íratlan szabály, de mindnyájan ehhez tartjuk magunkat. Tudja, a tradíció. Ön rendelt gatyát uram? Biff igenlő választ adott és azt is hozzá tehette volna, hogy minden más úr, aki gatya után sóvárgott, sóvárgásban elbújhatott volna az ő sóvárgása mellett.

– Itt vannak a „gatyák”. Az ön rendelése némi bizonytalanságot okozott a cégnél, mivel nem határozta meg konkrétan a kívánt „gatya” jellemzőit. Nálunk természetesen kapható rövid flanel, hosszú flanel, rövid szövet és hosszú szövet, nyári pamut és lenvászon. Mivel pillanatnyilag igen meleg az idő, az volt a közmegegyezés, hogy önnek bizonyára nyári pamut térdnadrág lesz a legmegfelelőbb.

Biff dülledt szemmel vizsgálta a csomag tartalmát, és a külső szemlélő bizonyára csalódást és bosszúságot vélt

volna felfedezni az arcán. Nagyon kiábrándító dolog követ kapni, amikor kenyeret kér az ember, de legalább ilyen kiábrándító, ha nadrág iránti kérelmünkre térdig érő pamutalsó a válasz.

– Mi a csuda ez? – kérdezte.

Mr. Scarborough azt válaszolta, gatya, mire Biff olyat horkantott, hogy horkantásban azonnal túlszárnyalta mesterét, Lord Tilburyt.

– Jóságos ég! Hát miért nem értenek angolul Angliában? – nyögte. – Amikor azt mondtam gatyát kérek, akkor arra gondoltam, amit maguk őslakosok nadrágnak hívnak.

Mr. Scarborough nyilvánvalóan viccesnek találta a helyzetet. A félreértés mosolyt csalt az ajkaira, amilyet azon nyomban bocsánatkérések özöne követett.

– Azonnal visszatérek a céghez, és kiküszöböljük a csorbát.

– Borzasztóan nagy kérés lenne a részemről, ha arra kérném, repüljön, mint az ágyúgolyó? Ugyanis randevúm van.

Mr. Scarborough megnyugtatta, hogy húsz percen belül visszatér, ha nem előbb, és meg is tartotta a szavát. És ezúttal Biff teljes elégedettségének adhatott hangot.

– Ez a beszéd! Ez aztán kitűnő! Azt kérem, meg azt. Ja, mielőtt elfelejtem, kérem egyelőre írják a számlámhoz. Pillanatnyilag nem vagyok túl jól eleresztve készpénzzel.

Mr. Scarborough elég jól fogadta a dolgot. Gyengéd együttérzés tükröződött az arcán, miközben visszacsomagolta a portékát. A legteljesebb megértéséről biztosította Biffet, azonban a leghatározottabban tudomására hozta, hogy cége nem hitelez. A kellemes modort sajnos nem tekintik készpénz-helyettesítő eszköznek. Ezek után távozott és

magával vitte a ruhaneműket is, Biff pedig visszasüllyedt a kétségbeesés mocsarába. Egy székbe roskadt, és úgy érezte magát, mint akit leütöttek, amikor megszólalt a telefon. Odavánszorgott, hogy felvegye a kagylót, és egy felejthetetlen hang süvöltött a fülébe.

– Mr. Christopher? Itt Lord Tilbury beszél. Csak azt akarom tudni, gondolkodott-e azon, amiről tárgyaltunk. Mit mondott?

Biff egy szót sem szólt. A hang, amelyet Lord Tilbury beszédnek gondolt, csak Biff zihálása volt. Hirtelen gondolata támadt, mint mikor a rózsa kivirul. Eltartott néhány pillanatig, amíg meg tudott szólalni.

– Igen – szólalt meg, mivel hallgatása jó néhány „ott van?”-t váltott ki a vonal másik végén. – Komolyan végiggondoltam a dolgot, és nagyon szeretnék önnel még egyszer beszélni. Át tudna ugrani?

– Természetesen. Azonnal ott leszek.

– Nos fiatalember? – mondta Lord Tilbury néhány perc múlva. – Örülök, hogy megjött az esze.

Biff nem figyelt rá. Tilbury derékbőségét és nadrágja hosszát méregette. Az utóbbit kielégítőnek találta, az előbbit pedig nem tartotta számottevően fontosnak, hiszen csak egy szíj kérdése az egész.

– Tilbury – mondta. – Rettenetesen ki vagyok borulva. Adja kölcsön a nadrágját.

IX. fejezet

Annak felfedezése, hogy Biff épségben visszatért Halsey Chambersbe és nem került rendőrkézre, Percy Pilbeamet úgy érintette, mint egy jól irányzott balegyenes, hiszen ez az ő cselszövésének totális kudarcát is jelentette egyben. Az Árgus Magánnyomozó Irodában gyorsan elterjedt a híre, hogy a főnök pocsék hangulatban van. Lena, a gyorsírólány figyelmeztette Marlene-t, a gyorsírólányt, hogy sötét tekintetre és éles szavakra számíthat, ha berendelik a belső irodába diktálásra. Mr. Jellaby pedig, a cég egyik képzett nyomozója, aki bemerészkedett Percyhez, hogy egy ügyben jelentést tegyen, arról panaszkodott, hogy leharapták a fejét. Spencer, a kifutófiú mindezt úgy aposztrofálta, mint dühöngő terrort.

És akkor Murphy mesélt Billingsby nevű barátjáról és annak Mr. Pyke-hoz fűződő kapcsolatáról, és Percy rájött, hogy még nincs minden veszve. Lelki egyensúlya teljes helyreállítását követően intézte második telefon-hívását a Tilbury Kiadóhoz. Visszaidézve emlékezetébe a régi időket, amikor ő maga is félelemmel vegyes bámulattal tekintett Lord Tilburyre, nem volt kétsége afelől, hogy Biff összeroppan majd a Lord domináns személyiségének erőteljes megnyilvánulásától. Minden rendben volt tehát, így amikor Spencer, a kifutófiú a szobájába lépett, hogy bejelentse az előszobában várakozó urat, barátságosan üdvözölte alkalmazottját, ami nem csekély megkönnyebbülést okozott a fiúnak, hiszen arra számított, hogy Mr. Jellabyéhoz hasonló bánásmódban lesz része.

– Az urat Mr. Christophernek hívják – jelentette Spencer, és Percy meglepetten pödörte meg bajuszát. El sem tudta képzelni, mi indokolhatja ezt a látogatást. Az

a lehetőség, hogy Biff a szolgálataiért járó negyven fontért jött, meg sem fordult a fejében, mivel ezirányú ígéretét teljesen elfelejtette. Egyébiránt általában hajlamos volt rá, hogy memóriája akadozzék olyan megállapodásokkal kapcsolatban, amelyeket nem foglaltak írásba, nem írtak alá és láttamoztak tanúk, valamint nem pecsételtek le a Somerset House-ban. Amikor Biffet bekísérték, akárcsak Jerry, Percy is elámult a fiatalember állapotán. A jobb szemén éktelenkedő duzzanattól eltekintve, valamint nem figyelembe véve azt a tényt, hogy egy egyáltalán nem rá illő nadrágot viselt, látogatója kétségtelenül friss és üde volt, annak dacára, hogy nem is olyan régen Murphyvel, a humán szeszpumpával volt találkozója. A hangja sem vallott arra, hogy nemrégen kalapkúrát vett.

– Helló, Pilbeam, öregfiú – búgta tiszta, zengő hangon, amelyben nyoma sem volt a repedtfazék-effektusnak. – Hogy megy a bolt?

Percy azt választotta, hogy az üzlet többé kevésbé a kívánalmaknak megfelelően megy, és megjegyezte, hogy mint látja, Biff megsebesült.

– Hogy történt?

– Ó, a szokásos, ez szinte elkerülhetetlen, ha az ember szórakozik.

– Értem. Erről jut eszembe, Lord Tilbury kérdezte tőlem a telefonszámát ma reggel. Felhívta?

– Nem csak hogy felhívott, de személyesen is meglátogatott. A néhai Edmund Biffen Pyke végrendeletéről kívánt tárgyalni velem.

– Úgy. És mit mondott?

– Azt mondta, megtámadja a végrendeletet azon az alapon, hogy az öregúr lökött volt. Természetesen a szemébe nevettem. Felvilágosítottam, hogy nincs esélye.

Percy a fejét ingatta, mint egy bölcs atya tette volna szeretett, de túlságosan impulzív gyermeke hallatán.

– Remélem, nem bánja, ha ezt mondom, de ebben nem vagyok olyan biztos. Egészen véletlenül összefutottam egy amerikai újságíróval, aki ismerte Mr. Pyke-ot. Abból, amit elmondott én bizony azt gondolnám. Lord Tilburynek igenis vannak esélyei. Említette a Lord Mr. Pyke-nak azt a furcsa szokását, hogy visszafelé ebédelt?

– Hogyne. Szerintem kitűnő ötlet.

– És Charles Fortot?

– Igen.

– És nem javasolt peren kívüli megegyezést?

– De.

– Nos, szerintem bölcsen tenné, ha elfogadná. Még mindig jobb, mint pereskedni.

– Frászt. Engem egyáltalán nem zavar a pereskedés. A perek jót tesznek az ember vérkeringésének. Tágítják a pórusokat és nem engedik elmeszesedni az artériát. Lord Tilburynek a leghalványabb esélye sem lenne a per megnyerésére. De miért érdekli ez ennyire?

– Nincs semmi különös oka, csak nem szeretném, ha olyan sok pénzt veszítene.

– Nem fogok. És ha már a témánál vagyunk, Pilbeam, öregfiú, a pénzemért jöttem.

Percy hunyorgott. Kezdett derengeni az emlékezetében, hogy volt valami megállapodás közöttük pénzről. Elhatározta, hogy rendíthetetlen lesz.

– Azt mondta, ha leitatom azt a nemzetközi kémet akkor negyven font üti a markomat a mai napon az irodájában. Szóval ma ma van, és itt vagyunk az irodájában. Elő a csekkfüzettel, Pilbeam.

Percy ismét hunyorgott mint mindig, amikor arra kérték, vegye elő a csekkfüzetét.

– Igen, valóban volt ilyen megállapodás. Megtudott valamit a fickótól?

Biff férfiasan őszinte volt. Nem alacsonyodott le odáig, hogy kibúvókat és kifogásokat keressen.

– A világon semmit. Figyelmeztettem, hogy nem biztos, hogy sikerül. Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy kihúzzak belőle valamit. Oroszországra tereltem a beszélgetést és csak úgy mellesleg megemlítenem, hogy biztos nagyon rossz lehet ott télen, amikor az ember orra kék lesz a hidegtől és ha megdörzsöli, a kezében marad. Azt válaszolta igen ez valószínűleg igen kellemetlen lehet. Ezután megkérdeztem tőle, milyen igazából Hruscsov, mire azt válaszolta, hogy még sohasem találkozott vele. Azt mondta, még életében nem volt Oroszországban, egyetlenegyszer hagyta el Angliát, akkor is csak egy napra, hogy Boulogne-ba utazzék. Ezek a nemzetközi kémek igen ravaszak. Tudnak titkot tartani. Ez sem adott ki semmit. Egész idő alatt bélyegekről mesélt.

– Bélyegekről?

– Igen, bélyeget gyűjt. Persze ez biztos csak álca.

– Hogyhogy?

– Használja az eszét, Pilbeam. Ha egy fickó elterjeszti magáról, hogy bélyeggyűjtő, akkor ezzel természetesen eltereli magáról a gyanút. Az ember az ilyet úgy kezeli, mint egy ártalmatlan pasast, akivel nem kell törődni. Ő pedig eközben terveket tervel és összesküvést esküszik. Átkozottul okosak ezek a nemzetközi kémek.

– Szóval nem tudott meg semmit?

– Hacsak az nem számít valaminek, hogy ez a fickó úgy szívja fel a lét mint egy porszívó. Szívókapacitása egyenesen elképesztő. Ilyet nem talál az ember még a New York-i Bleeknél sem. Ha esetleg nem tudná, ez az a hely, ahol az amerikai sajtó úri képviselői veszik

magukhoz a frissítőt. Azt hiszem, az orosz kémeket kifejezetten kiképzik az égetett szesz fogyasztására. Kora gyermekkoruktól fogva vodkán nevelkednek, így aztán nem csoda, hogy nincs az az alkoholmennyiség, ami egy ilyen Murphyt megrendítene. Én mondom magának, Pilbeam, én már rég kettőt láttam belőle és azt is csak homályosan, ennek a fickónak meg még az arca se égett. Rendkívüli módon csodálom ezért és szeretném jobban megismerni. Felvonja a szemöldökét Pilbeam? Nem tartja helyesnek? Megbotránkoztatja, hogy egy ilyen ember társaságát keresem? Egy ellenséges ügynökét aki minden további nélkül dinamitrudat dugna az Alsóház ülepe alá és felrobbantaná. És ugyan miért ne tenné? Csak jót tenne az urakkal.

Vagy azért mert nem szimpatizált ezzel a széles látókörű felfogással, vagy valami más okból Percy Pilbeam hangneme olyan ridegre változott, hogy azt még Henry Blake Somerset is megirigyelte volna.

– Vagyis az égadta világon semmit nem ért el.

– De ez nem az én hibám volt

– Lehetséges. Az adott körülmények között azonban nem várhatja el, hogy negyven fontot fizessek.

– Miért ötvenre akarja emelni?

– Nem fizetek magának egy árva garast sem.

Biff megtántorodott. Bal szeme, amelyet nem tett használhatatlanná az ellenséges hadművelet, a szörnyülködéstől és a hitetlenségtől kerekre tágult. New York-i és párizsi életvezetése megtanította arra, hogy embertársai néha tisztességtelennek minősíthetően viselkednek, de azt azért nem gondolta volna, hogy lehet enynyire tisztességtelenül is viselkedni.

– Nem fizet?

– Nem.

– De nekem szükségem van arra a pénzre.

– Arról igazán nem tehetek.

– Szóval, Jerrynek igaza volt – Biff teljesen ki volt akadva. – Azt mondta, hogy maga egy patkány, és mindent egybevetve azt gondolom, hogy ezt bóknak szánta.

– Spencer – mondta Percy, és megnyomott egy csengőt –, kísérje ki ezt az embert.

Biff nem vitatkozott. A bensőjében valami arra ösztökélte, hogy adja meg ennek a Pilbeamnek, ami jár neki mindazért amit elkövetett ellene, de rájött, hogy ez elkerülhetetlenül letartóztatáshoz vezetne. Alig szólalna meg a Christopher-Pilbeam mérkőzés utolsó menetére hívó gong, Percy máris riasztaná a rendőrséget és bármennyire utálta Percyt, és bármennyire szerette volna kiütni, ezért az élvezetért mégsem áldozott volna több millió dollárt. Akármilyen vadul tiltakozott volna ezen állítás ellen Kay húga, Biff néhanap tudott higgadtan viselkedni, és ez a mai ilyen nap volt. Összehúzta magát ami nem csekély merészségre vallott egy olyan bő nadrágban, mint amilyen Lord Tilburyé volt, hidegen végigmérte Pilbeamet és Spencert követve elhagyta a szobát. Percy ismét Mrs. F.G. Bostock házasságának problémáiba merült, amikor megszólalt a telefon.

– Pilbeam?

– Tilbury?

– Lord Tilbury beszél, a Halsey Chambers 3-ból. Furcsa, gondolta Percy. Azt hitte, Tilbury már régen eltávozott onnan.

– Hozzon nekem nadrágot Pilbeam.

– Micsoda?

– Nadrágot de gyorsan!

– Miért?

– Ne törődjön most ezzel – mondta. Lord Tilbury hangja kissé megbicsaklott – Ne kérdezősködjön, hanem hozza azt a nadrágot.

2.

Horatius volt az a költő, aki latinul – mivel az ő köreiben ezt a nyelvet beszélték – arra buzdított, hogy még a legemberpróbálóbb időkben is igyekezzék az ember megőrizni higgadtságát. Így fogalmazott: *Aequam memento rebus in arduis servare mentem** és az

**Ne feledd nyugodt lelkedet megőrizni a veszélyes helyzetekben! /Horatius: Carmina II.3./*

általános vélemény az, hogy tanácsa nagyon is helytálló volt. De filozófiai rendszerének e darabkáját nem tudta volna eladni Lord Tilburynek életének ezen a pontján, még akkor sem, ha egy teljes órán át próbálta volna győzködni őt. A báróban nyoma sem volt az ókori római sztoicizmusnak, miközben Percy Pilbeamre várakozott. Nem Percy volt az első, aki eszébe jutott azok közül, akikhez e kényes helyzetben segítségért fordulhatott. Első gondolata az volt, hogy felhívja Gwendoline Gibbset a Tilbury Kiadóban és megkéri, menjen el a Barribault-ba, válasszon ki egyet a nadrágjai közül és vigye el a Halsey Chambersbe. Aztán meggondolta magát, mert elképzelte, milyen hatással lenne ez a megbízás a róla Gwendoline-ban kialakult képre. Persze nincsen abban semmi degradáló és lealacsonyító, ha az ember elveszíti a nadrágját, különösen ha az erőszak eredményeként történik. De az a férfi aki ilyesminek esik áldozatul, mindenképpen nevetségessé válik, és Lord Tilbury irtózott attól, nogy egy bohózat szereplőjének bőrében jelenjen meg Gwendoline Gibbs előtt. Ha volt olyan

dolog, amiről úgy gondolta, megnyerheti vele a lány szerelmét, az a méltóság és fontosságának érzékeltetése volt. A lány a történtek hallatán pedig bizonyára nevetésben törne ki, és Lord Tilbury a legkevésbé sem vágyott arra, hogy Gwendoline az ő rovására nevessen.

Ezután arra gondolt hogy felhívja a lakáját Wimbledonban, és már tárcsázott, amikor eszébe ötlött hogy pillanatnyilag nincs lakája Wimbledonban. Az a szerencsétlen érzelemkitörés eltakarította a személyzetet a házából. Mrs. Bindley, a szakácsnő, Clara, a szobalány, Jane, a szolgálólány, Erb, a mindenesfiú, aki az evőeszközöket tisztította és egyéb teendőket látott el a ház körül és maga Willoughby, a lakáj egy emberként hagyták ott őt, és néztek más munka után. Úgy tűntek el, mint a tavalyi hó.

Megalázó helyzet volt ez olyasvalaki számára, akinek huszonhárom nadrágja van, és talán nem túlzás azt állítani, hogy Lord Tilbury dühöngött. Korábban voltak olyan rémálmai, amelyekben ehhez hasonló helyzetbe került, de azt álmában sem merte volna gondolni, hogy világos nappal sansculotte-á* változik, és egyszerűen

*Az 1789-es francia forradalom után a jakobinus diktatúra tömegbázisát képező kispolgárság (szó szerint: „nadrág nélküli”)

nem volt képes megbirkózni a szituációval. Már-már feladta a reményt, amikor a Borsos Históriák egyik példányának címlapjára esett a tekintete. Gurgulázás és horkantás közötti hang hagyta el Lord Tilbury torkát, amelyet akár Archimédesz heurékájának légúti variációjaként is értelmezhetnénk. Eszébe jutott Percy Pilbeam.

Vérnyomása, mely már-már vészesen megemelkedett, helyreállt. Agya, melyben vegyes érzelmek vihara dúlt nem lüktetett többé. Maga is meglepődött, hogy-hogy nem gondolt erre a megoldásra

már korábban. Nem értesíthette Gwendoline Gibbset, mert fontos volt számára, hogy a lány mit gondol felőle, nem küldhetett SOS jeleket a lakájnak, hiszen a fent említett praktikus okokból kifolyólag ilyennel nem rendelkezett. De Pilbeam elérhető volt és ami pedig Percy véleményének esetleges negatív irányú változását illette, ez egyáltalán nem érdekelte Tilburyt. Lehetséges, hogy korábbi alkalmazottja mulatságosnak fogja találni a helyzetet. Hát aztán, találja! Az ebből eredő következmények nem dúlták fel.

Harminc másodperc múlva a telefonnál állt és a fent már ismertetett párbeszéd zajlott le közte és Pilbeam között.

Ezt egy hosszabb várakozás követte, amitől vérnyomása ismét emelkedni, agya pedig lüktetni kezdett. Lord Tilbury olyan ember volt, aki hozzászokott ahhoz, hogy parancsait nemcsak egyszerűen teljesítik, hanem azon nyomban teljesítik. Amikor egy beosztottjának kiadta a tennivalót, elvárta, hogy az egy jumbo-jet sebességével intézkedjék, és bár Pilbeam már nem állt az alkalmazásában, még mindig beosztottjának tekintette. Megmondta Pilbeamnek, hogy igyekezzék, és Pilbeam nem igyekezett. Ez a késedelem felettébb irritálta Lord Tilburyt.

Végre megszólalt a csengő. Tilbury az ajtóhoz viharzott. Percy Pilbeam állt az ajtó előtt, és egy szép kis boxer volt vele, amely nem átallott ráugrani, már amennyire a póráz engedte, és az arcát nyalogatni, ahogy azt a boxerek szokták. Lord Tilbury ideges lett, és azt sem bánta, ha egy alárendeltje észreveszi ezt. Elhárítva a boxer szeretetének viharos megnyilvánulásait, türelmetlen és szigorú hangon szólalt meg.

– Mi tartott ilyen sokáig, Pilbeam?

Percy meglepődött és meg is sértődött kissé.

– Jöttem, amilyen gyorsan csak tudtam. El kellett mennem egészen Valley Fieldsig, hogy elhozzam Megrágot.

– Megrágot?

– Maga mondta, hogy hozzam el. A kutyát, amelyet Gwennek adott.

Lord Tilbury értetlenül meredt rá.

– Csak nem Miss Gibbsről beszél?

– Dehogynem. Ja, értem már mi a baj, hát persze, azon csodálkozik, hogy Gwennek hívom. Ő ugyanis az unokatestvérem.

Kár lenne tagadni, hogy ez az információ sokként hatott Lord Tilburyre. Igencsak sokkolta a dolog, annál is inkább, mivel éppen aznap reggel közölte vele a Barribault pincére, miközben felszolgálta neki a reggelit mennyire örül, hogy az unokahuga, Gwendoline nála dolgozhat. Lord Tilbury vonzalmának mélységét mi sem igazolja jobban, minthogy ezek a felfedezések nem csökkentették a lány iránti érzelmeit, bár mindegyik önmagában úgy hatott rá egy pillanatra, mint a mezítelen lábú táncosra az, ha sündisznóra lép. Ami őt illeti, a maga részéről igazán mindent elkövetett volna, hogy ne kelljen házassága révén rokonságba kerülnie Percy Pilbeammel, és hogy ne kelljen hátralévő életében Willie bácsinak szólítania idősb Mr. Pilbeamet, de ha egyszer mindez a kellemetlenség is benne van a pakliban, hát kénytelen kelletlen meg kell barátkoznia a gondolattal. Mindössze annyit köt majd ki, ha Gwendoline és ő a közös fészekben turbékolnak már, hogy sem a magánnyomozó, sem a szobapincér nem teheti be oda a lábát. Nem várják tárt kapuk a Pilbeameket akár a fiúról, akár az atyáról legyen is szó, és ez olyan stratégia lesz, amelyhez ragaszkodni fog.

– Ó – mondta hátrahőkölve Megrág, alias Ezüst Díjas Földalatti Vacoktúró egy újabb szeretetrohama elől. –

Tényleg? – és valami olyasfélét motyogott, hogy milyen kicsi a világ. – Pilbeam – mondta visszatérve a lényegi kérdéshez –, maga idióta, maga kapitális marhaságot csinált.

– Csak nem? – mondta Percy meggyőződés nélkül. Nem szerette, ha idiótának nevezik.

– Én nadrágot akartam. Nadrágot!

– Hát azt látom – mondta Percy. Rögtön észrevettem, ahogy beléptem, hogy nincs magán nadrág, csak azt nem tudtam, hogy miért.

Lord Tilbury arca lilára váltott mint rendesen, amikor megrohanták az érzelmek.

– Majd én megmondom magának, hogy miért. Az a senkiházi Christopher elvette a nadrágomat. Azzal fenyegetett, hogy tettleg bántalmaz, ha nem adom oda neki.

– Mire kellett neki a maga nadrágja? Csak nem nadrággyűjtő?

– A sajátját elvették tőle. Mielőtt elment felvilágosított. Azért vették el tőle, hogy ne keveredhessen bajba, és így megfoszthasson a jogos örökségemtől. A húga vitte el a nadrágot.

– Leleményes – mondta Percy Pilbeam, aki nem tagadta meg a dicséretet ha egyszer kiérdemelték. Átfutott az agyán, hogy ezek a Christopherek egy olyan család, akikkel bizony számolni kell. – És mit akar, mit tegyek?

Lord Tilbury türelmetlenül ciccegett Azt gondolta, igazán nyilvánvaló, hogy mit akar.

-Azt akarom, hogy menjen el a házamba és hozzon egy nadrágot. Tudja, hol van a házam a Wimbledon Commonban?

– Megtalálom.

– A nadrágok a hálószobaszekrényben vannak az emeleten – mondta Lord Tilbury. Odament az asztalhoz,

ahová Biff volt olyan figyelmes, és kiürítette a roppant ruhanemű zsebeit. – Itt a bejárati ajtó kulcsa. Percy elvette a kulcsot és szórakozottan a mellénye zsebébe süllyesztette. Szorgos agya már azon dolgozott hogyan fordíthatná a dolgok ilyen irányú alakulását a maga javára.

– Azt hittem, a Barribault-ba költözött.

– Odaköltöztem – válaszolta Lord Tilbury, és megborzongott, mert eszébe jutott a beszélgetés a szobapincérrel, aki akár már most is a nagybátyja lehetne házasság révén –, a legtöbb holmim azonban Wimbledonban maradt. S ha azt hiszi, hogy elküldöm a Barribault-ba, hogy ott odamenjen a portáshoz és megkérje, hogy engedje fel a szobámba, hogy elhozhasson egy nadrágot, mert azt, ami rajtam volt erőszakkal elvették tőlem, akkor nagyon téved. Fél órán belül ettől visszhangzana egész London. Úgyhogy kérem, ne beszéljen itt össze-vissza, hanem igyekezzék Wimbledonba.

Egy puritán számára talán kissé nyersnek és durvának tűnhetett amit és ahogy Lord Tilbury mondott. Percy Pilbeam pedig puritán volt. Pattanásai alatt elvörösödött, szája összeszorult a bajusza alatt, de úgy érezte, a nyílt ellenszegülésnek nincs még itt az ideje. Még érzett valamit abból a félelemmel vegyes csodálatból, amelyet volt főnöke azelőtt kiváltott belőle. Csak amikor Lord Tilbury így folytatta – Nem hallja, maga idióta? Mi a csudára vár? – telt be pohár. Azt kérdezte magától, ki ez a vén hólyag, hogy itt ugráltat engem?

– Nincs időm Wimbledonba menni. Dolgom van.

– Pilbeam! – harsogta Lord Tilbury, de Percyt már nem tudta megfélemlíteni. Percy Pilbeam azon tűnődött, hogyan tudná a jelenlegi helyzetet pénzre váltani.

Sohasem kellett hosszasan gondolkodnia, ha ilyesmiről volt szó.

– Higgadjon le, Tilbury – mondta. – Az a baj magával, hogy túlságosan is hozzászokott, hogy ugráltassa az embereket, és ettől aztán azt hiszi, hogy mindenkivel megteheti, és akkor egyszercsak találkozik valakivel, aki mint én, tesz arra, hogy maga mit mond vagy mit nem mond, és ettől meg maga bezsong. Kutya legyek, ha most kibumlizok Wimbledonba. Megmondom, mit csinálok, mivel maga régi barát. Eladom magának a nadrágomat. Kicsit túlságosan passzentos lesz, mert maga kissé – hogy is mondjam – vaskos testalkatú, de megteszi, amíg elér a Barribault-ig. Na, mit mond erre?

Egy férfi, aki a semmiből épített fel egy hatalmas kiadói vállalkozást, könnyen és gyorsan belátja, hogy vannak esetek, amikor az önérzetet fel kell áldozni a célszerűség oltárán. Az utóbbi időben már nem, de korábban számtalanszor kellett Lord Tilburynek elnyomnia magában természetes érzéseit és elfogadnia mások elutasítását. A nyomdászok és a szedők sokszor szinte teljesíthetetlen követelésekkel álltak elő, ő pedig kénytelen volt beadni a derekát, mert nem volt más választása. Tehát – bár elvörösödött a dühtől – ezúttal sem habozott. Gyakorlatias elme volt. Nadrágra volt szüksége, Pilbeam pedig nadrágot ajánlott, és csak ez számított. Mit sem enyhült az iránti vágya, hogy egy életlen késsel megnyúzza az Árgus Magánnyomozó Ügynökség tulajdonosát, majd lobogó olajba mártsa az illetőt, de bármit gondolt is róla – és egyáltalán hogy lehet Gwendoline Gibbsnek ilyen unokatestvére!? – belátta, hogy javaslatát el kell fogadnia.

– Mennyi?

– Száztíz font – mondta Percy.

Ez sokkoló volt és Lord Tilburynak minden oka megvolt arra, hogy megtántorodjon. Mintha egy sűrű

ködfátyolon keresztül nézte volna volt alkalmazottját – nem mintha ez nem vált volna annak határozott előnyére. Megfordult vele a világ, és el is esett volna, ha nem kapaszkodik meg Megrágban, a boxerban.

– Maga megőrült.

– A legkevésbé sem – válaszolta Percy. A nadrágot tíz fontért adom, a másik száz pedig az az összeg, amelyet Christophernek fizettem, amiért inni ment Murphyvel.

– Azt nem fizetem ki.

– Dehogynem!

– Száz fontot!

– Szükségszerű költség. Hosszú történet, azt kellett vele elhitetnem, hogy a Scotland Yardnak dolgozik, és ők ennyit fizetnek a munkájáért.

– Nem fizetem ki!

– Ahogy óhajtja. Gyerünk, Megrág!

A megszólalását megelőző néhány másodpercben hat alternatív lehetőség futott át Lord Tilbury agyán, az üzleti egyetnemértés megoldását illetően. Mindegyik emlékeztetett a többire, amennyiben mindegyik tartalmazta azt az elemet, hogy Lord Tilbury fizikai erőfölényével legyőzi volt alkalmazottját, lerántja róla a nadrágot és győzelemittasan távozik a tett színhelyéről. De mindet el kellett hessentenie magától. Percy ugyan nem volt egy kolosszus, de ő maga sem volt az. Egy esetleges összecsapás kimenetele eléggé kétséges lett volna. Ha lett volna nála egy furkósbot vagy egy fejsze, akkor persze ki lehetett volna hozni a dologból valami konstruktív befejezést, de sem egyik, sem másik nem volt kéznél. Ahogy a reggeli lapok vezércikkeit író munkatársai gyakran mondogatták, az adott körülmények között el kell fogadni az elkerülhetetlent.

– Legyen ötven, Pilbeam.

– Akkor veszítek a dolgon.

– Hetvenöt

– Nem, de mivel maga régi barát hajlandó vagyok száz fontig lemenni.

Lord Tilbury nem alkudozott tovább. Az a mentő ötlet jutott ugyanis az eszébe, hogy amennyiben Percyt itt hagyja nadrág nélkül, mindenképpen jut majd arra ideje, hogy letiltsa a neki átadott csekket. Olyan volt ez a gondolat, mint a láztól izzó homlokot hűsítő fuvallat.

– Rendben van – mondta elővéve a csekkfüzetét és a töltőtollát. Percy elcsodálkozott, milyen vidám lett hirtelen.

– Tessék – mondta a lord, és egy perc múlva deréktól lefelé eléggé ijesztő látványt nyújtva az ajtó felé tartott az Ezüst Díjas Földalatti Vacoktúró legnagyobb bánatára.

3.

Lord Tilbury, mint minden más fontos ember, egyszerre több, a városban itt ott elszórva található bank szolgáltatásait is igénybe vette. Amelyik számára ez alkalommal a Percynek szóló csekket kiállította, a Nemzeti Vidéki Bank Mayfair fiókja igen közel volt a Halsey Courthoz, és ez volt az a hely, ahová Lord Tilbury most a lépteit irányította, s e léptek közel sem voltak könnyű léptek, tekintettel a nagyon szűk nadrágra. A nadrág felvételekor, mi tagadás, volt egy pillanat, amikor úgy látszott, cipőkanál hiányában ez egyáltalán nem is sikerülhet.

A bankból, ahol a csekket annak rendje és módja szerint letiltatta, a Barribault Hotelba ment, átöltözött és felhívta az ügyvédjét, akit felszólított, hogy azonnal jöjjön és ebédeljen vele a grillben. Az ügyvéd néhány

perc múlva meg is érkezett, mivel irodája a szomszéd utcában volt.

A londoni ügyvédek sokfélék, de egy dologban feltétlenül azonosak. Alig néhány elenyésző kivételtől eltekintve mindannyian madárszerűek. Jerry Shoesmith John bácsikája például kazuárra hasonlított, más irodákban bagolyszerű, verébszerű, papagájszerű, és néha, nagy ritkán hófajdszerű ügyvédekkel találkozhat az ügyfél. Lord Tilbury jogtanácsosa, egy bizonyos Mr. Bunting a Bunting, Satterthwaite és Miles-tól, különösebb feltűnés nélkül elvegyülhetett volna a Góbi sivatag keselyűi között, bár azok könnyen leleplezhették volna, amikor az evésre kerül a sor, mert ellentétben a legtöbb keselyűvel, nagyon gyenge gyomra volt, és vigyáznia kellett az étkezéssel. Lord Tilbury, aki maga nagyon jóétkű ember volt, nem szeretett együtt enni ügyvédjével, mert annak megvolt az a kellemetlen szokása, hogy orvosságos üvegeket pakolt ki az asztalra, és élénk beszámolót tartott arról, hogy a Lord Tilbury által, éppen fogyasztott étel milyen hatással lenne az ő, mármint Mr. Bunting emésztésére, ha ő, mármint Mr. Bunting egyáltalán volna olyan botor és részt venne a lakomában.

Az ember azonban nem lehet kényes. Ha ügyvédre van szüksége, ahhoz kell fordulnia, aki ismeri a törvényt, és Lord Tilbury feltétel nélkül hitt Mr. Bunting szakmai képességeiben. Azt nem bánta volna, ha nem kell ebédre hívnia, de sürgetett az idő, mivel Biffel és Percy Pilbeammel folytatott megbeszélései miatt, rengeteg munka gyülemlett fel az íróasztalán. Tehát a meghívás elhangzott, és Mr. Bunting meg is jelent.

– Nagyon nagy szerencse, hogy elért, kedves Tilbury – mondta. – Éppen ki akartam szaladni, hogy megvegyem a tejemet, amikor telefonált. Ilyenkor mindig magamhoz veszek egy pohár tejet, lassan

kortyolgatva. Nem tévedek ugye, ha azt feltételezem, hogy valamely jogi kérdésben kíván velem konzultálni?

Lord Tilbury azt válaszolta, nem téved, és az asztalukhoz vezette az ügyvédet. Az asztalnál, miután visszautasította Mr. Bunting ajánlatát, hogy megszagolja az orvosságát, melyből Mr. Bunting szerint egyetlen szippantás is elég ahhoz, hogy valaki felmérje, mit kell neki, mármint Mr. Buntingnak kiállnia, Lord Tilbury marhasztéket és sült krumplit rendelt, majd együttérzően mormogott amikor Mr. Bunting elmesélte, mi történne vele, ha ő is sült krumplit enne, és végül rátért a tárgyra.

– Vicces dolog merült fel ma a Tilbury Kiadóban, Bunting. Az egyik szerkesztőmnek eljuttattak egy történetet, melyben az egyik szereplő, most nem ismertetendő okokból, arra kényszerítette a történet egy másik szereplőjét hogy adja át neki a nadrágját.

Mr. Bunting lassan kortyolgatta a tejét és közbeszólt.

– Ön a kényszeríteni szót használta. Ez azt jelenti, hogy az illető erőszakot alkalmazott?

– Elhangzott ilyen fenyegetés.

– Tehát a sértett szabad elhatározásától megfosztva adta át a nadrágot?

– Pontosan.

– Értem. Maga tényleg sört akar inni a sztékhez?

– Ne foglalkozzon most ezzel, Bunting. Kérem, figyeljen ide.

– Rendben. Csak arra gondoltam, mi lenne velem, ha nekem kellene azt a sört meginnom.

– Tudja, mi szeretjük a magazinjainkban az ilyen dolgokat rendesen körbejárni – mondta Lord Tilbury, félbeszakítva partnere eszmefuttatását a savképződésről. – Lehetséges-e, hogy a sértett letartóztattassa a másik embert?

– Márminthogy ténylegesen letartóztattassa?

– Igen. Hogy odamenjen egy rendőrhöz és feljelentse.

– A spenót ebben az étteremben kivételesen finom – mondta Mr. Bunting, miután végezve tejadagával és az orvosságosüvegben való matatással nekilátott az említett főzelékféleségnek. – Ez egyike annak a kevés dolognak, amit jól tudok emészteni. A spárga ugyanakkor sajnos kész méreg a számomra, míg a borsó… Lord Tilbury olyan tekintettel nézett rá, amely tekintet, ha a kiadó egyik kis szerkesztőcskéjére irányul, a szerencsétlent bizony kis zsírpacnivá zsugorítja.

– Nagyon lekötelezne, ha rám figyelne, Mr. Bunting.

– Ó bocsánat. Természetesen, természetesen. Mit is mondott?

– Azt kérdeztem, hogy egy embernek a nadrágjától való megfosztása olyan cselekedet-e, amelyért le lehet valakit tartóztatni.

Mr. Bunting a fejét rázta.

– Csak polgári peres úton lehet a dolgot rendezni.

– Biztos benne?

– Meglehetősen. Az eset csaknem azonos a Schwed kontra Meredith üggyel, bár ott a casus belli* egy kabát volt A vád kihágás volt és a kárt az azt okozóval megtéríttették.

**indok (szó szerint: ok a háborúra)*

Lord Tilburynek torkán akadt a hús. A csalódás igen elkeserítette. Annyira biztos volt benne, hogy vége az aggodalmaknak, problémája megoldódott Mélabús hallgatásba burkolózott amelyből csakhamar vendége hirtelen kitörése zökkentette ki.

– Látja azt a pasast ott? Látja, mit eszik? Magyaros pörköltet! El tudja képzelni, milyen hatással lenne az epevezetékemre a magyaros pörkölt?

Mr. Bunting kimerítő értekezést adott elő az epevezetékről, Lord Tilbury azonban nem figyelt rá. Partnere belső ügyei iránt mondhatni igen lagymatag érdeklődést mutatott. Őszintén szólva meg kell állapítani, hogy az ügyvéd által előadott reveláriók igazából senki más számára nem lettek volna érdekesek, kivéve talán egy orvost. De Lord Tilbury különben is szórakozott volt, mert eszébe jutott egy hirtelen ötlet és annak vizsgálatával volt elfoglalva, vajon az ötlet megvalósítható-e. Az a higgadt önbizalom, amellyel Mr. Henderson, a Henderson, Henderson, Henderson, Henderson és Hendersontól legutóbbi találkozásukkor beszélt, megtette a maga hatasát Lord Tilburyre.

Elkeseredetten harcolt de valahogy az volt az érzése, hogy bátyja végrendeletének megtámadása nem kecsegtet túl nagy sikerrel, és amikor másodszor hívta fel Biffet mindössze arra számított hogy megingatja a fiú határtalan önbizalmát. Ő maga jogi szempontból egyáltalán nem bízott magában. Most azonban azon tűnődött, vajon nem volt-e túlzás a részéről olyan fenntartás nélkül elhinni, amit Mr. Henderson mondott. Előfordulhat az is, hogy egy ilyen fiatalember még nem ismeri szakmája minden csínját-bínját és nincs teljesen tisztában a brit jogrendszer minden apró részletével, mint például az ebédvendége, aki epecsatornája minden hiányossága ellenére elismert tekintély volt a szakmájában.

– Bunting – mondta.

– Igen? – mondta Mr. Buntíng, félbeszakítva érzékletes leírását arról az esetről, amikor egyszer bohó fiatalságában megkóstolta a magyaros pörköltet.

– Ugye emlékszik, említettem magának, hogy meg akarom támadni a bátyám végrendeletét?

– Hogyne. Közöltem is önnel abbéli véleményemet hogy mivel nincs bizonyítéka, nincs esélye sem.

– Most már lehet hogy van bizonyíték. Ha meghívnám magát ebédre és ragaszkodnék ahhoz, hogy visszafelé ebédeljünk, mit szólna hozzá?

– Hogy visszafelé ebédeljünk?

– Pontosan.

– Attól tartok, nem értem.

– Pedig egyszerű. Kávéval és szivarral kezdenénk…

– Soha sem szivarozom, csak az egészségre szinte ártalmatlan, nikotinmentes cigarettát szívok. Azt hiszem Bulgáriából importálják. Nagyon aromás, és nemcsak ártalmatlan, hanem még kifejezetten ajánlják is a tüdőasztmában, a nyombélfekélyben és a magas vérnyomásban szenvedők számára…

– Nem figyelne rám egy kicsit?! – harsogta Lord Tilbury. – A bátyámnak arról a szokásáról beszélek, hogy szeretett visszafelé ebédelni. Szerintem ez komoly bizonyíték a mentális instabilitásra.

– A maga bátyja így szokott enni?

– Tanú is van rá – mondta Lord Tilbury.

Azzal megfelelő hangsúlyokkal elmesélte a Time vagy a Newsweek újságírójának, Billingsbynek a történetét, hogy hogyan ebédelt a néhai Mr. Edmund Biffen Pyke házában. Ez eltartott egy ideig, mivel asztaltársa a menü minden egyes elemének említésére hosszú eszmefuttatásba fogott annak ecsetelésére, mit váltana ki belőle, ha azt a bizonyos ételt megenné. De hovatovább a történet véget ért, és Lord Tilbury feltette az életbevágó kérdést.

– Szóval mit szólna, ha azt javasolnám önnek, együnk visszafelé?

– Rendkívül meglepődnék.

– Elfogadná ezt a őrültség bizonyítékául? Ha meghalnék, erre az ebédre tekintettel úgy érezné, hogy joggal támadhatja meg a végrendeletemet?

Mr. Bunting, aki időközben elfogyasztotta a spenótját és éppen meleg vizet ivott, habozni látszott.

– Kedves, jó Tilbury, nem hiszem, hogy ennyire messzire mennék. Nem vagyok róla meggyőződve, hogy ez kielégítő lenne a bíróságon. Egy jó ügyvéd azzal érvelne – és félek, sikerrel –, hogy ezek csak egy bogaras ember excentrikus megnyilvánulásai. A visszafelé való ebédelést csak egy jópofa viccnek titulálná, és attól tartok, az esküdtek neki adnának igazat.

– Biztos vagyok benne, hogy ennél kisebb dolgok miatt is támadtak már meg végrendeletet, és meg is nyerték a pert.

– A filmvásznon, ott igen. A valós életben kötve hiszem. Mi a baj, Tilbury?

Ezt joggal kérdezte. Amikor ugyanis ott tartott, hogy filmvásznon, Lord Tilbury ajkait artikulálatlan hangok hagyták el. Úgy hatott rá ez a szó, mintha egy dinamitrudat robbantottak volna föl alatta, amiről egyébként alkalmazottai gyakran és szívesen fantáziáltak. Eszébe jutott Mr. Llewellyn. Az elmúlt időben annyi minden történt vele, hogy az érzékeny hollywoodi filmmágnás teljesen kiment a fejéből.

Egy pillanatig dermedten ült, azután úgy pattant fel a székből, mintha puskából lőtték volna ki. Noha alkatát tekintve inkább szívós volt mint gyors, kevés olyan rövidtávfutó akadt volna, aki gyorsabban távozott volna a grillből és ért volna a telefonhoz, mint ő. Mr. Bunting utána bámult, és mivel emlékezett rá, milyen ebédet fogyasztott Lord Tilbury, meg volt arról győződve, hogy orvosért futott, és csak abban reménykedett hogy még nem későn.

Lord Tilbury remegő kézzel tárcsázta a Tilbury Kiadó számát.

– Miss Gibbs?

– Igen, Lord Tilbury?

– Ott… ott volt Mr. Llewellyn értem?

– Ó igen, Lord Tilbury – mondta Gwendoline vidáman. – Szokás szerint igen pontosan érkezett. Kétségbeesett kiáltás buggyant ki Lord Tilburyból, olyan, mint amilyet a fuldokló ad ki fuldoklás közben. Maga elé képzelte a mélyen megbántott Llewellynt aki sietve vonja ki a fontokat és fontokat és még fontabbakat érő hirdetéseit a Tilbury Kiadó kiadványaiból.

– Nem próbált meg… nem talált ki… nem adott valami magyarázatot a távollétemre?

– Dehogynem, Lord Tilbury. Megmondtam neki, hogy ön hirtelen megbetegedett és wimbledoni házában nyomja az ágyat.

Lord Tilbury majdnem elájult a megkönnyebbüléstől. Szeretet és csodálat hulláma öntötte el a női nem e gyöngyszeme iránt, akinek szőke szépségével csak leleményessége vetekedett. A Tilbury Kiadó minden irodájába kirakatta azt feliratot hogy „Legyenek önállóak és kezdeményezőek!”, s úgy látszik, Gwendoline hosszasan tanulmányozta ezt a feliratot.

– Nagyon köszönöm, Miss Gibbs, nagyon köszönöm.

– Nincs mit Lord Tilbury.

– Így aztán elégedetten távozott?

– Ó igen, Lord Tilbury. Nagyon sajnálta, hogy ön nem érzi jól magát és azt mondta, ebéd után meg fogja önt látogatni Wimbledonban, hogy megtudja, hogy van.

– Micsoda?

– Ezt mondta.

– Jóságos ég!

– Szóval haza kellene mennie és ágyba bújnia, hogy ott találja önt amikor odaér.

Lord Tilburyt újabb szeretet és csodálathullám öntötte el. Ez a lány, még ha a nagybátyja pincér is, az unokafivére pedig olyan, hogy miatta megrendül az

embernek az a hite, hogy az ember a legmagasabb rendű élőlény, szóval ez a lány megérdemli, hogy a földkerekség legkiválóbb férfiúja – magára nézve ezt a leírást tartotta a legmegfelelőbbnek – társául válassza.

– Hogyne, hogyne. Csakis. Rendelje oda a kocsit és mondja meg Watsonnak, hogy azonnal jöjjön a Barribault-ba.

– Igenis, Lord Tilbury. Megvan a kulcsa?

– Milyen kulcsom? Ja, a bejárati ajtóhoz? Persze, hogy megvan. Azaz a csudát, nincs meg – mondta Lord Tilbury, mert eszébe jutott az a pillanat – ó, milyen régen is volt már, amikor a kulcsát átadta Percy Pilbeam-nek. – Kell lennie egy tartalékkulcsnak az íróasztalom fiókjában. Nem nézné meg?

– De, természetesen, Lord Tilbury. Igen – mondta visszatérve főnöke szobájából –, valóban ott volt. Odaadjam Watsonnak?

– Tegye azt Miss Gibbs, tegye azt! És köszönöm, hogy ennyire számíthatok önre.

Lord Tilbury szerelmetes gondolatok közepette hagyta el a telefonfülkét, ugyanakkor dühös volt Llewellyn-re, akinek erőszakossagát tapintatlannak és tolakodónak tartotta. S amikor visszatért a grillbeli asztalához, felötlött benne egy idegesítő gondolat. Ki fogja beengedni és a betegágyához vezetni Llewellynt amikor a filmmágnás megérkezik wimbledoni otthonába?

A probléma egy percre zavarba ejtette. Ezt a fontos dolgot nem bízhatta Watsonra, a sofőrre. Watson, mint a legtöbb sofőr, lassú észjárású volt és ha Llewellyn megkérdezné tőle, hogy van a gazdája, egészen biztosan azt válaszolná, soha nem volt jobban. És akkor tekintete jogtanácsosára vetődött aki még mindig a meleg vizet kortyolgatta, mivel azt tartotta, hogy ez igen jót tesz az emésztésnek, ezért aztán minden étkezését ezzel zárta. Mr. Bunting szájában aromás

cigaretta füstölt s ez is mutatta, hogy mennyire felvértezte magát a tüdőasztma, a nyombélfekély, valamint a magas vérnyomás ellen.

– Bunting! – kiáltotta Lord Tilbury.

– Á, Tilbury. Nos, mit mondott az orvos? – mondta együttérzően Mr. Bunting.

– Ágyba kell bújnom.

– Gondoltam. Az a szték az oka. Meg a sör. Meg a sült krumpli. Adja a karját majd felsegítem a szobájába. – Nem itt. Wimbledonban kell ágyba bújnom. Majd útközben elmagyarázom.

– Azt akarja, hogy magával menjek?

– Az ön jelenléte egyszerűen létfontosságú. Egy nagyon fontos hirdetőnk úgy tudja, hogy beteg vagyok és délután meglátogat a wimbledoni házamban. Ma együtt kellett volna vele ebédelnem, de elfelejtkeztem róla. Amikor bement a kiadóba, titkárnőm óriási lélekjelenléttel azt mondta neki, hogy hirtelen megbetegedtem és hazaszállítottak Wimbledonba. Erre az úriember közölte, hogy feltétlenül meglátogat, hogy megtudja hogy vagyok. Érti már, milyen kellemetlen helyzetben vagyok?

– Teljes mértékben, kedves Tilbury. Biztos benne, hogy ez az ember meglátogatja otthon?

– A titkárnőmnek azt mondta. Ágyban kell találnia engem.

– Hát igen. De miért létfontosságú az én jelenlétem? – Valakinek be kell engednie. El kell játszania a lakájom szerepét. Mr. Bunting kacarászott.

– Értem, mire gondol. Természetesen megteszem. Maga a fiatalkoromat idézi fel bennem. Fiatalon ugyanis amatőr színjátszó voltam, és mi tagadás, a legtöbbször lakájt alakítottam. Még jó kritikákat is kaptam. „Mr. Bunting megfelelően formázta a lakáj szerepét” ezt írta a Petersfield Szemle az egyik alkalommal. Igen, hát

ágyba, Tilbury, és bízzon csak rám mindent. Meg lehet győződve róla, hogy ügye jó kezekben van.

X. fejezet

Egy magánnyomozó, aki, mint Percy Pilbeam, megfelelő komolysággal végzi munkáját, hozzászoktatja magát a várakozás, és kényszerű semmittevés hosszú időszakaihoz. Az Árgus Nyomozó Iroda létrehozásakor, amikor még nem engedhette meg magának, hogy olyan képzett alkalmazottakat tartson, mint Mr. Jellaby és a többiek, Percy hosszasan álldogált zuhogó esőben éttermek bejárata előtt, arra várva, hogy feltűnjön egy-egy párocska, akiket követnie kell majd a szerelmi fészekbe. Ez a tevékenység számos esetben eredményezett megfázást, de türelemre szoktatta, így aztán Lord Tilbury távozása után kiegyensúlyozott lelkiállapotban helyezkedett kényelembe őrhelyén. Úgy gondolta, előbb vagy utóbb valaki biztosan megjelenik, hogy enyhítsen a helyzeten, addig azonban nincs mit tenni. A Borsos Históriáknak, azt a példányát kezdte olvasgatni, amelyet korábban Tilbury lapozgatott, és a fejét csóválta azon, mennyire leromlott az újság, amióta lemondott a szerkesztői posztról. Dögunalom, gondolta. Sótlan, íztelen, szagtalan. Az ő idejében a „borsos” még jelentett valamit. Most csak egy téves elnevezés. Ha azokat a híreket amelyek a negyedik oldalon tudósítottak a londoni szerencsejátékkal foglalkozó magánklubok életéről, az olvasók csípősnek tartják, akkor Percy csak sajnálhatja őket. A boxer elaludt a lábainál, és a Borsos Históriákat olvasva Percy csaknem követte példáját. Ami mégis visszatartotta, az egy kényelmetlen érzés volt, egy gondolat amely valahol az agyának egy elrejtett zugaban bóklászott körbe-körbe, mint egy rövidlátó galamb, amelyik a dúc bejáratát keresi, de sehogy sem találja. Percy fecergett. Az volt az érzése, hogy ha ez a gondolat körvonalazódna benne,

valami olyasmire jönne rá, aminek egyáltalán nem örülne. És akkor hirtelen eszébe jutott. Az a baljós és idegesítő előérzet zavarta, amit akkor érzett, amikor volt főnöke kiállította a csekket. Tilbury egyáltalán nem rá jellemzően viselkedett. Percy ismerte a lordot. Bármennyire is szerette leírni a nevét mely mindig a megszerzett címére emlékeztette, azt sohasem élvezte igazán, ha egy száz fontot érő csekk aljára kellett odaírnia. Ezúttal pedig kedélyes volt, sőt egyenesen vidám. Ahelyett hogy nehézkesen, lassan, megadva a módját tette volna, mint amikor minden mozdulat fizikai fájdalmat okoz, egyszerűen csak odafirkantotta a nevét. A toll hegye csak úgy szántotta a papírost.

Volt a dologban valami furfang, ebben Percy biztos volt és csakhamar rá is jött mi az. Noha sohasem foglalkozott gondolatolvasással, biztosan tudta, mi játszódott le Lord Tilbury fejében. A vén lókötő azt tervezte, hogy letiltatja a csekket és ő, Percy, itt ül bezárva, megfosztva minden lehetőségtől, hogy ebben megakadályozza. Az volt minden reménye, nogy az a csaló ebédelni indul, mielőtt a bankba menne, hiszen úgyis ráér, mivel a csekk kedvezményezettje a Halsey Chambers 3-ban csücsül. Ez talán lehetővé teszi, hogy megelőzze Tilburyt, feltéve persze, hogy valahogyan sikerül nadrághoz jutnia.

Erre azonban, s ezt ő maga is érezte, igen sovány, csekélyke remény volt csak, ezért aztán fennhangon elkáromkodta magát, mire a lábánál alvó kutya felébredt és kérdő tekintettel nézett fel rá. Nyilvánvaló volt hogy annak érdekében, hogy Biffet a lakásban tartsa, húga és tettestársa minden nadrágra csak egy kicsit is hasonlító ruhadarabot eltüntetett a lakásból. És annak sem volt túl nagy a valószínűsége, hogy ebéd előtt bármelyikük visszatérne. Percy összetörtén roskadt a székbe, és megkísérelt ismét a Borsos Históriákba temetkezni,

amikor ellentmondást nem tűrően megszólalt a csengő. Percy felvette a boxer pórázát és kiment ajtót nyitni. Egy karcsú, elegáns fiatalember állt az ajtóban.

– Jó reggelt! – mondta a karcsú, elegáns fiatalember hűvös hangon, amely, ha Percy jobban ismerte volna a követségek személyzetét azonnal elárulta volna számára, hogy egy ígéretes fiatal diplomatával áll szemben, akire nagy jövő vár a külügy világában. Ami megragadta Percy figyelmét, az az volt, hogy a fiatalember nadrágot viselt. Percy szemében mohó vágy villant. A nadrágot bámulta. Az Indiába látogató turisták néznek ilyen tekintettel a Taj Mahalra.

Ahogy ott állt az ajtóban, egyáltalán semmi sem utalt arra, hogy Henry Blake-Somerset szinte forr a jogos felháborodástól és a dühtől, mert az első dolog, amit a diplomatáknak megtanítanak, az az, hogy a külföldiek megtévesztése érdekében minden körülmények között képesek legyenek olyan szenvtelennek látszani, mint egy kitömött béka. De Henry Blake-Somersetben valójában forrt a méreg.

Anyja, amikor elmesélte neki Kay hirtelen londoni utazását, ragaszkodott hozzá, hogy Henry azonnal szakítson ezzel a lánnyal, akiről ő az első pillanatban megmondta, hogy nem való hozzá, és csak hátráltatni fogja a karrierjét, de ilyen messzire azért Henry még nem akart elmenni. A szerelem, vagy inkább az a langyos vonzódás, amelyet Kay iránt érzett, még mindig meg tudta mozgatni bensőjét a jól szabott mellény alatt, és inkább úgy határozott, hogy komolyan elbeszélget a lánnyal, rávilágít, mennyire helytelenül viselkedik, és felszólítja, hagyjon fel ezzel a stílussal. Valahogy úgy képzelte az egészet, mint Artúr király és Guinevre találkozását a zárdában.

Haragjának villámait annak az álnok kígyónak, Shoesmithnek tartogatta, aki nem átallott otthonokat feldúlni, még mielőtt azok egyáltalán létrejöttek volna.

Azt tervezte, azonnal beolvas ennek a Shoesmithnek, amint kinyílik az ajtó. Ennek megfelelően a pattanásokkal dúsan megáldott és nadrágtalan Percy Pilbeam látványa meghökkentette. Neveltetése és fent már vázolt képzése ugyan visszatartotta attól, hogy eltátsa a száját, de a szemöldökét azért felemelte.

Hamarosan azonban visszanyerte szokásos szenvtelenségét. Egy diplomatát meg lehet hökkenteni, de nem lehet eltéríteni attól, amit tenni szándékozik.

– Shoesmith úr itthon van? – kérdezte a tőle megszokott fegyelmezett hangon. Senki a világon meg nem mondhatta volna, mennyire cudarul érzi magát, amiért ezt a nevet ki kell ejtenie. Percy Pilbeam nem válaszolt. Tekintete még mindig a nadrágon csüggött. Úgy festett mint aki transzban van.

– Erről a címről írt nekem – mondta Henry, hangja ezúttal egy fokkal barátságtalanabbul hangzott. Arra gondolt hogy bár ez az ember pont olyan, mint amilyennek Shoesmith barátait elképzeli, de ez azért nem jelenti azt, hogy el kell viselnie, hogy a fickó eljátssza a süketnémát. – Itt lakik, nemde?

Percy végre magához tért.

– Hogy? Ja igen, persze, itt lakik, de pillanatnyilag nem tartózkodik itthon. Parancsoljon befáradni. Minden pillanatban itt lehet.

Henry belépett és közben idegesen méregette Megrágot. Gyermekkorától fogva idegenkedett a kutyáktól, és ezt a példányt különösen ijesztőnek találta. A boxereket legfeljebb kedvességükért zárják szívükbe az emberek, de nem a szépségükért s ez alól Megrág sem volt kivétel. Noha belülről maga volt a megtestesült jóindulat, barátság és jóakarat, a külseje akár egy

kutyabőrbe bújt Boris Karloffé*. Egyik alsó foga beleakadt a felsőajkába, és ez, meg a kiálló állkapcsa, valamint a szeme körül éktelenkedő sötét karikák olyan kutya megjelenését kölcsönözte neki, amelyik egy garasért csontig rágná az ember lábszárát. Sőt Henry úgy érezte, hogy az eb még arról a garasról is lemondana, és amatőrként csak úgy élvezetből is megtenné.

**(1887-1969). Színész, az 1931-ben készült Frankenstein c. film címszereplője*

– Harap? – kérdezte nyugtalanul.

Percy úgy csapott le erre a kérdésre, mint színész a végszóra. Már látta, hogyan éri el a célját.

– Mint a mérges kígyó – mondta. – Ezek a boxerek mindig megvadulnak, ha pórázon tartják őket.

– Remélem, elég szorosan tartja.

– Pillanatnyilag igen – mondta Percy – és lehet hogy továbbra is képes leszek féken tartani. Ez csak azon múlik, ideadja-e nekem a nadrágját.

Ennél a pontnál Henry mindkét szemöldökét felemelte. Ezt nem tette gyakran, általában egy szemöldök is elég volt, de ezek az imént elhangzott szavak oly bizarrnak tűntek a számára, hogy indokoltnak látta ezt a különleges bánásmódot.

– Hogyan mondja, kérem?

– A nadrágját akarom. El kell mennem innen, méghozzá sürgősen. Egy ember a bankba tart, hogy letiltson egy csekket, amelyet nekem adott és ha nem érek oda előtte, elveszítek száz fontot. Nézze, nekem nadrág kell, magának viszont jelenleg nem kell annyira. Azért jött hogy meglátogassa Shoesmithet és ezt megteheti nadrág nélkül is. Ha végeztem a bankban, bemegyek egy üzletbe, veszek magának egy másikat és ideküldetem. Gondoljon a lábára – mondta Percy, mert

eszébe jutott a szlogen, mely szerkesztő korában a szobája falán lógott.

Henry gondolt a lábára. Talán még sohasem gondolt rá ennyire. És noha elfogadta a helyzetet, nem akart úgy tenni, mintha tetszene is neki.

– Odaadom magának a nadrágomat…

– Na látja, ez a beszéd!

– …de tiltakozásom határozott kifejezése mellett.

– Rendben van. Adja ide ami mellett csak akarja. – mondta Percy Pilbeam nagylelkűen, és néhány perc múlva szinte szárnyakat kapva távozott, Megrággal az oldalán. Nagyon vidám párost alkottak. Míg azonban a kutya kaffogó jókedve mit sem változott, Percyé elmúlt mintha elfújták volna nem sokkal azután, hogy belépett a Nemzeti Vidéki Bank Mayfair fiókjának épületébe. Álla és vérnyomása egyaránt leesett, amikor a banktisztviselő közölte vele, hogy a csekket, amelyet beváltani készül, kiállítója már letiltotta. Egyúttal udvariasan, de ellentmondást nem tűrően megkérte, hogy távolítsa el a kutyát.

Percy eltávolította a kutyát. Elvitte Megrágot az Árgus Nyomozóirodába, rábízta a két gyorsíró, Lena és Marlene gondjaira, kurtán utasította Spencert a kifutófiút, hogy menjen és vásároljon egy nadrágot, majd juttassa el a Halsey Chambers 3 alatt található úriembernek, azzal leült az íróasztalához és feltárcsázta a Tilbury Kiadót.

Unokahúga, Gwendoline Gibbs vette fel a kagylót.

– Gwen? Itt Percy.

– Á, szia, Perce.

– Kapcsolj be Tilburyhoz.

– Nincs itt.

– Hol van?

– Elment Wimbledonba. Mondjam neki, hogy kerested?

– Nem – mondta Percy, és hangja fenyegetően csengett. – Inkább meglátogatom Wimbledonban.

2.

A megszokás, bár Burke azt állítja igen, nem mindig eredményez beletörődést. Henry Blake-Somersetnek példának okáért meg kellett volna békélnie azzal, ami vele történt, hiszen ez volt a harmadik eset hogy ily módon zavarta meg valami szokásos életvezetését. Egyetemista korában kétszer fordult elő, hogy evezőstársai erőszakkal megfosztották a nadrágjától, mivel személyisége valamilyen oknál fogva idegesítette az evezősöket, különösen ha kissé felöntöttek a garatra, így az ember azt hinné, Henry már meglehetős rutinra tett szert az ilyesmiben.

Ő azonban a legcsekélyebb jelét sem mutatta annak, hogy csendesen beletörődött volna a helyzetébe, miközben a bejárati ajtó becsukódott Percy Pilbeam mögött. Nem igazán nyugtatta meg Percynek az az ígérete sem, hogy küld a nadrágja helyett másikat, mivel jellemző sajátossága volt az Árgus Nyomozó Iroda vezetőjének az a sajnálatos tulajdonság, hogy nem tudott bizalmat kelteni azokban az emberekben, akiknek ígért valamit. Henry szerint csak a csevegés kedvéért mondta, amit mondott és ezért most Henry sötét hangulatban járt fel-alá a szobában. Egy ketrecbe zárt tigrisre emlékeztetett – eltekintve persze attól, hogy egy állat semmiképpen sem viselte volna azt a ruhaneműt, amelyet Mr. Scarborough a Cohen Bros cégtől gatyának titulált.

Egy ideig járkált fel s alá, méghozzá olyan hangulatban, amelyet egy filozófus feltétlenül helytelenített volna, aztán egyszer véletlenül kinézett az

ablakon, és amit látott, attól elakadt a lélegzete. Egy taxi érkezett a Halsey Chambers 3 elé, és Kay meg az a Shoesmith szállt ki belőle.

A látvány megrendítette. Eléggé nyilvánvaló volt, hogy mindössze néhány pillanat kérdése, s azok ketten itt lesznek vele egy szobában, és noha eredeti célja azzal, hogy Londonba jött, éppen az volt, hogy mindkettejük fejét megmossa, nem igazán lelkesedett azért, hogy ezt térdig érő alsónadrágban tegye. Az egyik alapvető dolog, amire egy olyan embernek szüksége van, aki hatni akar a hallgatóságára, az éppen az, hogy deréktól lefelé normális ruházat fedje a testét. Lehet hogy egy-két ókori görög és római orátor elboldogult a tunikájában, de egészen bizonyos, hogy ez nem lehetett könnyű.

A brit diplomáciai szolgálat jól kiképzi a személyzetét. Megtanítja őket arra, hogy vészhelyzetben vágjon az eszük. Egy ilyen helyzetben, amikor más ember csak döbbenten állt volna, Henry cselekedett. Jobbra tőle volt egy ajtó, feltételezhetően a hálószoba ajtaja, és még mielőtt bárki annyit mondhatott volna; tűzrendészeti lőszerraktár, már bent is volt a hálószobában. Az ajtó egy-két centire nyitva maradt, de nem merte becsukni, mert közben már hallatszott ahogy a kulcs fordul a zárban, és a szobában, amelyet éppen elhagyott már hallatszottak is a lépések.

Ugyanakkor csend is volt és ez kissé meglepte, mert korábban azt tapasztalta, hogy ezek ketten, amikor együtt vannak, tele vannak megbeszélnivalóval, az ő ízleséhez képest talán túlságosan is. Azt természetesen nem tudhatta, hogy miközben az Oxford Street-i Previtalinál ebédeltek, ez az otthonokat feldúló Shoesmith egész idő alatt ostromolta Kayt, hogy legyen a felesége, és hogy Kay azt ígérte, megfontolja a dolgot. Márpedig egy lány, aki éppen fontol, nem cseveg.

Az otthon dúló szólalt meg először.

– Úgy látszik, Biff a szobájában van.

– Nagyon helyes, az a legjobb hely, ahol csak tartózkodhat.

– Biztosan alszik.

– Nyilván elfáradt.

– Megnézzem?

– Ne, még felébreszti.

Ismét csend lett melyet kis idő múltán ismét az otthondúló szakított meg.

– Nos?

– Igen?

– Eldöntötte már?

– Még mindig fontolgatom. Ismételje el újra.

– Rendben. Szeretem, a kutyafáját.

– Eddig kielégítő. Innen folytassa.

Mindig nagyon kellemetlen dolog, ha az embernek végig kell hallgatnia, amint egy szinte idegen férfi feleségül kéri a menyasszonyát, ráadásul Henry még esztétikai szempontból is visszataszítónak találta az előadást. Amikor ő kérte meg Kay kezét az visszafogott, méltóságteljes módon történt a Brit Külügyminisztérium hagyományainak megfelelően, ez a Shoesmith pedig hangosan, összefüggéstelenül és rekedt hangon beszél. Csak úgy árad belőle a szó, és ennél csak rosszabb következett, mert egyszercsak abbahagyta a beszédet és Henry fülét furcsa, cuppogó hangok ütötték meg, mintha sárbirkózás zajlana a másik szobában. Ettől aztán először megrökönyödött majd minden ízében remegni kezdett. Ha ez a Shoesmith nem ölelgeti és csókolgatja Kayt mondta magának, ő, mármint Henry, nagyon meg lenne lepve.

Diagnózisa helyes volt. Amikor Kay ismét megszólalt azt azon az elfúló hangon tette, amelyen olyan lányok

szólalnak meg, akiket az udvarlás Edmund Biffen, a szakértő által javasolt módjának vetettek alá.

– Fú – mondta.

Ez Henry megítélése szerint nem a megfelelő reakció volt és a dolog hangneme sem volt ínyére. Véleménye szerint nagyon is nem kívánatos boldogság-felhangja volt ennek a felkiáltásnak. Ez egy olyan lány fúja volt, akinek az álmai váltak valóra, vagy aki átment a szivárvány alatt. És bár hihetetlen, de nyilvánvaló volt a számára, hogy Kay, aki a felháborodás, szörnyülködés yagy düh legkisebb jelét sem mulatta, tevékeny és önkéntes részvevője volt annak, ami úgy hangzott, mint a legrosszabb fajtából való babiloni orgia, amely Belshazár király palotájában folyt.

– Most már elereszthet, már értem.

A beszélgetés további része minden bizonnyal undorral töltötte volna el Henryt ha odafigyelt volna, de nem tette. Gondolatai máshol jártak. Arra gondolt, amit az édesanyja mondott, aki már az elején figyelmeztette, és felhívta a figyelmét, hogy még nem késő, még megszakíthatja ezt az egyáltalán nem kívánatos kapcsolatot. Noha akkor még tiltakozott és az volt a véleménye, hogy anyja tévesen ítéli meg a lányt, a bogár már a fülében volt és ettől fogva nem tudta Kayt a legjobb színben látni. Most már belátta, mennyire jól működött édesanyja női ösztöne, és amit érzett, az igen közel állt a megkönnyebbüléshez. Olyan ember volt aki mindenben szerette a rendet, Kay pedig, minden bája ellenére, olyan lány volt, aki inkább a rendetlenséget kedvelte. Az is megfordult a fejében, hogy a dolgok ilyetén alakulásának megvan az a határozott előnye, hogy nem kell sógorságba kerülnie Edmund Biffen Christopherrel.

A szobában még mindig zajlott a megbeszélés. Az a Shoesmith néhány összefüggéstelen és zavaros

megjegyzés után pillanatnyilag hallgatott, mintha viharos érzelmei kifárasztották volna. Kay pedig beszélt.

– Tudja, azt hiszem, mindketten megőrültünk.

– Nem értem.

– Csak így ajtóstul a házba. Maga egyáltalán nem tud rólam semmit és én sem tudok magáról semmit.

– Az életem nyitott könyv. Kora ifjúságomban árvaságra jutottam. Nagybátyám, John bácsi, a gyámom, Cambridge-be küldött. Elvégezvén tanulmányaimat a Fleet Street-en kódorogtam egy ideig. Megkaptam azt a New York-i tudósítói állást. Majd kirúgtak. A Tilbury Kiadó rabszolgáinak kenyerét ettem, aztán onnan is kirúgtak. Tudom, hogy most mire gondol. Biztosan feltűnt már magának, hogy ahányszor csak találkoztunk, én mindig éppen akkor vesztettem el az álláso-úmat és ettől magának az az érzése támadhatott, hogy kissé kétes alak vagyok, már ami a kenyérkereső képességeimet illeti. De a helyzet mostantól gyökeresen fog megváltozni. Biff megveszi a Csütörtöki Szemlét, és engem tesz meg szerkesztővé, ez pedig olyan munkakör, amelyet meg tudok majd tartani. Igen valószínűtlen, hogy kirúgnám saját magam. Ha eleinte csinálok is egy-két hibát, majd nagyon elnéző és megértő leszek.

Kay töprengeni látszott

– Szeretném, ha nem függne annyira Bifftől a jövője. Ez nyugtalanít.

Jerry könyörgött, hogy változtasson a pesszimizmusán. A jövő Jerry szerint igenis rózsásnak látszott.

– Biff egyszerűen nem kerülhet bajba. Már csak néhány nap van hátra.

– Ő néhány nap alatt is képes rá, hogy bajba kerüljön.

– Ha nem mozdul ki a lakásból, akkor nem lesz semmi baj, márpedig nem tud kimozdulni a lakásból.

– Ez igaz.

– Egy pillanatig se aggódjon Biff miatt. És ha már itt tartunk, azt hiszem, el kellene újságolnunk neki a jó hírt.

– De hát alszik!

– Már nem sokáig.

Jerry azzal a szándékkal tárta ki jövendőbeli rokona szobájának ajtaját, hogy egy vidám kiáltással ébreszti, de a kiáltás bennerekedt. Ehelyett olyan hang hagyta el az ajkát, amely a kádban lefolyó víz bugyogasához hasonított.

– Eltűnt!

– Az nem létezik.

– Tessék, nézze meg maga is.

– De hogyan mehetett el?

Ez olyan kérdés volt amelyet Jerry nem tudott megválaszolni. Az egyetlen lehetséges megoldásnak az látszott, hogy Biff neglizsében távozott, ettől a gondolattól azonban meghűlt a vér az ereiben. Szinte megkönnyebbült, amikor Kay előállt egy másik teóriával.

– Biztosan volt valahol még egy nadrágja, amit maga nem vett észre.

– Biztos. Teljesen igaza van. Tényleg, mintha láttam volna valami ravasz villanást a szemében, mielőtt elmentem, mintha még nem játszotta volna ki minden aduját.

– De vajon hová mehetett?

Jerry elméje hirtelen megvilágosodott

– Tudom már! Azt hajtogatta, hogy találkoznia kell Linda Rome-mal, hogy elsimítsa a konfliktust.

– Összeveszett Lindával?

– Linda veszett össze vele. Azt hiszem, rajtakapta Tilbury titkárnőjével.

– Csak nem egy szőke?

– De nagyon is.

Kay sóhajtott.

– Egész életében baja volt a szőkékkel. De azt reméltem, már kigyógyult ebből.

– Ki is gyógyult Ez csak egy búcsútalálkozó volt, amelyre azért került sor, hogy a lány érzelmeit ne bántsa meg. Ezt akarta elmondani Linda Rome-nak.

– Bárcsak elengedte volna. Ha Lindával van, nem kerülhet bajba. Annak a lánynak kijózanító hatása van Biffre. Ha Linda befolyása alatt áll, Biff csak félig őrült.

– Rendes nő lehet.

– Nagyon rendes, és szédületesen hat rá. Ha azt mondja Biffnek, ne csináljon magából bolondot, akkor Biff nem csinál magából bolondot, bár tudom, hogy ezt elég nehéz elképzelni. Megyek, és megkérdezem Lindát, találkozott-e vele. Csak egy háztömbnyire dolgozik innen.

– Legyen óvatos, mikor átmegy az úton.

– Az leszek.

– Ne álljon szóba idegenekkel, és főleg ne fogadjon el tőlük édességet.

– Nem fogok.

– Óvakodjon a homokviharoktól, a földrengésektől és egyéb természeti csapásoktól, és siessen, jöjjön, amilyen gyorsan csak tud, mert minden másodperc, amit magától távol töltök, egy órának tűnik. Szeretem, szeretem, szeretem, szeretem – foglalta össze Jerry dióhéjban. – Csapott már magába villám?

– Nem emlékszem ilyesmire. Miért magába igen?

– Furcsa módon még belém sem. De valahányszor rám néz azokkal a szemekkel, az az érzésem, hogy pontosan a hasi idegközpontomba csapott egy. Olyan a szeme, mint két ikercsillag.

– Hát ez jó.

– Jó érzés.

Undorító, gondolta Henry Blake-Somerset, undorító. Bambán meredt a tapétára, miközben dörzsölni kezdte a lábszárát. Haragja továbbra is izzott de a lába hideg volt és egyre hidegebb lett.

3.

Ahogy ott ült és Kayre várt, Jerrynek az volt az érzése, hogy violák és nárciszok tömkelege sarjad a szőnyegből és a levegő lágy muzsika hangjaival telik meg, mely azoktól a hárfáktól és harsonáktól ered, amelyekről Biff az idősb Pilbeammel oly nagyszerűen elbeszélgetett. Jerry volt már máskor is boldog élete folyamán, de az extázis ilyen magaslataira még sohasem jutott. Ilyennek képzelte a Mennyországot. Az egyetlen dolog, ami kissé megkeserítette ezt a csodálatos érzést, Kay távolléte volt. Már legalább hat órája elment és Jerry alig várta, hogy újra lássa. Amikor a csengő megszólalt, ruganyos szökkenéssel ugrott az ajtóhoz, ahol aztán a harsány köszöntés szavait egy keménykalapos fiúcska látványa törölte le ajkairól. A kisfiúcska nem nyújtott valami kellemes látványt. Az Árgus Nyomozó Iroda kifutófiúja, Spencer, noha modora elsőrangú volt, nem volt egy olajfestmény. Pisze orra volt és vastag szemüveget viselt. Ahogy a szemébe nézett, Jerry úgy érezte, mintha egy ritka hal bámulna rá egy akvárium vastag fala mögül.

– Jó reggelt – mondta Spencer. – Ön az az úriember? Ez kissé meglepte Jerryt.

– Hogy? – kérdezte. – Milyen úriember?

– Az az úriember, akinek hoztam a nadrágot – Spencer kissé elpirult, mikor rájött, hogy nem helyes

szórendet használt és gyorsan kijavította magát. – Az az úriember, akinek a nadrágot hoztam.

– A nevem Shoesmith.

– Az enyém Spencer. Lionel Spencer. Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Shoesmith.

– Félreértett, kérem. Azt akartam tudni, biztos-e, hogy nekem hozta.

– Azt nem tudom, uram. Én mindössze azt az utasítást kaptam Mr. Pilbeamtől, hogy vegyek egy nadrágot, és hozzam el erre a címre.

– Mr. Pilbeamtől?

– Igen, uram. Az ő alkalmazásában állok.

– És ő azt mondta magának, hogy hozzon nekem nadrágot?

– Azt nem mondta, hogy kinek. „Vegyen egy nadrágot és vigye a Halsey Chambers 3-ba! Szó szerint így szólt az utasítás.

Jerry a homlokát dörzsölte. Ha valaki megkérdezi, őszintén beismerte volna, hogy a társalgás meghaladta intellektuális képességeit.

– Biztos benne, hogy nem tévedés?

– Meglehetősen, uram. Mr. Pilbeam utasítása egészen világos és egyértelmű volt.

– Rendben van, tegye az asztalra.

– Igenis, uram.

– És itt van, tessék. – Jerry átnyújtott egy félkoronást.

– Hűha! – mondta Lionel Spencer, hirtelen hangnemet váltva. – Millió kösz!

– Nem, várjon, meggondoltam magam. Mégis inkább vigye vissza a boltba, és kérje vissza a pénzt.

A hálószóba rejtekében Henry Blake-Somerset növekvő türelmetlenséggel hallgatta a párbeszédet, alig várta, hogy a pusztában az égből váratlanul alászálló mannát végre megkaparintsa, és az agyára ment, hogy

ez az előszobai csevely hátráltatja szabadulását. Eredetileg nem állt szándékában, hogy felfedje magát, amíg Lionel Spencer a lakásban volt, mert tudta, hogy az ilyen kis fickók hajlamosak arra, hogy kifigurázzák a nadrágtalan férfiakat. Amikor azonban meghallotta Jerry javaslatát azonnal belátta, hogy nincs idő a késlekedésre. Még azon az áron is cselekednie kell, hogy ürügyet szolgáltat Spencernek a viccelődésre.

– Azt a nadrágot nekem küldték.

Kevés dolog viseli meg jobban az ember idegrendszerét mint egy testetlen hang, amely hirtelen szólal meg a közvetlen közelében. Jerry is meg Lionel Spencer is hatalmasat ugrott, és mindkettő azt hitte, fejebúbja kiszakad a helyéből. Ahogy egymásra néztek, szemükben vad riadalom tükröződött. Ha a kemény Cortez emberei látták volna őket – akikről egyébként Keats azt írta, hogy vad gyanakvással tekintettek egymásra, lett volna mit tanulniuk.

– Maga is hallotta? – suttogta Jerry.

– Valaki szólt – mondta Spencer elfúló hangon.

– Én szóltam – mondta Henry Blake-Somerset, és előjött a hálószobából. Hangja hűvösen méltóságteljes volt, ami kissé ellensúlyozta megjelenésének hiányosságait. Felvette a csomagot az asztalról, hosszan végigmérte Jerryt, majd visszatért a hálóba.

– Az áldóját – mondta Lionel Spencer, és Jerry egyetértett vele. Az adott helyzetben ez volt a legtalálóbb megjegyzés.

Mire Henry visszatért, jólöltözötten, mintha csak abból a dalból lépett volna elő, amely az elegáns északi férfiról szól, Jerrynek sikerült megszabadulnia attól a kezdeti benyomásától, hogy amit látott az nem volt más, mint Henry Blake-Somerset asztrálteste, de ez sem könnyített rajta sokat. Most az vette igénybe energiáit, hogy eldöntse, mit volna a leghelyesebb ebben az

esetben mondania. Mindig nagyon nehéz dolog a megfelelő társalgási hangnemet eltalálni, ha az ember olyasvalakivel találkozik, akinek a menyasszonyát elszerette. Ilyen esetekben elkerülhetetlen bizonyos *gêne*. Szerencsére Henrynek sem volt kedve a csevegéshez. Csendben vonult végig a szobán, és csendben nyitotta ki az ajtót. Ott visszafordult és egy olyan pillantást vetett Jerryre, amitől még a Yukon hőmérséklete is leesett volna, majd eltávozott.

Talán öt perc sem telt el, amikor ismét csengettek.

A látogató ezúttal egy kellemes arcú, intelligensnek látszó, húsz év körüli lány volt aki első pillantásra rokonszenves volt Jerrynek.

– Jó napot – mondta a lány. – Ön Mr. Shoesmith? Azután az érzelmi kavalkád után, amelyet Lionel Spencer és Henry Blake-Somerset okozott, bocsánatos lett volna, ha Jerry már ebben sem igazán biztos, de egy percnyi gondolkodás után végül is sikerült helyben megválaszolnia a kérdést, hogy igen, ő az.

– Remélem, nem zavarom túlságosan, de el kellett jönnöm, hogy Biffről beszéljek önnel.

Jerry agyában világosság gyűlt.

– Ön tenát Miss Rome?

– Már nem. Valaha az voltam, de a nevem most Mrs. Christopher.

– Micsoda!?

– Biff és én ma reggel összeházasodtunk az anyakönyvvezető előtt. Remélhetőleg az a tény, hogy a vőlegény fekete monoklit visel, nem teszi törvénytelenné a házasságot. Az anyakönyvvezetőnek láthatóan nem volt kifogása, noha abból, ahogy Biffre nézett, valahogy az volt a benyomásom, nem tartja a házasságunkat szerencsésnek. – Linda szelíd aggodalommal nézett végig Jerryn. – Mintha meg lenne rökönyödve. Jerry elismerte, hogy valóban, kissé meglepődött.

– Csak arra gondoltam, kissé hirtelen történt mindez.

– Hogyhogy hirtelen? Biff meg én régóta jegyben jártunk. Szakítottunk, majd ismét jegyesek lettünk, azután kezdtük elölről, s ez így ment.

– Persze, természetesen. De amikor tegnap telefonon beszéltünk, akkor éppen a szakítás volt az aktuális helyzet.

Linda nevetett. Nagyon kedves nevetése van, gondolta Jerry. Persze meg sem közelíti Kay nevetését, de ahogy Mr. Bunting fogalmazná, éppen megfelelő.

– Jé, magával beszéltem? Ez esetben megértem, hogy meglepődött. De… mióta ismeri Biffet?

– Évek óta. Az egyik legjobb barátom.

– Akkor azt is tudja, hogy Biff az a fajta lökött gyerek, akire senki sem tud sokáig haragudni. Ma eljött a munkahelyemre, és én természetesen néhány percen belül megbocsátottam neki mindenért. Amikor pedig azzal rukkolt elő, hogy azonnal házasodjunk össze, azt válaszoltam, szenzációs ötlet, így aztán elmentünk az anyakönyvvezetőhöz. Biff nagyon könnyen leveszi az embert a lábáról.

– Ez igaz. Nos, nagyon örülök.

– Én is. Bár igazán csak akkor leszek boldog, ha már a hajón leszünk. Holnap ugyanis Amerikába utazunk.

– Tényleg?

– Igen. Úgy gondoltam, ez a helyes megoldás.

– Értem, mire gondol. Még Biffnek sem lenne könnyű letartóztattatnia magát az óceán kellős közepén. Feltéve persze, hogy nem áll neki megrongálni a hajót vagy zendülést szítani a kapitány ellen.

– Nagyon fogok vigyázni, hogy ne tehessen semmi ilyesmit.

– Ebben biztos voltam. Kay éppen most mesélte, milyen nagyszerű hatással van ön Biffre.

– Ó, Kay Londonban van?

– Tegnap este érkezett, hogy segítségemre legyen Biff kordában tartásában. Nemrég elment magát megkeresni. Megtalálta?

– Nem találhatott meg, mert Wimbledonban voltam. Elvittem Biffet a nagybátyám házába. Eléggé ideges volt, mert attól tartott, hogy keresi a rendőrség, és el akart bújni. Én meg azt gondoltam, a wimbledoni ház éppen megfelelő búvóhely lesz. Nincs ott egy lélek se. Azt terveztem, hogy ma este utána megyek, és holnap reggel elindulunk Southamptonba. De felmerült egy kis probléma.

– Miféle?

– Az előbb akartam valamit kérni a nagybátyámtól, így aztán felhívtam a Tilbury Kiadót, s a titkárnője azt mondta, hogy a bácsikám éppen Wimbledonba készül.

– Jóságos ég!

– Hát igen, maga szerint sem volna szerencsés találkozás, ugyebár? Szóval megtenné, kérem, hogy az én autómon kimegy és visszahozza Biffet ide? Itt áll az autóm a ház előtt. Én magam nem mehetek, mert egy csomó mindent kell vásárolnom az utazáshoz. Biffnek teljes kelengye kell. Nagyon kevés ruhája van.

– Van néhány nadrágja a nagybátyám házában Putneyban. Tudja, Kay meg én azt gondoltuk, jobb, ha nincs itt a nadrágja.

– Maguk nudisták?

– Itt akartuk tartani a lakásban, nehogy odakint bajba keveredjen.

– Értem. Azok miatt a nadrágok miatt ne fáradjon. Megveszek mindent, amire Biffnek szüksége lehet.

– És tényleg elhajóznak holnap?

– Igen, hacsak a törvény keze addig le nem sújt Biffre. Már megvannak a jegyek, és szerencsére megvan a vízumom is. Mr. Gish már korábban gondolt rá, hogy New Yorkba küldjön engem, így aztán már régebben

beszereztem. Apropó, Biff nem mesélte, mit csinált tegnap éjjel?

– Egy szót sem mondott csak annyit hogy verekedett.

– Arra magamtól is rögtön rájöttem, amikor megláttam. No, rohannom kefl – mondta Linda, és egy igencsak megkönnyebbült Jerryt hátrahagyva, elment. Mrs. Edmund Biffen Christopher mély hatást gyakorolt rá. Bizalomgerjesztő teremtés volt. Már éppen indult a kocsihoz, amikor megszólalt a csengő.

– Jó napot kívánok, uram – mondta a küszöbön álló rendőr. – Sajnálom, hogy zavarnom kell önt, de elárulná kérem, hogy lakik-e itt egy dakszli külsejű egyén?

XI. fejezet

Ahogy ott állt a wimbledoni ház halljában és bámészkodott, Biff egyszercsak rájött, hogy egy sötét felhő árnyékolja be amúgy vidám jövőképét. A wimbledoni házak mind nagyok voltak, és azokban az időkben épültek, amikor tulajdonosaik még nem törődtek azzal, nogy lakhelyük otthonos legyen akkor is, ha nem volt legalább tíz gyermekük és legalább tizennégy alkalmazottjuk. Lord Tilbury háza pedig igencsak beleillett a környezetébe. Kívülről olyan volt, hogy ha egy fogékony építész meglátta, hátratántorodott a gyönyörűségtől és közben halkan nyögdécselt. Belülről azonban sötét volt, homályos és baljóslatú, és Biffre felesége távozása után különösen nyomasztóan hatott. Úgy érezte magát ebben a hatalmas, visszhangzó udvarházban, mint Robinson Crusoe a szigeten. Amint azt korábban Jerrynek mesélte, ebédelt ugyan egyszer-kétszer itt, de akkor más vendégek is voltak, arról nem is szólva, hogy inasok és szolgálólányok népesítették be a házat.

A magány rátelepedett az idegrendszerére. Nyugtalan volt. Az a torokszorító érzés kerítette hatalmába, amelyből szerinte csak egy-két pohárka tudja kiragadni az embert. Nem kellett hozzá sok idő, és az is eszébe jutott, hogy gyanútlan vendéglátójának, Lord Tilburynek csinos kis borospincéje van, s hogy a pince kulcsa feltehetőleg a tálalóban lóg egy kampón. Meg is találta. Kinyitotta a pinccajtót, és máris ott állt a borosüvegekkel megrakott állványok előtt. Az üvegek bármelyikének tartalma alkalmas volt arra, hogy helyreállítsa kizökkent lelkiállapotát és visszaadja optimista világszemléletét. Már nyúlt volna a hozzá legközelebb eső üvegért, amikor Linda arca jelent meg

lelki szemei előtt, s eszébe jutott a neki tett ígérete. „Tartózkodj a piától", mondta a lány. Talán nem egészen pontosan így fogalmazott, de a lényege ez volt, ő pedig azt válaszolta, hogy azt fogja tenni.

Még ha Canterbury érseke jönne el hozzá és sírva könyörögne, hogy igyon vele egy-két pohárral, ígérte, akkor sem tenné.

Nem élhet vissza a lány bizalmával. A szavát adta. Linda különben is megérezné a leheletén, amikor este visszajön. Sóhajtva fordult sarkon, és hogy a figyelmét elterelje, bóklászni kezdett a házban. A nappaliban találta magát, amely jócskán megváltozott, amióta ott járt, mert a fotelokat és a kanapékat mind nagy leplek takarták. A látvány nem volt valami szívderítő, úgyhogy nem is töltött sok időt a szemlélődéssel. Alighogy belépett, ellenállhatatlan álmosság tört rá az előző éjszakai hosszú ébrenlét miatt. Még volt annyi ereje, hogy elvánszorogjon a legközelebbi kanapéig, itt aztán azonnal lecsukódott a szeme, és ezt követően egy egész ágyúsortűz sem tudta volna felébreszteni.

Még akkor sem moccant amikor Percy Pilbeam megérkezett. Ez persze nem is olyan különös, hiszen Percy a Lord Tilburytől kapott kulccsal jött be, és nem csapott nagy zajt. A magánnyomozók megszokják hogy hangtalanul járjanak, mert ugye ha az ember félrelépő férjeket figyel meg a szerelmi fészekben, jobban teszi, ha nem veri nagydobra a jelenlétét. Az alkonyatkor sündörgő macskák bízvást tanulhattak volna Percy-től, és házi kísértetek sokat profitálhattak volna levelező kurzusaiból, ha indított volna ilyeneket. Hang nélkül becsukta a bejárati ajtót és akárcsak Biff, körülnézett. És ahogy körülnézett, harciassága, amellyel e túrának nekiindult azonnal alábbhagyott. Percy, Biffel ellentétben még sohasem járt a wimbledoni házban, és annak baljós fenségessége még lelombozóbb hatással volt rá, mint

látogatótársára. Amikor elindult, forrt benne a düh, és eltökélt szándéka volt, hogy egy újabb csekket csikar ki Tilburyből, még ha puszta kézzel kell is belőle kipréselnie. Most azonban elbizonytalanodott afelől, hogy vajon alkalmas-e erre a feladatra. Az Árgus Nyomozó Irodabeli dolgozószobájában és a Halsey Chambers 3 otthonos környezetében nem jelentett számára nehézséget, hogy egyenrangúként viselkedjen Tilburyvel. Ott könnyű volt szembeszállnia vele és éreztetnie, hogy Percy Pilbeam olyasvalaki, akivel számolni kell, akit nem lehet csak úgy lerázni. De most az a meggyőződés kezdett körvonalazódni benne, hogy az ellenfél hazai pályáján ezt az attitűdöt nehéz lesz megtartania. Egy olyan kifejezéssel élve, amelyet Lionel Spencer például soha sem engedne meg magának: kezdett berezelni.

Az adott körülmények között egyáltalában nem különös, hogy gondolatai ugyanabba az irányba terelődtek, mint Bifféi. Egy hang azt súgta Biffnek, hogy a megnyugvás, a segítség a pinceajtó mögött van. Ugyanez a hang, vagy valami nagyon hasonló ugyanezt suttogta Percy Pilbeam fülébe is.

A javaslat nem utasíttatott el. Mindössze egy bajuszpödörintésnyi időt késlekedett, majd sietve elindult a pince felé, és nagy örömmel konstatálta, hogy valamely gondatlan kéz a zárban hagyta a kulcsot, és Percy Pilbeam szemügyre vette a borosüvegeket, hogy melyiket is vegye pártfogásába. Éppen akkor, mikor Lord Tilbury Rolls Royce-a Watsonnal a kormánynál a ház elé gördült.

2.

Mr. Bunting szállt ki elsőnek, és azonmód visszahőkölt mintha valami szörnyűségeset látott volna, mint ahogy azt is látott.

– Jóságos ég! – mondta. – Milyen elképesztően rémes ház! Úgy néz ki, mint egy önkormányzati tulajdonú uszoda.

– Nem én építettem – jegyezte meg Lord Tilbury röviden. Nem szerette, ha a dolgait kritizálják. – Vigye vissza a kocsit, Watson.

– Nem vár itt a sofőr?

– Persze, hogy nem. Állítólag beteg vagyok, és ágyban fekszem, nem? Nem furikázhatok össze-vissza. Azonnal lefekszem. Nem lehet tudni, mikor ér ide az az idétlen Liewellyn. Számíthatok magára, Bunting, hogy rendesen játsza a szerepét?

Mr. Bunting olyan dölyföscn húzta ki magát, ahogy az egy lakájokat oly sokszor, és mindannyiszor a kritikusok teljes megelégedésére ábrázoló színésztől csak kitelik, ha hirtelen kétségbe vonják a képességeit. Hidegen és kimérten megnyugtatta Lord Tilburyt, hogy nincs miért aggódnia, Lord Tilbury pedig visszavonult a hálószobájába.

Zilált hangulatban és lázongó lélekkel lassan levetkőzött, és sárga alapon lila csíkos pizsamájába bújt. Utálta, hogy büszke felnőtt ember létére úgy kell viselkednie, mint egy űzött vadnak, csak azért, hogy megőrizze jó kapcsolatát egy hollywoodi filmmágnással. Miután ágyba bújt, az idő, mely úgy érezte, csigalassúsággal vánszorog, mit sem enyhített kilátástalan helyzetén. Még dohányozni sem lehet, gondolta bosszúsan, és megkönnyebbült sóhajjal nyugtázta, amikor egy örökkévalóságnak tűnő idő után,

végre lépéseket hallott. Nyílt az ajtó, ő meg behunyta a szemét.

– Ah, Llewellyn – nyögte aléltan. – Milyen kedves öntől, hogy meglátogat.

– Téves kapcsolás – mondta Mr. Bunting. – Jorkins vagyok, a lakáj.

A várakozás unalma kissé nyűgössé tette Lord Tilburyt.

– Minek zavar? Éppen aludni próbáltam.

– Azután a nehéz ebéd után? Rendkívül meggondolatlan lépés volna az ön részéről. Így kaphat az ember májbajt. Először lépanémia lép fel, megnagyobbodik a lép, majd idővel a máj is a cirrózistól. A hasüregben felgyülemlenek a nedvek…

– Menjen ki – mondta Lord Tilbury.

– Nem akar hallani a lépanémiáról?

– Nem.

– Ahogy óhajtja. Pedig nagyon lebilincselő téma, de ha nem akar tudni róla, a maga dolga. Amit azonban most mondani fogok, az bizonyára érdekli majd. A ház szinte hemzseg a betörőktől.

Mr. Buntingnak igaza volt. Ez tényleg rendkívül érdekelte Lord Tilburyt. Úgy ült fel, mint egy keljfeljancsi.

– Micsoda!?

– Sajnálom – mondta Mr. Bunting. – Kissé eltúloztam a dolgot. A hemzseg talán kissé erős kifejezés. Eddig csak kettőt találtam. Persze ez nem zárja ki, hogy lépten nyomon rábukkanunk egy-egy továbbira, de azok, akiket eddig felfedeztem, például az a fickó a pincében…

Lord Tilbury elfojtott kiáltást hallatott. A pincéje igencsak kedves volt a számára, és nagyon rossz néven vette, ha betolakodók lépnek megszentelt kövére.

– Betörő van a pincémben?

– Ott volt, én meg bezártam.

– Hívja a rendőrséget!

– Már megtettem. Meg is jöttek, el is vitték, éppen mielőtt önhöz bejöttem.

– Kitűnő, Bunting. Nagyon helyesen járt el.

– Azt hiszem, éppen megfelelően, uram – mondta Mr. Bunting szerényen. – Ugyan sokkal tisztább és dramaturgiai szempontból is kívánatosabb lett volna, ha a rendőrség egyszerre elviszi mindkettőt de sajnos a másikra csak akkor bukkantam rá, amikor a rendőrök már eltávoztak. Ez az illető a nappaliban szunyókált.

– Micsoda arcátlanság! És legalább adott neki?

– De kedves Tilbury, az én koromban az ember már nem verekszik betörőkkel. Hagytam tovább aludni. Nem volt szívem felzavarni.

– Na, nekem majd lesz – mondta Lord Tilbury lila csíkos, sárga pizsamájában kipattanva az ágyból, és Mr. Bunting egyetértett vele abban, hogy tulajdonképpen itt az ideje megfújni az ébresztőt. Azt tanácsolta Lord Tilburynek, hogy fegyverkezzék fel a sarokban heverő, golffelszerelést tartalmazó zsákból. A vasfejű golfütőt javasolta, és Lord Tilbury szerint ez bölcs valasztás volt. Bár nem voltak tapasztalatai a betörők eltávolítása terén, ösztöne azt súgta, a vasfejű az éppen megfelelő eszköz.

Így esett tehát hogy mikor Biff, akit egy erős kéz markolása riasztott fel a szendergésből, álmosan felnyitotta a szemét, meglátta, hogy egy lila-sárga csíkos, tagbaszakadt ember áll előtte egy keselyű társaságában, természetesen arra a következtetésre jutott hogy mindez csak az álma folytatása lehet. Azonmód újra be is csukta a szemét, és a másik oldalára fordult. Csak amikor házigazdája vasfejű golfütője a hátsó felén landolt, akkor foszlott szét előtte az álomkép, és ült fel hunyorogva.

– Á, helló – mondta.

Lord Tilbury annyira meglepődött, hogy meg sem tudott szólalni. És nem az afelett érzett jogos felháborodás némította el, hogy az általa olyannyira nem kedvelt fiatalember behatolt a házába és elaludt a nappalijában, anélkül, hogy annyit szólt volna, hogy bikmakk. Hangszálai attól az érzéstől mondták fel a szolgálatot, amelyet a fogadók éreznek, amikor a ló, amelyre minden pénzüket feltették, elsőnek fordul be a célegyenesbe. Ellensége végre-valahára a kezére került! Ez már nem bírósági ügy. Ha ez nem jelent azonnali letartóztatást, akkor semmi a világon!

Visszatért a hangja. Mr. Buntinghoz fordult.

– Bunting, letartóztattathatom ezt az embert, amiért betört ide?

– Kétségkívül, amennyiben valóban betört.

– Nem, nem törtem be – szólt közbe Biff. – A feleségem eresztett be a kulcsával.

– Maga nős ember? – érdeklődött felélénkülve Mr. Bunting.

– Ma reggel óta.

– És ha nem vagyok indiszkrét, hogy lehet az, hogy a feleségének kulcsa van a házamhoz? – tudakolta Lord Tilbury.

– Itt lakik. A feleségem ugyanis az ön unokahúga, Linda.

– Mi??! – süvöltőtte Lord Tilbury megtántorodva.

– A kutyafáját! – mondta Biff. – Ha az ember felesége már azt sem teheti meg, hogy felajánlja férjének a vendégszeretetét, akkor igencsak nagy baj van. Egyébként mi a csudáért van maga ilyenkor pizsamában?

Lord Tilbury nem válaszolt. De nem csupán unokahúga katasztrófával is felérő házasságának híre némította el. Kihunyt az éltető reménysugár. A Gondviselés kifürkészhetetlensége felett kesergett. Még

egy perce sincs, hogy azt mondta magának, milyen nagyszerű, hogy a Gondviselés, mely mindig a jó oldalán áll, gondoskodik róla, hogy ő, Lord Tilbury, érdemei szerint bővölködjön. De most fájó szívvel kell tudomásul vennie, hogy a Gondviselés nem az a melegszívű Télapó, akinek gondolta, hanem egy szívtelen tréfacsináló, aki csak azért ébreszti fel az emberben a reményt, hogy azután egyetlen mozdulattal a porba taszítsa, és annál nagyobb legyen a csalódás. Még egy perce úgy látszott, hogy mindössze egyetlen telefont kell megejtenie a helyi rendőrőrsre, és máris kiakolbólintja Edmund Biffen Christophert a Pyke-féle milliókért folytatott küzdelemből. Az élet oly szép, oly rózsás volt! Most mindent por és hamu takar. Arra sajnos nem volt mód, hogy kétségbe vonja Biff meséjét. Hogy mi indította Lindát arra, hogy hozzámenjen, valamint hogy miért hozta ide, az örök rejtély marad, de kétségtelen, hogy mindkettőt megtette, és Lord Tilburyt úgy rázta a tehetetlen düh, mint egy réges-régi melodráma pórul járt cselszövőjét.

– Ki innen! – üvöltötte.

Biff felvonta a szemöldökét.

– Jól hallottam? Azt volt szíves üvölteni, hogy ki innen?

– Igen. Ez az én házam és nem Lindáé, és azt akarom, hogy eltakarodjon innen.

– Rendben, ha valóban így kívánja. Mi, Cristopherek sohasem maradunk, ha nem tartóztatnak. De még mindig nem értem, miért van pizsmában.

– Hol szerezte a monokliját? – kérdezte az állandóan információéhes Mr. Bunting.

– Ne törődjön a monoklimmal. Maga kicsoda?

– Lord Tilbury ügyvédje vagyok.

– Bunting! – mennydörögte Lord Tilbury. – Kísérje ki ezt a taknyost. Visszamegyek lefeküdni. Azzal Lord

Tilbury felsietett a lépcsőn, méghozzá testi felépítését meghazudtoló sebességgel.

Biff zavartan nézett utána.

– Miért fekszik le?

– Ez számomra is talányos lenne – mondta Mr. Bunting –, ha Lord Tilbury nem világosított volna fel korábban a dologról. Az a helyzet hogy meghívta ebédre egy fontos üzleti partnerét, majd teljesen elfeledkezett a találkozóról. A partner, egy bizonyos Mr. Llewellyn, hollywoodi filmproducer, igen érzékeny ember, és nagyon könnyen megbántódik. Namármost, ez az ember sok ezer fontot költ évente arra, hogy Lord Tilbury újságjaiban hirdessen, és Tilbury attól tart, hogy ha rájön, mi is történt, megharagszik és beszünteti a hirdetéseit. Szerencsére Lord Tilbury titkárnője nagy lélekjelenléttel azt mondta Mr. Llewellynnek, hogy Tilbury megbetegedett és wimbledoni rezidenciáján nyomja az ágyat. Erre Mr. Llewellyn meg azt mondta, hogy a délután folyamán beugrik, hogy meglátogassa Tilburyt, így aztán Lord Tilburynek nem volt más választása, mint ágyba bújni. Azt hiszem, ez kielégítő magyarázat a pizsamára vonatkozó kérdését illetően. Ha vannak még kérdései, nyugodtan tegye fel őket, boldogan állok rendelkezésére.

Bár fél szemmel egyáltalán nem volt könnyű, Biffnek mégis sikerült valahogy nagyot néznie.

– Azt akarja mondani, hogy ha ez a Llewellyn rájön, hogy Tilbury felültette, Tilbury egy vagon pénzt veszít?

– Lényegében így áll a dolog.

– Hoppá – mondta Biff és maga is felfelé indult a lépcsőn, Mr. Bunting pedig, aki ezt az egészet igen izgalmasnak találta, kissé lassúbb, öregesebb tempóban követte.

– Ah, Llewellyn – nyögte ismét elhalóan Lord Tilbury, meghallva az ajtó nyílását. Azután ahogy észrevette

Biffet, hangja azonnal erőre kapott. – Mondtam már, hogy takarodjék innen!

– Fogok is, amint eljön az ideje – mondta Biff. – Előbb azonban egy kis üzleti ügyet kell elrendeznünk. Azt hiszem, egykettőre megegyezhetünk. Itt van nálam egy megállapodás, melyet az ügyvédem készített elő, mely szerint… így kell mondani, Bunting?

– Helyesen mondja.

– Mely szerint ön beleegyezik, hogy eláll minden követelésétől, ami a Pyke vagyont illeti, s ezért cserébe, megkapja a teljes összeg öt százalékát.

– Maga nem normális!

– Ebben nem vagyok olyan biztos, Tilbury – mondta Mr. Bunting. – Ez igazán tisztességes ajánlat és őszintén javaslom, hogy fogadja el.

– Itt írja alá – mondta Biff –, a kipontozott helyen.

– Eszem ágában sincs.

– De lesz, hiszen nem akarhatja, hogy mindent kitálaljak ennek a Llewellynnek, amikor ideér.

Lord Tilbury levegő után kapkodott.

– Ez zsarolás! Letartóztattathatom ezért?

– Még életemben nem láttam ilyen olthatatlan letartóztattatási vágyat senkiben – kuncogta Mr. Bunting. – Természetesen nem állná meg a helyét a vád. A zsarolás lényege, hogy pénzt csikarjanak ki valakiből, ezzel ellentétben ez az úr itt pénzt akar magára tukmálni.

– Helyesen szólt, Bunting.

Ezt persze Biff mondta, nem Lord Tilbury. A lord megjegyzése, ha egyáltalán tett volna ilyet, egészen másként hangzott volna.

– Jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok – mondta Mr. Bunting, olyan ember hanghordozásával, mint aki most találta ki ezt a nagy igazságot. – Ezek a végrendeletek megtámadására irányuló perek mindig

bizonytalan kimenetelűek, és ahogy hallom, az ön néhai bátyjának vagyona elég nagy volt ahhoz, hogy az az öt százalék is szép summa legyen. Ismét csak azt javaslom, fogadja el az ajánlatot.

– Bunting, maga fején találta a szöget. Ezt megint csak Biff mondta, Lord Tilbury továbbra is sötét hallgatásba burkolózott. Ügyvédje szavai, ezek a nyilvánvalóan szakértői szavak, porba tiporták utolsó reményét is. Az iratért nyúlt, Mr. Bunting pedig szolgálatkészén átadta töltőtollát, mely nélkül sohasem mozdult ki otthonról.

Volt valami abban a lassú, fájdalmas mozdulatsorban, amellyel a Tilbury Kiadó Vállalat feje aláírta az okmányt, ami Jerry Shoesmitht – már amennyiben jelen lett volna – a párizsi rendőrőrs őrmesterére emlékeztette volna. De végül is a feladat elvégeztetett Mr. Bunting ugyancsak aláírta az okmányt mint tanú, és Biff vidáman elköszönve távozott.

3.

– Kedves fiatalember – mondta Mr. Bunting, aki időközben megkedvelte Biffet. – Kíváncsi vagyok, vajon hogy szerezte azt a monoklit.

– Bárcsak tőlem kapta volna – szólalt meg Lord Tilbury morózusan.

– Úgy látszik, hirtelen elhatározásból vette feleségül az unokahúgát. Említette a húga, hogy férjhez szándékozik menni?

– Nem.

– Akkor ez meglepetés volt az ön számára?

– Igen.

– Hiába, tavasszal a fiatalok gondolatai könnyen terelődnek a szerelemre, és ez egyaránt igaz férfiakra és nőkre. Á, a telefon – mondta Mr. Bunting. – Bocsásson meg, kérem.

Néhány percig távol volt és amikor visszatért új híreket hozott.

– A barátja volt az, Llewellyn. Azt mondja, nagyon sajnálja, de ma délután már nem tud eljönni. Valami – azt nem árulta el, mi – közbejött. Legmelegebb üdvözletét küldi, és reméli, hogy hamarosan megint jó egészségnek örvend majd.

Lord Tilbury keble megremegett a lila sárga csíkos pizsama alatt. A szavak tőrként hatoltak a szívébe. Nem igaz, hogy ez a bolond producer nem tudott volna öt perccel korábban telefonálni! Akkor legalább azt a lemondó-nyilatkozatot nem írta volna alá…

– Biztosan nagyon kedves fickó – mondta Mr. Bunting, akinek ezen a délutánon mindenki szimpatikus volt. – Figyelmes. Körültekintő. Mi az, felkel?

– Persze, hogy felkelek. Semmi értelme ágyban maradnom.

– Igaz, nagyon is igaz.

Lord Tilbury kikecmergett az ágyból és felöltözött. Nagyon lehangolt és levert volt. Neki is a borospince jutott eszébe, akárcsak Biffnek és Percy Pilbeamnek.

– Nem tudom, hogy maga hogy van vele, én a magam részéről iszom egyet, csak előbb iderendelem a kocsit.

– Csatlakozom magához, amennyiben van alkoholmentes feketebodza bora.

– Nincs.

Mr. Bunting sóhajtott.

– Érdekes, hogy milyen keveseknek van. Már számos esetben feltűnt.

Később a nappaliban egy pókhálós üveg és egy pohár társaságában Lord Tilbury már kissé jobban érezte magát. Teljes regenerálódását azonban megzavarta a telefon csörgése. A mindig szolgálatkész Mr. Bunting kiment, hogy felvegye a kagylót. Amikor visszatért, komoran ünnepélyes volt. Úgy festett, mint egy keselyű, akit komoly gondok nyomasztanak.

– Tudja, ki volt az, Tilbury? A rendőrség.

– A rendőrség?

– A helyi rendőrőrsről. Ismer ön egy Pilbeam nevű embert? Igen? Nos, egy eléggé kellemetlen dolog történt. Emlékszik ugye, hogy bezártam azt a betörőt a pincébe?

– Igen. Na és?

– Úgy látszik, hogy ez a Pilbeam volt az, bárki legyen is. Azt állítja, hogy maga átadta neki a kulcsait, és a bejárati ajtón át jutott a házba. Lehet, hogy valamilyen üzleti ügyben kereste fel magát, és igencsak meglepődött, amikor letartóztatták és a rendőrőrsre vitték.

– Megérdemelte.

– Lehetséges. De gondolta volna, hogy ez lesz a vége?

– Nem értem. Mire gondol?

– Hát, sajnos most minden oka és jogalapja megvan arra, hogy jogtalan letartóztatásért és fogvatartásért, valamint az ezzel járó jogtalan sérelmekért pénzbírság, valamint jelentős összegű kártérítés kivetését kérje.

Nagyon meg lennék lepve, ha nem ide tartana éppen az illető úriember.

4.

Mr. Buntingnak nem kellett meglepődnie, legalábbis nem emiatt. Percy Pilbeam valóban éppen Lord Tilbury háza felé közeledett, méghozzá szélsebesen. Lelke forrt, mint a víztartály, melybe villám csapott. Előző látogatása alkalmával sem volt valami rózsás hangulatban, de akkori érzelmei lagymatagok voltak a mostaniakhoz képest. Némi időt kellett eltöltenie az őrsön, mivel a hatóság emberei kissé szkeptikusnak mutatkoztak – az ő szóhasználatukkal élve – magánlaksértés motívumait illetően. A társadalomra veszélyes, alvilági elemként kezelték, akit tetten értek társadalmilag veszélyes tevékenysége közben.

Csak amikor felmutatta a bejárati ajtó kulcsát és a Tilbury által aláírt csekket, kezdték komolyan venni azt a mesét, hogy ő a család barátja, és udvariassági látogatásra érkezett a wimbledoni házba. Végül azután elengedték, még elnézést is kértek tőle, de mindez nem enyhítette gyűlöletét és arra irányuló elszántságát hogy – amint Mr. Bunting fogalmazta – jelentős összegű kártérítést követeljen Lord Tilburytól az őt ért jogtalan sérelmekért. Gondolatban – méghozzá olyan megfogalmazással, amely semmiképpen sem találkozott volna Lionel Spencer egyetértésével –, elhatározta, hogy jól megvágja Lord Tilburyt. E célt szeme előtt tartva haladt át a főkapun éppen, amikor meghallotta, hogy a nevén szólítják, s megfordulván egy díszes autót látott egy díszes sofőrrel a kormánynál, az ablakon pedig unokahúga dugta ki csinos kis fejét.

– Percy – mondta Gwendoline –, mi a csudát csinálsz te itt?

– Gwen – mondta Percy –, mi a csudát csinálsz te itt?

– Lord Tilbury kérette a kocsiját és gondoltam, eljövök vele. Valami nagyon felizgatta szegényt. Olyan szomorú volt a hangja.

– Még annál is szomorúbb lesz, ha egyszer elkapom - mondta Percy sötéten. – Szerencséje lesz, ha ezt megússza tízezer fontból.

– Mit miről beszélsz?

Percy indulatos szavakkal mesélte el, mi mindent követett el Lord Tilbury ellene, és Gwendoline gyönyörű szemei elkerekedtek, ahogy hallgatta.

– Azt akarod mondani, hogy bepereled Lord Tilburyt?

– Naná, hogy beperelem! Arra mérget vehetsz, hogy beperelem.

– Nem, nem pereled be – mondta Gwendoline, és hangja ércesen csengett. Azúrkék szeme, mely olyan gyengéd volt, ha a munkaadójára tekintett, most lángokat szórt. – Természetesen nem teszel semmi ilyesmit és azt is megmondom, miért. Ha egyetlen szót is szólsz, elárulom Biffnek, hogyan akartad tönkretenni ezzel a Murphyvel. És tudod, erre mit fog tenni Biff? Szépen odaken a járdára. Ugye nem akarod azt a jól fésült fejedet lecsapatni a nyakadról, Perce drágám? Ugye nem akarsz kórházban magadhoz térni, ahol nővérkék igazgatják a párnádat és az orvosok afelől érdeklődnek, hogy hova küldessék a tetemedet?

Egyszer egy félrelépő férj, akit még a nyomozóiroda alapítása körüli kezdeti időkben követett a szerelmi fészekbe ugyanezt mondta Percy Pilbeamnek.

Már akkor sem tetszett neki a felvázolt lehetőség, mint ahogy most sem. Percy Pilbeam kicsit sem hasonlított azokra a magándetektívekre, akik éltek-haltak egy kis verekedésért, s az olyan napokat, amikor

valami puhakalapos fickó nem verte ki belőlük a szuszt, már nem is tartották normálisnak. Pilbeam éppen eleget találkozott Biff-fel ahhoz, hogy tudja, annak ellenére, hogy a fickó vékonydongájú, bizony kemény izmai vannak. Az pedig mindig ellenkezett kommunikációs stratégiájával, hogy kemény izmú férfiakban ellenszenvet igyekezzék kiváltani.

Az ugyan megfordult a fejében, hogy ha hagyná, hogy Biff tettleg inzultálja és sikerülne valahogy úgy intéznie, hogy ez tanúk előtt történjék, akkor letartóztattathatná, es ez száz fonttal gyarapítaná a bankszámláját, de aztán úgy döntött, hogy ez még kétszáz font ellenében sem lenne jó üzlet. Gyermekkorától fogva idegenkedett attól, hogy az orrába csapjanak, és valami azt súgta neki, hogy ahová Biff először csapna, az éppen az orra lenne, még mielőtt teste további részeit szerencséltetné. A tűz kialudt a szemében, álla lecsüggött.

– Nincs bizonyítékod rá, hogy ezt mondtam – suttogta elhalóan.

– Még hogy nincs? Honnan tudnék róla, akkor? Biff mindenesetre el fogja hinni, és ez a fő. Tudtad, hogy odaát Amerikában egyetemi bajnokságot nyert box-ban?

Hideg futott végig Percy hátán, alulról felfelé haladva.

– Rendben – mondta keserűen. – Legyen neked igazad.

– Jól van, ezt el ne felejtsd – mondta Gwendoline. - Oké, Watson, indulhat. És csapjon a lovak közé.

5.

Gwendoline Gibbs látványa Lord Tilburyből mindig hasonló érzelmeket váltott ki, mint Wordsworthből a

szivárvány az égen, de annyira még sohasem örült, hogy láthatja, mint éppen most, mert még sohasem volt ennyire szüksége arra, hogy felvidítsák. Nincs az a laptulajdonos, aki szívesen lenne egy magándetektív karmai között, és Mr. Bunting félreérthetetlenné tette, hogy Lord Tilbury bizony Percy Pilbeam markában van. Mr. Bunting eléggé el nem ítélhető módon, horrorisztikus élvezettel előadott véleménye szerint Percynek bombabiztos bizonyítékai vannak ellene, s a kártérítés összegének határa a csillagos ég, mivel az esküdtek általában nagyon komolyan veszik a jogtalan letartóztatás és fogvatartás eseteit, így azután amikor Gwendoline elmondta, hogy találkozott Percyvel és lebeszélte a perről, a Mammuth Kiadó Vállalat igazgatóját a szeretetnek és hálának olyan hatalmas hulláma árasztotta el, hogy csak az idősb Pilbeam felderengő képe tartotta vissza az azonnali leánykéréstől.

– Ön egyszerűen felbecsülhetetlen érték számomra, Miss Gibbs – nyafogta. – Nem is tudom, mi lenne velem maga nélkül.

Gwendoline-nak azonban rossz híre is volt.

– Attól tartok pedig, hogy meg kell lennie nélkülem, Lord Tilbury. Mr. Llewellyn magával visz Hollywoodba. Azt mondta, még nem látott ilyen fotogén arcot mint az enyém.

Lord Tilbury szíve egy pillanatra megállt. Majd zakatolni kezdett, mint egy dinamó, és egy perc múlva tulajdonosa a lány lába elé helyezte. Az a gondolat, hogy ha most nem nyilatkozik, akkor soha, mert a lány örökre elmegy, felülbíráltatta vele idősb Mr. Pilbeam miatti habozását. Annak érdekében, hogy elnyerje Gwendoline kezét még arra is képes lenne, hogy ettől fogva egész életében Willie bácsinak szólítsa Mr. Pilbeamet.

– Ne tegye, nagyon kérem! – bömbölte. – Ne is álmodjon arról, hogy Hollywoodba megy!

– De hát Mr. Llewellyn azt mondja, fotogén vagyok. Szerinte igen szép jövő vár rám a filmnél.

– Az ördög vigye Mr. Llewellynt, és ördög vigye a filmet. Maradjon, és legyen a feleségem!

– Ó, Lord Tilbury!

– Ne hívjon Lord Tilburynek. Szólítson George-nak. Gwendoline vihogott.

– Olyan furán hangzik.

– Mi hangzik furán?

– Hogyha George-nak hívom.

– Nem látok ebben semmi furát.

– Miben nem lát furát? – kérdezte Mr. Bunting, aki a semmiből került elő hirtelen.

Lord Tilbury savanyúan mérte végig.

– Bunting!

– Igen, Tilbury?

– Menjen sétálni!

– De hát éppen most jöttem meg!

– Menjen el még egyszer.

– Minek?

– Nem látja, hogy meg akarom csókolni a hölgyet? Mr. Bunting kétkedő tekintettel nézett rá.

– Hát az ilyesmi nem ajánlatos teli gyomorral.

– Bunting!

– Már többször bebizonyították, hogy ez szélhűdéshez vezethet. Az embólia veszélye is fennáll, amelyet egy vérrög vagy más idegen test válthat ki, s amelyet a véráram szállít az agyba. Biztosíthatom…

– Bunting!

– Igen, drága barátom?

– Azt akarja, hogy apró darabokra szaggassam?

– Természetesen nem – mondta Mr. Bunting, aki nem tudott volna higiéniai szempontból ennél borzalmasabbat elképzelni.

– Akkor legyen szíves, menjen ki a kertbe és maradjon a kertben, és be ne jöjjön a kertből amíg nem hívom.

– Természetesen, természetesen, természetesen.

– Ó, Georgie – sóhajtotta szerelmetesen a jövendőbeli Lady Tilbury –, ön olyan tiszteletet parancsoló.

6.

A felemelő érzés, melyet a zsebében lapuló aláírt okmány keltett, kissé alábbhagyott, amikor Biff áthaladt a wimbledoni ház parkján. Eszébe ötlöttek az előző este történtek, és valahogy nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy az eseményekhez tartozott a londoni rendőrség egyik képviselője és közte lezajlott összecsapás, verekedés, csetepaté vagy dulakodás. Még nagyon homályos volt az emlék, de elég ahhoz, hogy beárnyékolja az örömét. Valóban összetűzésbe keveredett valakivel előző éjjel, és egyre erősebbé vált az a meggyőződése, hogy az illető sisakot és egyenruhát, valamint vörösesszőke bajuszt viselt. A délután langymeleg volt de ahogy ott gyalogolt fejét lehajtva és a múltba révedve, hideg borzongatta tagjait.

Gondolatait egy autóduda harsanása szakította meg, s amint felnézett, egy igen ismerős, takaros sportkocsi volánjánál Jerryt látta felbukkanni. Gőgös tekintettel nézett rá. Azok után, ami közöttük történt, Biff nem volt biztos benne, hogy még beszélőviszonyban van Jerryvel. Aztán rájött az autó azért volt ismerős, mert Linda

kocsija, és komolyan érdekelni kezdte, mit keres Jerry egy olyan lány kocsijában, akit nem is ismer. Annyira meglepődött hogy alig tudott megszólalni, s első szavai, bármily furcsa, szóról szóra úgy hangzottak, mint a kérdés, melyet Percy Pilbeam tett fel Gwendoline Gibbsnek, majd Gwendoline Gibbs Percy Pilbeamnek:

– Mi a csudát keresel te itt?

– A feleséged megkért, hogy jöjjek el érted – válaszolta Jerry. – Egyébként gratulálok a házasságodhoz.

– Kösz.

– Milyen érzés nősnek lenni?

– Jerry, öregfiú – mondta Biff teljesen kiengesztelődve, és azzal a felhanggal, hogy ami volt elmúlt –, ez a legeslegkülönösebb érzés a világon. Emlékszel, mit mondtam arról, mennyire más ember leszek, ha elveszem Lindát? Nos, akkor még azt hittem, hogy ez a változás, egy lassú folyamat eredménye lesz, ha érted, mire gondolok. Úgy képzeltem, hogy az évek folyamán majd észrevétlenül és kis lépésekben jön létre az átalakulás. De nem így történt, a változás azonnal és teljesen hirtelen következett be. Tudod, mi történt épp az előbb?

– Sajnos nem. Nem vagyok jártas ezekben a dolgokban.

– Megkívántam egy italt. Megtaláltam a kulcsot Tilbury borospincéjéhez, és ott álltam a küszöbön, előttem borosüvegek százai, mind csordultig a finom nedűvel. De eszembe jutott a Lindának tett ígéret, erre sarkon fordultam és kisétáltam onnan, anélkül, hogy egyetlen üveget is kinyitottam volna. Nahát, ezt teszi az emberrel a házasság. De ami a legmeglepőbb az egészben az az, hogy egyáltalán nem bánom, hogy elszalasztottam ezt a nagy lehetőséget, hanem

egyenesen elégedett és boldog vagyok tőle. De te hogyan találkoztál Lindával? Ezt egyáltalán nem értem.

– Pedig egyszerű. A lakásban voltam, mindenféle járt az eszemben, amikor egyszercsak beviharzott, és megkért, hogy vigyelek el innen, mert megtudta, hogy Tilbury ide tart. Tényleg, megjött?

– Igen, hogyne, megérkezett.

– És kirúgott?

– Célzott rá, hogy jobb volna, ha máshol lennék. Feltételezem, Halsey Chambersbe akarsz vinni.

– Ez volt a tervem. Ja, erről jut eszembe, ha már Halsey Chambersről beszélünk, egy rendőr járt ott mielőtt eljöttem. Azt akarta tudni, hogy lakik-e ott egy dakszli külsejű egyén.

– Jóságos ég!

– Én is megijedtem, ezt el kell ismernem.

– És persze azt mondtad neki, hogy nem, ugye?

– Node hogy képzeled?? Az ember nem hazudhat egy rendőrnek!

Biff megdörzsölte a homlokát

– Ez most feladja a leckét Jerry, öregfiú. Itt ugye nem maradhatok, mert Tilbury kidobott, vissza sem mehetek, mert a lakást figyelik a rendőrök. Ha a szabad ég alatt alszom, letartóztatnak csavargásért. Mi tehát a megoldás?

Jerry felnevetett és amikor Biff némi sértődöttséggel a hangjában megjegyezte, hogy ebben igazán nincs semmi nevetnivaló, elmagyarázta neki, hogy félreértette a dolgot.

– Figyelj, Biff – kezdte. – Nagyon jól szórakozom ezen az egészen, és ami engem illet a világ végezetéig bírnám, az emberiesség azonban azt diktálja, hogy elmondjam neked, mit akart a rendőr valójában. Ez biztosan érdekelni fog. Arra kért, vigyelek el annak a vörösesszőke bajuszú rendőrnek a betegágyához, aki a

Halsey Chambers előtt posztolt tegnap éjjel. Köszönetét akar mondani a megmentőjének.

– Mi a csodáról beszélsz?

– Hát ez egy megindító történet. A vörösesszőke bajszút megtámadta egy fiatalokból álló banda, és nagyon nem szépen bántak vele, amikor egyszercsak a sötétből előbukkant egy csodálatos fiatalember, aki úgy nézett ki, mint egy dakszli, belevetette magát a küzdelembe és megmentette őt.

Biffnek leesett az álla.

– Te most viccelsz.

– Neem, tényleg ez történt. És el is tudom képzelni, hogy esett a dolog. Láttad, ahogy a rendőrt gyepálják ezek a gengszterek és annyira feldühített hogy nem te gyepálod, hogy azonnal ki akartad ütni őket a nyeregből.

Biff ép szeme a parkot fürkészte, és nem volt még látogató azon a környéken, akinek ilyen gyönyörűségét okozott volna a látvány. Még a ház sem tűnt olyan csúfnak.

– Azt akarod mondani, hogy a rendőrök nem üldöznek?

– Legfeljebb azért hogy hálásan megszorítsák a kezed.

– És nem fognak letartóztatni?

– Sőt. Valószínűleg kitüntetnek. És tudod milyen jó hírem van még a számodra? Én leszek a sógorod.

– Mi??

– Ha nem hiszed, kérdezd meg Kay-t.

– Nos – mondta Biff megfontoltan –, az ember élete nem lehet mindig habostorta. Mindannyiunknak megvan a maga keresztje.

– Te nem is örülsz, hogy a sógorod leszek?

– Azt mondta, sógor? – kérdezte Mr. Bunting, hirtelen manifesztálódva a levegőből, a tőle megszokott különös módon. – Maga is megházasodik?

– Igen.

– Úgy látszik, ez ma divatba jött. Rém különös.

fíKr T°Sl jövók Tilburytől. Ő is megnősül. Mr Christopher ma reggel nősült. És most maga is… Bocsánat, de nem értettem a nevét.

– A nevem Shoesmith.

– És most maga is, Mr. Shoesmith. Ez valami járvány lehet. Visszamennek a városba?

– Igen.

– Esetleg elvinnének?

– Örömmel.

– Én pedig, ha megengedik, meghívom önöket a klubomba, ahol ihatnank egy csésze finom kakaót. Nem iszom gyakran, mert nem tesz jót az emésztésemnek, de ez egy olyan alkalom, amelyet meg kell ünnepelni.

A három lump beszállt a kocsiba, és elhajtott a nagy ivászat reményében. Jerry csakhamar dalra fakadt, Biff és Mr. Bunting kisvártatva csatlakozott hozzá. Mr. Bunting talán két társánál is jobban megdöbbentette a járókelőket és a forgalom egyéb résztvevőit nagy hangjával. Kellemes énekhangja volt, bár kissé emlékeztetett egy laringitisben szenvedő egerészölyvére. A Petersfield Szemle kritikusa feltehetően éppen megfelelőnek minősítette volna.

VÉGE